AMY MARIE SANDRIN

Sărut în zăpadă

ALCRIS

Capitolul 1

– Singură?

Formulele de abordare sigur se schimbaseră de când ea renunțase la întâlniri, gândi Ginger Thompson. O parte din ea era flatată de faptul că frumosul brunet din spatele ei chiar o observase. Cealaltă parte respinse o întrebare atât de directă.

– Nu-i treaba ta, răspunse ea, expirând un noruleț alb în aerul răcoros al dimineții. Se întreba dacă nu cumva se va interesa în continuare și de preferințele ei sexuale.

Replica lui se lăsă așteptată și ea înfipse bețele schiurilor în zăpada densă, începând să înainteze.

Bărbatul râse ușor, un sunet profund care-i plăcu imediat.

– Nu mă refeream la statutul tău matrimonial, deși n-ar fi rău de aflat. O urmă imediat în spate, cu grația unui schior înnăscut. Mă întrebam doar dacă urci singură. Dacă-i așa, am să împart telescaunul cu tine.

– Eu... nu, încă nu urc. Aștept pe cineva. Jenată, Ginger se îndepărtă un pic lateral.

– Ești sigură?

– Foarte sigură.

– Ei bine, oricine ar fi, e un tip norocos. Bărbatul făcu un

semn cu ochiul și plecă, lăsând cuvintele să-și facă efectul.

Ea se opri privindu-l. Steven dispăruse din viața ei pentru totdeauna. Avea tot dreptul la un flirt cu oricine își dorea. Deci, de ce n-ar putea? Dacă nu-și schimba curând atitudinea față de bărbați, avea să sfârșească prin a fi singură pentru tot restul vieții, și în nici un caz nu voia să devină asemenea mamei ei. Nu că ar fi avut ceva să-i reproșeze.

*
* *

– Însenin-ează-te, Ginger. Te-am luat la schi pentru distracție și deconectare. Încă mai știi să te distrezi, nu-i așa?

Ginger o privea pe prietena ei, Robyn, pe deasupra sticlelor de bere de pe masă.

– Bineînțeles! pufni ea. Dar oare mai știa? Reacția ei la bărbatul acela arătos întâlnit de dimineață pe pârtie, o făcea să nu mai fie atât de sigură.

Robyn se opri cu sticla maronie la jumătatea drumului către buzele rujate țipător.

– Atunci dovedește-o, femeie! Știi, nu în fiecare zi câștig bilete gratuite la concurs. Trebuie să profităm de ocazie. Vreau s-o văd pe vechea Ginger, cea pe care o știu eu. Puse sticla pe masă și se aplecă puțin, o șuviță din părul ei castaniu încolăcindu-se în jurul cercelului de aur. Am avut niște momente minunate, tu și cu mine.

Scânteierea din ochii lui Robyn era evidentă și Ginger trebui să surâdă.

– Din câte-mi amintesc eu, obișnuiam să intrăm într-o grămadă de necazuri.

– Necaz... distracție. Nu-i nici o diferență. N-am făcut niciodată ceva ilegal. Și dacă e rândul meu să-mi amintesc, îți plăceau micile noastre escapade la fel de mult ca și mie.

Își aminti prima întâlnire cu Robyn de mult, în gimnaziu. Ginger se mutase în zona Denver după începutul anului școlar.

Profesoara o trimisese înapoi în clasă să-i aducă un pulovăr. Imediat ce a intrat în clasă, a remarcat-o pe Robyn îndesând o broască în cutia cu prânzul unei colege care o tachinase. Robyn a convins-o pe Ginger să pretindă că nu văzuse nimic și de atunci au rămas prietene loiale.

– Nu te uita acum dar doi tipi ne privesc insistent.

Ginger începu să se întoarcă în scaun. Nu că ar fi crezut că vreun bărbat ar fi interesat de o femeie care nu știa să se distreze. Probabil erau interesați de Robyn.

– Unde?

– Nu acum! Nu vrem să știe că ne-am dat seama că se uită spre noi. Chiar că ești ruginită. Cinci ani într-o relație anostă nu te-au favorizat deloc.

Inima lui Ginger se strânse și un nod în gât amenința să-i înăbușe cuvintele.

– Mi-ai promis să nu-l amintești pe Steven în această excursie. Era încă dureros să se gândească la el, chiar dacă ea era cea care pusese capăt relației.

– Consideră că nu l-am amintit. Prietena ei se întinse peste masă și-i strânse mâna.

– Nu ești mama ta, știi asta.

Privirea lui Ginger o întâlni pe a lui Robyn.

– Ce ar trebui să însemne asta?

– E doar așa, ei bine... am auzit-o pe mama ta de o mie de ori predicând despre relele mârșavilor de bărbați și cât de bine ne-ar fi tuturor fără ei.

– Tatăl meu chiar că i-a făcut-o.

– Nu l-ai întâlnit niciodată, nu-i așa? întrebă Robyn.

– Nu. A plecat înainte să afle că mama e însărcinată. Ea a refuzat să-l caute. Mândria a făcut-o să păstreze secretul numai pentru sine.

Robyn clătină din cap.

– Un tip rău n-ar trebui să-i facă putrezi pe toți ceilalți. Confesează-te. De asta a durat atât de mult între tine și Steven, nu-i așa? El e sigur și previzibil.

– Steven e un tip extraordinar! spuse Ginger apărându-se cu hotărâre.

– Daa, daa, daa, fu de acord Robyn legănându-și mâinile prin aer. E extraordinar. Dar nu e pentru tine. Tu ai nevoie de cineva mai activ, mai provocator, mai viu. Trebuie să te abați de la direcția asta plictisitoare pe care te afli. Se opri pentru un moment. Hei! Am o idee măreață.

Ridicându-și privirea, Ginger văzu lucirea din ochii prietenei sale și știu că era momentul să intre în panică.

– Robyn Jeffries, am mai văzut privirea asta. Nu știu la ce te gândești, dar știu sigur că n-o să-mi placă.

– La dracu', Ginger! Te porți de parcă viața ta s-a sfârșit când de fapt abia a început. Te-ai descotorosit în cele din urmă de D-l Plictisitor și ar trebui să te distrezi puțin.

Plictisitor? Așa îl vedea cea mai bună prietenă a ei pe Steven? Ginger îl considera mai mult o relație constantă.

– Dar...

– Nici un dar. În acest weekend vei face tot ce îți spun eu. Ești la ordinele mele. Ai înțeles?

Ginger se mai înveseli puțin. Robyn era irezistibilă.

– Da, stăpâne. Cu un zâmbet pe față, ea ridică sticla de bere.

– Un toast... pentru distracție.

Își ciocniră băuturile și Robyn adăugă:

– Nu vei regreta, dragă prietenă. Dar mai întâi – regulile.

Ginger mormăi.

– Reguli?

– Dacă vrei să intri în acest joc, va trebui să te supui regulilor.

– Regulile sunt prea complicate.

– Nu și astea. Regula numărul unu. Vei da numărul tău de telefon oricărui tip care ți-l cere.

Pe Ginger o cuprinse panica.

– Cred că ești nebună. Tu nu citești ziarele?

– Bineînțeles că le citesc. Calmează-te. Am soluția perfectă. Întinzându-se spre poșetă, Robyn scotoci un moment și scoase un stilou.

– E umplut cu cerneală simpatică. Am luat-o de la fratele

meu mai mic. Tu doar trebuie să dai oricărui tip numărul tău de telefon. N-am spus că vor și ajunge cu el acasă.

– Niciodată nu încetezi să mă uimești, clătină Ginger din cap. Sunt de acord. Care-i regula numărul doi?

– Suntem atente, da? Robyn aruncă stiloul în poșetă și se instală în scaun. Regula numărul doi... trebuie să avem cariere nemaipomenite.

– Dar avem cariere nemaipomenite. Tu ai propria ta companie, iar eu...

– Am o firmă de întreținere. Curăț clădiri înalte pline de birouri. Cu toate că am muncit mult pentru afacerea mea și sunt mândră de cât de departe am ajuns, să cureți mizeriile altora nu este chiar fermecător. Întotdeauna mi-am dorit să fiu... însoțitoare de zbor.

– Cu un metru și cincizeci de centimetri ai tăi?

– Da, sunt cam scundă. Oricum, cei mai mulți dintre tipii ăștia sunt pe jumătate amețiți. Nu vor observa în veci un mic detaliu tehnic cum ar fi înălțimea. Și acum e rândul tău. Robyn își aplecă într-o parte capul și își studie cea mai bună prietenă cu niște ochi scrutători.

Mișcându-se nervoasă în scaun, Ginger se simțea ca un gândac în vârful unui ac.

– Termină! Mă enervezi.

– Cum ești secretara unei agenții de modele, nici nu trebuie să-ți modificăm prea mult cariera.

Ginger trânti ușor sticla pe masă. Berea se răspândi pe suprafața de plastic.

– În nici un caz. Nu voi pretinde că sunt model.

– De ce nu? Întotdeauna am fost de părere că ești mai drăguță decât majoritatea lor. Cu perfectul tău păr blond și albastrul du-mă-n pat al ochilor tăi, ești trăsnet.

Ginger știa că n-o poate face. Și nu avea nici o legătură cu felul în care arăta.

– N-aș putea s-o scot la capăt. Nu am... îmm... temperamentul unui model.

Robyn începu să râdă zgomotos.

– Temperament? reuși să articulеze.

– Bine. Nu era chiar un secret. Îți amintești porecla mea din anii de școală: Bolovan – probabilitatea unei coliziuni mă va urmări până la sfârșitul zilelor.

– Aici doar pretindem, Gin.

– Chiar trebuie să-ți aduc aminte ce s-a întâmplat ultima dată când am pretins că sunt model? Amintirea acelui moment încă o mai stânjenea.

– Nu-i vina ta că aproape i-ai distrus aparatele acelui fotograf. Doar el ți-a spus să te învârtești.

– Și acum îmi mai ard urechile de la blestemele lui franțuzești, se strâmbă Ginger.

– Doamne, aș vrea să fi fost de față. Oftatul lui Robyn umplu spațiul dintre ele. Ei bine, îți promit, nu vei fi nevoită să pozezi în fața unui aparat sau să mergi de-a lungul unei scene de prezentare.

– Nu contează. Asta n-are să țină oricum.

– Sigur că va ține. Toți cei o sută șaptezeci și cinci de centimetri de pe verticală, împreună cu ceilalți 90-60-90 pe care îi deții pe orizontale, vor deveni model în acest weekend. Asculți și te supui?

O, Doamne! Robyn numai că nu-i cere să stea în genunchi. Ar putea la fel de bine să renunțe acum. Ginger fu de acord, deși nu era prea sigură că o făcea din tot sufletul.

– În regulă, în regulă, își flutură ea mâinile prin aer. Încheietura unei mâini întâlni o sticlă de bere și, parcă pentru a-i pecetlui soarta, o trimise în zbor jos de pe masă. Era un semn, gândi ea în timp ce Robyn izbucnea în alte hohote de râs.

– Am să apuc să trăiesc clipa când voi regreta asta. Mama întotdeauna a spus că mincinoșii nu prosperă.

– Mama ta spune o mulțime de lucruri. Și noi nu mințim, noi doar... înfrumusețăm. Apropo de înfrumusețare, trebuie să ne schimbăm numele de familie... pentru protejarea inocenților, bineînțeles.

– Sigur, la ce te-ai gândit pentru mine?

– Poți să folosești numele de domnișoară al mamei mele. Cooper.

– Ginger Cooper. Iar tu poți fi... Robyn Banks. Dacă numele ei trebuia să sune rafinat, al prietenei sale trebuie să sune a criminală.

Robyn își ținu capul în palme.

– E atât de drăguț. Îmi place la nebunie! Începi să prinzi gustul acestei înfrumusețări.

– Minunat. Pot să îndrăznesc să întreb de regula numărul trei?

– Îmi pare rău. Nu vei avea regula numărul trei decât mâine. Nu vreau să-ți șochez sistemul dincolo de orice limită.

Ginger avu deodată o senzație de apartenență la relația confortabilă pe care o împărtise cu Steven înainte ca ea să-i spună că vrea să se despartă. Întâlnirea cu noi bărbați o speria puțin.

– Sunt prea bătrână pentru asta, Robyn.

– Douăzeci și nouă de ani nu înseamnă prea bătrână. Relaxează-te. Privește-i pe toți acești bărbați. Ar trebui să te distrezi tot atât cât un cățel într-o fabrică de hidranți.

Numai Robyn ar fi putut sintetiza totul într-un mod atât de elocvent.

– Ia te uită. Provocarea numărul unu tocmai a apărut. Eram la recepție când s-a înregistrat. Sigur e genul tău. Îți plăceau tipii bruneți în liceu și la facultate. Cum a spus că se numește? Își trosni degetele. Vince nu știu cum. Era un nume italian. E dintre cei care stau la ultimele niveluri, deci trebuie să fie bogat.

Întorcându-se în scaun, Ginger observă mulțimea cu nonșalanță. Îl văzu pe el aplecat la capătul tejghelei de bar.

Inspiră cu nesaț, inima bătându-i rapid, asemenea aripilor unor păsări Colibri. Era bărbatul care-i vorbise la telescaun, arătând mortal îmbrăcat în ginși și într-un pulovăr negru. Părea extrem de sigur pe sine, debordant de senzual și foarte străin de lumea ei.

Se roti înapoi în scaun și luă o înghițitură rapidă din bere. Robyn șuieră răutăcios:

– Sexy, nu-i așa?

– Da. Și amândouă știm ce obișnuia mama să spună despre bărbații sexy.

– Un bărbat sexy este un bărbat periculos! izbucniră amândouă la unison.

Măcar o dată înțelese la ce se referea mama ei. El îi amintea de o panteră căutându-și prada. O simțise de dimineață. O putea simți din nou, acum, din celălalt capăt al sălii. Nu făcuse altceva decât să-l privească și deja avea respirația întretăiată.

Încercând să se poarte normal, se întoarse părând interesată de cuplurile ce se mișcau în ritm de country pe ringul de dans. Neputând s-o oprească, privirea ei reveni la bărbatul de la capătul barului

Era tentația întruchipată. Și dacă mama ei s-ar fi așezat pe locul de alături, ar fi putut s-o audă șoptindu-i: „O, nu, Ginger. El e prea mult pentru un bărbat. Stai departe de el. Nu va face altceva decât să te rănească. Toți bărbații sfârșesc prin a răni femeile. Ține minte cuvintele mele. E inevitabil."

Dar, asemenea unei femei înfometate după o cură de slăbire prea lungă, Ginger îi devora din ochi întreg corpul. Privirea ei urmărea linia picioarelor lui bine conturate, terminându-se în vârful cizmelor de cowboy.

Urcând, descoperi pieptul larg ascuns în spatele pulovărului negru. Mai sus, ea studie o pereche de buze senzuale și o gropiță în obraz. Deasupra, ochii, de care își aminti că erau verzi. Bărbatul ridică băutura către ea schițând un salut.

Jenată de faptul că a fost surprinsă studiindu-l atât de evident, se întoarse către prietena ei, cu obrajii arzând.

– O, Doamne, m-a prins uitându-mă la el. Asta să fi fost partea în care trebuia să se distreze?

– Sunt sigură că nu ești prima care l-a privit în acest fel, spuse Robyn tărăgănat.

– Nu. Nu înțelegi. Vreau să spun că într-adevăr m-a prins uitându-mă la el, la fiecare parte a corpului lui.

– O, adică te holbai la...

Lui Ginger nu-i plăcea zâmbetul pe care-l afișa prietena sa. Iritarea o îndemnă la sarcasm.

– Citești prea multe povești de dragoste.

– Iar tu nu citești destule. Regula numărul unu tocmai s-a schimbat. În loc să oferi numărul tău de telefon oricărui tip, trebuie să-l determini numai pe acesta să te invite mâine pe pârtie.

Ginger își frecă tâmplele.

– Mă doare capul.

Robyn căută în poșetă din nou și puse pe masă o cutie de tablete.

– Ia niște aspirine. Ai ceva de rezolvat acum.

Scaunul de lângă Ginger fu tras înapoi și un șaten atrăgător se așeză.

– Bună, drăguță doamnă, îi spuse lui Robyn. Te-am observat din cealaltă parte a încăperii și nu m-am putut abține să nu vin încoace. Arătă către ringul de dans.

– Dansezi?

Își întinse mâna spre Robyn și aceasta i-o luă.

– Cu plăcere. Ridicându-se de pe scaun, se aplecă spre Ginger. Pregătește-te, îi șopti în ureche. Vine încoace.

Ginger își simți sângele părăsindu-i fața, închise ochii și își înghiți teama. Când îi deschise din nou, îl putu simți în apropiere. Prezența lui era atât de puternică încât avea impresia că-l atingea. Pielea gâtului ei se înfioră. Se întoarse încet și privi în ochii lui verzi, surâzători.

– Dansează cu mine!

Nu era o întrebare, observă ea. Era o provocare – una pe care nu se simțea în stare s-o refuze.

Fără nici un alt cuvânt, Ginger se ridică și îl urmă în mijlocul ringului de dans. O melodie lentă se revărsa din difuzoarele plasate în jurul sălii. Cântecele lente înseamnă un singur lucru, gândi Ginger.

Apropiere directă.

El o trase spre sine atât cu privirea cât și cu mâinile. Un braț

musculos îi înfășură talia. O cuprinse jena. Ginger îi privi fix bărbia. O conduse prin sală, cu corpul ei strâns lipit de al lui.

Mult prea strâns.

Ginger râse în sinea ei. Lua chestia asta prea în serios, nu-i așa? Era doar un dans. La sfârșitul weekendului, acest bărbat va dispărea din viața ei pentru totdeauna și îl va uita.

Surprinse privirea lui Robyn. Aceasta îi făcu cu ochiul și un zâmbet înflori pe buzele lui Ginger.

– Ar trebui să faci asta mai des.

– Să fac, ce? întrebă ea ridicându-și privirea.

– Să zâmbești.

Căldura îi invadă obrajii și își întoarse ochii de la privirea lui îndrăzneață care parcă o evalua. Chiar și vocea lui îi dădea fiori. Ce se întâmpla cu ea?

– Cum te cheamă?

– Ginger. Îmm... Care era noul ei nume de familie? Ginger Cooper. Nu mi-l spune pe al tău, zise ea, amintindu-și deodată că Robyn îl aflase mai devreme. Lasă-mă să ghicesc.

– Ghicește-l!

Își înclină capul ca și cum studiul minunatelor lui trăsături i-ar fi dat un indiciu.

– Sigur nu poți fi un Bill sau un George.

– Adevărat în ambele cazuri.

– Ce spui de Larry sau Frank?

– Nici vorbă.

– Atunci, Sam. Sau poate... Vince.

O lucire îi apăru în ochi.

– Cum ți-ai dat seama?

– O femeie are propriile ei căi.

Râse gutural și o trase și mai aproape; apoi își odihni bărbia pe creștetul ei.

Dansară în liniște câteva momente în care Ginger se bucură de căldura îmbrățișării lui Vince. Se simțea ca și cum ar fi fost în brațele lui de foarte mult timp. Închise ochii și își lăsă obrazul pe pieptul lui, liniștită de bătăile ritmice ale inimii.

– Crezi în destin, Ginger?

Întrebarea directă o făcu să se îndepărteze. Profită de ocazie ca să-l privească fix în ochi. Destin? Ca și cum l-ar fi cunoscut pe acest bărbat dinainte? Ca și cum soarta i-ar fi unit din nou? Chiar că nu era posibil.

– Nu, nu cred.

– Ai să crezi.

Părea atât de sigur pe sine, încât Ginger realiză că de fapt el chiar credea în ceea ce spusese. Își înghiți cu greu nodul din gât.

Știu că urma să o sărute, înainte ca el să facă prima mișcare. Și ea își dorea; își dorea să-i simtă buzele apăsându-le pe ale ei. Trebuia să afle dacă-i va simți sărutul la fel de familiar ca îmbrățișarea. Se opriră în timp ce muzica încă se auzea. Stăteau nemișcați în mijlocul celorlalți dansatori.

Capul lui coborî încet până ce buzele le găsiră pe ale ei. Mai întâi delicat, limba lui ajunse la gura ei deschisă.

Ginger închise ochii, la fel de neajutorată ca un animal prins în strânsoarea unui șarpe. Genunchii i se înmuiară. Dacă el n-ar fi ținut-o atât de strâns, probabil că s-ar fi prăbușit.

Vince întrerupse sărutul și se retrase.

Ginger continuă să-și miște degetele prin părul lui negru și des și își apropie din nou buzele de gura lui fierbinte. Îl privi în ochi, o pasiune mistuitoare arzând în adâncimile lor. De ce se oprise? Simțea că îi plăcuse la fel de mult ca și ei. Se întreba ce fel de amant ar putea fi.

Jenată de firul imaginației ei, renunță. Șocul lucrului pe care tocmai îl făcuse o lovi cu putere. Era pe cale să devină o altă crestătură pe tăblia patului lui, numai pentru că nu putuse s-o refuze pe Robyn? Nu era sigură că ar fi capabilă să-l refuze pe el.

A venit.

A văzut.

A cucerit.

Nu că ea ar fi avut ceva împotrivă!

Reveniră la dans. Încurcată, Ginger îl călcă apăsat pe vârful cizmei.

– Îmi pare rău, se scuză ea aruncându-i o privire. Nu părea să-l fi deranjat câtuși de puțin.

– N-ai vrea să ne așezăm? întrebă el.

Ginger aprobă cu o mișcare a capului, nemaiavând încredere în propria voce.

Vince îi ținu scaunul, după care se așeză pe cel de lângă ea. Spre marea ei ușurare, nu-l trase prea aproape de al ei. Părea să-și fi dat seama că ea are nevoie de spațiu și hotărâse să i-l acorde.

Cu tactul său bine cunoscut, Robyn alese exact acest moment ca să se întoarcă la masă. Întinse mâna către Vince peste masă.

– Bună. Eu sunt Robyn.

Vince îi strânse mâna.

– Eu sunt Vince. N-ați vrea ceva de băut?

– Două beri ar fi nemaipomenite, zise Robyn.

– Să nu dispari! spuse el către Ginger. Mă întorc imediat.

Ea îl urmări pierzându-se în mulțimea din jurul barului.

Același lucru îl făcu și Robyn.

– Îmm! E o priveliște de păstrat. Se întoarse către Ginger. Hei! Voi doi păreați încinși ca o cască de pompier în timp ce dansați. Credeam că se va topi podeaua sub voi.

Căldura reveni în obrajii lui Ginger. Oare îi observase toți din jur?

– Eu... eu nu pot să-mi dau seama ce mi se întâmplă, se bâlbâi ea, jenată de pasionala sa manifestare în public.

– Dorința te-a copleșit. Pariez că niciodată nu te-ai simțit așa cu învechitul de cum-îl-cheamă.

Nu, Steven n-o făcuse niciodată să se simtă așa. Nu se simțise așa cu nimeni. Îl cunoștea pe acest bărbat de numai cinci minute și nu putea să se adune. Simțea o stare confuză, flăcări peste tot. Nebunia aceasta trebuia să se sfârșească aici și acum.

– Te-a invitat să schiați împreună mâine?

Ginger ridică din umeri.

– N-am prea vorbit.

Înainte ca Robyn să apuce să facă vreo remarcă de o oarecare causticitate, Vince reveni și puse trei beri pe masă.

– Și cu ce ocazie vă aflați în Stemboat?

– O repriză de schiat și...

– O repriză de schiat și atât, o întrerupse Ginger, trimițându-i o privire răutăcioasă. Era evident cum intenționa să continue.

– Locuiești în Colorado, Vince? întrebă Robyn.

Pe Ginger n-o deranja că prietena ei întreținea toată conversația. Cu piciorul lui Vince atingându-l pe al ei, gânditul coerent și vorbitul i se păreau de domeniul supranaturalului.

– Mă mut din Washington D.C. în Denver peste câteva săptămâni.

– O, dar cu ce te ocupi? Ești senator, sau ceva de genul ăsta?

– Nu, spuse el râzând. Doar manager. Dar tu?

Ginger își ridică privirea pentru a-i găsi ochii verzi ațintiți asupra ei. Era bucuroasă că ea și Robyn aveau minciuni deja pregătite. O scutea de căutarea uneia acum.

– Sunt model. Nici măcar nu-i tremurase vocea, deși simțea un gust neplăcut.

Robyn îi făcu un semn cu degetul mare ridicat, pe partea mesei ascunsă de ochii lui Vince; semn pe care Ginger preferă să-l ignore.

– Cu o înfățișare ca a ta, ar fi trebuit să-mi dau seama. Te voi vedea pe coperta vreunei reviste? El îi cântărea îndrăzneț trupul din ochi, dându-i fiori în tot trupul.

– Nu. Abia am început... cu puțin timp în urmă. Mai exact acum zece minute, gândi Ginger, ferindu-și privirea.

– Vai, cum a trecut timpul! exclamă Robyn. Simt nevoia somnului de frumusețe. Se ridică târșâindu-și scaunul. Mi-a făcut plăcere, Vince. Ne vedem mai târziu, Gin.

Înainte ca Ginger să schițeze vreo obiecție, prietena ei dispăru. Panica o cuprinse din nou. Luă o înghițitură sănătoasă din bere, doar ca să-și ascundă nervozitatea. Robyn nu avusese măcar decența să mai rămână prin preajmă și s-o ajute să depășească această încurcătură. Ar fi vrut să-i strige că răsplata îi va fi iadul, dar Robyn era deja dusă.

Cum ar putea spune ceva inteligent, dacă propria limbă nu era altceva decât o succesiune de noduri? Dumnezeule! își reveni ea. E doar un om. Pot să fac conversație. Trase cu ochiul la el printre gene. Nu încăpea nici o îndoială. Ea era o biată muritoare. Iar el era un zeu.

– Nu mușc.

Un zeu extrem de sigur pe el.

– Promiți?

El râse răgușit, sunetul făcând-o să tremure într-un mod delicios.

– Poate foarte puțin, pe ici, pe colo.

Coapsa lui musculoasă aterizã lângă a ei. Cu toate că Ginger i se opunea, un șuvoi de excitare îi străbătea tot trupul. El reprezenta tot ce mama ei îi spusese să evite, și încă ceva în plus. Luându-și poșeta, gata de plecare, Ginger îi mai aruncă o ultimă privire. Ochii aceia blestemați o țintuiră în loc împotriva voinței ei.

O mușcăturică sau două n-au cum să-i facă rău.

El se răsuci să studieze dansatorii. Ginger profită de ocazie și îi studie fața. Linii angulare clare defineau un maxilar puternic. Buzele lui pline se deschiseră într-un zâmbet și ochii aceia periculoși o priviră din nou. Vince îndreptă spre ea un zâmbet atât de devastator de sexy, încât aproape o trânti de pe scaun. Dacă n-ar fi atât de sigură de contrariu, ar crede că mama ei l-a trimis special.

Era un test.

Al sistemului de urgență pentru inimile frânte.

O clipire a genelor, o zvâcnire inocentă a inimii, indicau prăbușirea. Trebuia să fugă de zâmbetul lui provocator, de gropița lui bună de sărutat și de ochii aceia magnetizanți, înainte să fie prea târziu. Își puse mâinile pe marginea mesei ca să-și tragă scaunul.

– Îmi pare bine că te-am întâlnit, Vince, dar trebuie să mă duc la culcare.

– E o invitație?

Era deja prea târziu?

– Uite, ești un tip drăguț. Un tip drăguț, foarte atrăgător,

sexy, de dorit și îmi voi da pumni mai târziu pentru că te-am refuzat, continuă ea în gând. Numai că nu sunt genul ăla de fată.

Ochii lui se îngustară. Luă o gură de bere parcă numai pentru a-și amâna răspunsul.

– Bine. Vom juca acest joc după regulile tale.

Ginger se opri. Joc? Ura jocurile. Suferise mult până să câștige.

– Regulile mele?

– Îți voi face curte.

Sigur avea o părere prea bună despre el. Dacă ea nu voia ca el s-o curteze?

– Ascultă, domnule...

– Danelli. Dar spune-mi Vince.

– Ascultă, domnule Danelli, eu nu joc nici un fel de jocuri. Nu-mi doresc să fiu văzută cu, curtată de, sau... sedusă numai de dragul tău. Mincinoaso! gândi ea.

Privirea lui o fixa de dincolo de masă.

– Uneori nu obții ceea ce vrei. Obții lucrurile de care ai nevoie. Cuvintele lui răsăreau leneș, ca și cum se bucura de fiecare moment al demersului său verbal.

Indignarea își făcu loc.

– Din toate...

– Recunoaște, Ginger Cooper! El îi luă mâna și își plimbă seducător degetul în palma ei.

– Există niște lucruri în viață cărora chiar nu poți să li te opui. Ce se întâmplă între noi – ce s-ar putea întâmpla între noi – e unul dintre acestea.

Ea vru să-i nege cuvintele, dar cu electricitatea ce i se scurgea în palmă din degetele lui, apoi în brat, de acolo inundându-i întregul sistem nervos, nu avea nici un rost. Stătea nemișcată în acel loc, privindu-l în ochi. Bărbatul avea dreptate. Nu putea să i se împotrivească.

– Ne vedem mâine dimineață la nouă. Consideră că e prima noastră întâlnire. Buzele lui calde depuseră un sărut pe mâna ei, apoi plecă.

N-a întrebat, observă Ginger, măcar dacă ea vrea să se întâlnească cu el. Pentru a doua oară în acea seară simți că se confrunta cu o provocare. Ei bine, va accepta blestemata de provocare, murmură ea. Și va învinge.

Bărbatul o urmărea din colțul său, de cealaltă parte a sălii. Până acum e bine. Dar era capabil să facă mai mult decât să spere. Vince Danelli era aproape la fel de talentat ca și el. Aproape. Dar nimeni nu-l întrecuse pe Renard Duchaine de două ori.

Nimeni.

– Hei, șefu'! Evoluează mai bine decât ne-am așteptat.

– Vorbește mai încet, spuse el întorcând o privire furioasă către bărbatul blond care-și strecura trupul pirpiriu în scaunul liber. Vrei să afle toată lumea ce punem la cale, Johnson?

– Nimeni nu va ști, șopti blondul.

Avea dreptate. Planul progresa mai bine decât se așteptau sau speraseră. El vrusese ca această Jeffries să fie văzută de Danelli. Nici în vis nu-și imaginase că Danelli va fi atras de prietena ei. Femeile contribuiseră ele însele, fără măcar să o știe.

Privi în oglinda de deasupra barului și își strânse buzele într-un zâmbet subțire. Își dorea să râdă. Răsplata pentru faptul că Vince îi furase familia și femeia începea să prindă contur. La dracu', era atât de fericit în acest moment, încât ar fi putut să urle.

– Pleacă, șefu'.

– Urmărește-o! Și, Johnson...

– Da?

– N-o lăsa să te vadă.

Capitolul 2

– Sunt eu paranoică? Sau individul ăla mă urmărește? Ginger privi peste umăr spre un colț întunecos al holului, panica punând stăpânire pe ea.

– Unde? Cine? întrebă Robyn.

– Acolo, arătă ea. Acum s-a dus. Ginger se încruntă. Oare imaginația îi juca feste?

– Cum arată?

– Nu știu. Mai slab, cred. N-am apucat să-l văd prea bine. De câte ori mă întorc, îi văd spatele dispărând după un colț. Cred că m-a urmărit și aseară. Un fior de anxietate îi coborî prin coloană.

– Ei bine, știi că nu poate fi Vince. Ăsta e orice altceva în afară de un tip solid. Când vă întâlniți?

Ginger simți cum stomacul i se contractă.

– Nu ne întâlnim, insistă ea. Mă duc să schiez. Dacă se întâmplă să fie acolo, bine. Dacă nu, oricum îmi petrec ziua pe pârtia pentru începători. Unde îl întâlnești pe cum-îl-chema?

– Rick? La centrul de închirieri. Robyn își privi ceasul. Vrei să ne întâlnim la prânz?

– Sigur. Ce zici de restaurantul hotelului?

– Bine.

Aerul tare al dimineții de decembrie le întâmpină la ieșirea din hotel. Un strat proaspăt de zăpadă strălucea sub soarele dimineții. Ginger își puse ochelarii de schi pentru a scăpa de lumina deranjantă.

După ce își închirie schiuri, îi făcu cu mâna prietenei sale și se așeză în rândul format la telescaun.

În spatele ei, un schior se opri brusc, împroșcându-i pulovărul roșu cu pulbere de zăpadă.

– Hei! strigă el privind peste umărul ei.

Vince Danelli stătea foarte aproape de ea. Purta un pulovăr negru și ginși care-i scoteau în evidență fiecare mușchi. Zâmbetul său încerca să destrame hotărârea ei fermă de a rămâne detașată de evidentul lui farmec.

Felul în care inima îi tresărise numai la vederea lui, o irită. Îl privi cu duritate. Încă nu era pregătită să admită că se bucura de prezența lui acolo.

– Nu aveam o întâlnire? întrebă el.

– Singura întâlnire pe care o am, Danelli, este cu acest deal pentru începători. Refuză să se întoarcă. El arăta prea bine pentru un bărbat și prea bine pentru propria ei liniște.

– Atunci cu dealul să fie. Se strecură în spatele ei.

Ginger îi rânji. Tipul chiar nu înțelegea nici o aluzie. În vârf, se felicită că nu s-a împiedicat în propriile schiuri la coborârea din telescaun. O rafală de aer rece cu miros de pin o biciui. Începu să tremure. Nu fusese niciodată prea bună la schiat. Robyn o cărase în această vacanță, cu toate că ura vremea rece și viteza. Oricum, ce dracu' căuta ea în vârful unui munte?

Vince se opri lângă ea și își aranjă ochelarii.

– Vrei să ne întoarcem?

Luându-și privirea de la gropița din obrazul lui, Ginger se uită în josul dealului. Ceea ce arătase de jos ca o banală pârtie pentru începători, arăta acum ca Everestul. Și ea trebuia s-o coboare? Fără să cadă?

– Sigur. Îți voi da un avans.

– Întâi doamnele, zise el.

– Nu. Insist. Te rog, gândi ea, nimeni, dar absolut nimeni nu simte nevoia să fie martorul minunatelor mele abilități de schioare.

– Atât de bună ești?

– N-ai văzut niciodată așa ceva. Ginger îl urmări coborând dealul cu priceperea unui expert. Figuri! mormăi ea. Împinse bețele înfipte în pudra albă și începu coborârea. La început se deplasă cu viteză mică. Consideră că nu e atât de rău, având în vedere cunoștințele ei. Probabil că va trece ușor și peste asta. Apoi, copacii de pe ambele părți începură să dispară cu viteză într-o masă verde. Frica îi creștea în piept pe măsură ce cobora dealul.

Vince se opri la jumătatea pantei și privi în sus.

– Plugul! strigă el.

Plugul? Ce dracu' mai însemna și asta? O, Dumnezeule! Era unul pe urmele ei? N-ar fi reușit să elibereze traseul. Cu inima bătându-i sălbatic și vârfurile schiurilor îndreptate către el, nu avea altă șansă decât să se lase condusă de schiuri. În câteva secunde avea să-l doboare cu sânge rece.

Dă-te la o parte, ar fi vrut ea să-i strige, dar cuvintele îi înghețară pe buze. Ginger văzu surpriză în ochii lui, chiar înainte să-l lovească. Impactul îi rostogoli la pământ, încolăcindu-se într-o amestecătură de brațe, picioare și schiuri, ca un bulgăre de zăpadă uman.

Când în final se opriră, Ginger rămase întinsă pe spate, făcând eforturi să respire. Ochelarii îi alunecaseră într-o parte, acoperindu-i nasul și un ochi. Vince era deasupra, încercând să inspire niște aer.

– Ești rănită? întrebă el.

– Doar mândria mea.

– Tot încerc să-ți spun că mi-ai tăiat picioarele, Cooper. Acum mă crezi?

Ea privi frumoasa față aflată la câțiva centimetri de a ei. Își mușcă buza. Refuza să cadă pradă farmecelor lui.

– Nu. Nu te cred. Dă-te jos de pe mine acum, buștean imens. Împinse în masivii lui umeri.

Neluându-și privirea de la Ginger, el se eliberă și se sprijini pe picioare. Ochii lui verzi erau mai reci decât bulgărele de zăpadă ce își croia drum pe sub pulovărul ei.

– Îmi pare rău, spuse el. Te-am confundat cu o femeie care mi-a răspuns seara trecută. Nu știu dacă am făcut ceva ce te-ar putea ofensa, dar știu când nu sunt dorit.

Cu o mișcare precisă, își reașeză clăparii pe schiuri.

– Ai nevoie de lecții de schi. Reprezinți un pericol. Fără să privească înapoi, își continuă coborârea.

– Eu sunt periculoasă? strigă ea, luând un pumn de zăpadă și aruncându-l în direcția lui. Tu ești cel care-mi amenință sănătatea. Cu un icnet, căzu înapoi în zăpadă și își acoperi ochii cu mâna. Ce-am făcut? Ce rău mi-ar putea face petrecerea zilei cu un bărbat de care mă simt sălbatic atrasă?

– Ați pățit ceva, doamnă?

Ginger privi pe lângă mâna ce-i acoperea ochii și descoperi un individ între două vârste, îmbrăcat cu o jachetă alb-roșie a patrulelor de schi, uitându-se la ea cu îngrijorare.

– Da. Am pățit. Se ridică. Sunt o proastă, o idioată. Bărbatul o privea fix. L-am lăsat să schieze departe de mine. De ce l-am lăsat să plece?

– Nu știu.

– Spune-mi că ar trebui să mă duc după el!

– Ar trebui să vă duceți după el.

Putea vedea scepticismul din ochii lui. O credea nebună, dar ei nu-i păsa ce cred ceilalți. Voia ca el să-i răspundă, chiar dacă deja știa care va fi răspunsul.

– De ce ar trebui să mă duc după el?

– Pentru că vă place?

– Ai dreptate. Îmi place, și mă voi duce după el. Imediat după ce mă ajuți să cobor muntele ăsta nenorocit.

*
* *

Blestemată femeie! gândi Vince. Acum mă privește cu ochii aceia de un albastru adânc, parcă invitându-mă s-o duc în dormitor, iar în clipa următoare îmi întoarce spatele. Ar trebui să se nască toate cu o etichetă de avertizare.

După ceea ce pătimise de pe urma minciunilor și înșelăciunilor fostei sale soții, era de mirare că-și mai dorea să aibă de-a face cu femeile.

Scoțându-și schiurile, le înfipse în zăpadă și își zâmbi în barbă. Învățase ceva din încercarea lui de mariaj. Învățase cum să se folosească de femei și cum să le îndepărteze înainte să aibă de suferit de pe urma lor. Își scoase și mănușile și se aplecă să-și aranjeze clăparul.

– Hei! Ferește-te!

Două mâini i se înfipseră în spate și îl trântiră la pământ. Cu o bufnitură, un corp căzu peste el. Un corp ușor. Un corp de femeie. Vince își privi peste umăr agresorul.

Ginger îl fixa cu o uitătură confuză.

– Imaginează-ți că iar am intrat în tine. Cu un geamăt, Vince se ridică și-i simți forma ușoară, feminină rostogolindu-se peste el. Schiurile ei se desprinseră în cădere și Ginger ateriză peste ele.

– Ești sigur hotărâtă să rupi o parte din mine, nu-i așa?

– A fost un accident. Sincer. Își împreună degetele făcând salutul cercetașilor. Schiurile astea au o voință independentă.

Arăta atât de nevinovată stând pe terenul înghețat în pulovărul ei roșu, părul până la umeri aranjându-i-se parcă într-un halou sălbatic în jurul feței.

Nevinovată și irezistibilă. Îi întinse o mână ca s-o ajute. După o scurtă ezitare, Ginger își puse degetele înmănușate în ale lui. Dintr-o mișcare, Vince o trase în îmbrățișarea lui și o pulbere delicată le dansă pe obraji.

Nu te vrea, băiete, gândi el. Chiar trebuie să te respingă de două ori într-o zi să-ți intre chestia asta în țeasta ta groasă?

Ea se potrivea perfect în cercul făcut de brațele lui și împotri-

va tuturor emoțiilor, el o eliberă. Recuperându-i bețele, Vince i le puse în mănușă.

– Dacă te grăbești, mai e încă timp să semnezi pentru lecția de dimineață.

– Sunt gata când ești și tu.

Vince se încordă. Un mușchi se încordă pe maxilarul lui. Revelația neașteptată îl șocă. O dorea mai mult decât dorise vreodată o femeie.

– Nu mă interesează. Da, sigur că nu, continuă el în gând.

– Nu sunt... uite, am început cu stângul. Îmi pare rău. E numai vina mea, recunosc. Nu putem s-o luăm de la capăt? Fără să-i mai aștepte răspunsul, ea întinse mâna. Salut! Eu sunt Ginger.

El stătea cu mâinile în șolduri, ignorând brațul întins. Dacă o atingea, ar fi însemnat anularea lui. Dându-și agitat cu mâna prin păr, încuviință.

– În regulă, îți voi da o lecție. Dar asta numai pentru că e mai sigur să te văd în față, decât să te simt în spate.

Zâmbetul ei de răspuns îi ilumină fața, în timp ce Vince își simți respirația oprindu-i-se în gât. Femeia asta ar putea tenta și diavolul. Iar el era departe de a fi un sfânt. Își puse schiurile în picioare.

– Crezi că poți să ajungi în vârf fără să rănești pe nimeni în calea ta? întrebă el, sarcasmul picurându-i din voce. Poate dacă era nepoliticos, o va determina să plece.

Ea ridică o sprânceană perfect arcuită.

– Bineînțeles. Urcarea e floare la ureche. La coborâre am eu probleme.

– Așa mi s-a părut și mie.

Punându-și schiurile, Ginger execută o întoarcere jalnică și Vince trebui să-și muște buza, ca să se abțină să nu râdă. Cum a putut să ajungă un model o femeie cu niște mișcări atât de puțin coordonate? Găsi răspunsul urmând-o către telescaun. Datorită corpului ei. Silueta ei de clepsidră șoca, ieșind în evidență chiar și prin hainele groase. Simțea apă în gură la gândul gustului buzelor ei. Picioarele i se încordau în nevoia de a o poseda.

Cu atitudinea ei, gen privește, dar nu atinge, oferirea unei lecții de schi era similară cu o excursie la porțile iadului.

Prea preocupat de urmărirea buzelor ei, Vince își observă schiurile care se încrucișau când deja era prea târziu. Mișcarea îl surprinsese nepregătit și se văzu aruncat înainte, cu fața într-o pulbere rece.

O auzi pe Ginger râzând undeva deasupra. Vince încercă s-o săgeteze cu privirea, dar până și el vedea umorul situației. Râse răgușit.

– Cooper, sigur îmi vei aduce moartea.

– Nici măcar nu te-am atins, Danelli. Și, te rog, nu-mi spune Cooper.

Iubito, gândi el, tu nici n-ai nevoie să mă atingi ca să-mi pierd orice urmă de rațiune.

– Mă tot gândesc la chestia asta cu lecția de schi. Poate totuși am nevoie de asistența unui profesionist.

Poate e o idee bună. Dispari din fața mea, din minte mea. Vince îi expedie una dintre cele mai bune mișcări ale gropiței lui; cea care, în trecut, întotdeauna câștiga inimile celor mai puțin susceptibile femei.

– Nici să nu-ți treacă prin cap, Cooper. Nici un profesionist în viață nu te poate învăța ce știu eu. Și i-ar mai fi spus că nu se referea la schiat.

Se ridică ajutându-se de bețe.

– Prima manevră pe care trebuie s-o înveți este oprirea; pentru siguranța mea și a oricărui individ care-i destul de nebun să schieze în apropierea ta.

Ea se încruntă.

– Nu sunt chiar atât de rea.

El îi aruncă o privire scrutătoare, dar nu comentă. Faptele ei oricum spuneau mai multe decât cuvintele.

– Cea mai ușoară mișcare de oprire pentru un începător este plugul.

– Plugul se referă la oprire?

– Bineînțeles. Tu ce credeai că înseamnă?

O roșeață strălucitoare care sigur nu se datora frigului, îi cuprinse obrajii.

– N-are importanță, mormăi ea.

El veni lângă ea.

– Tot ceea ce trebuie să faci este să apropii vârfurile schiurilor în acest fel, îi arătă el.

Mănușa ei îi scutura zăpada de pe obraz cu o mișcare ușoară, delicată.

El căută în privirea ei un răspuns, o cheie către adevăratele ei sentimente. Simți că începe să se excite doar de la acea simplă mângâiere. Dumnezeule, o dorea atât de mult!

– Mulțumesc, Vince.

Își dorea s-o sărute. Nu, nu doar s-o sărute, să o devoreze. Ea îl făcea să se simtă timid și incapabil să se controleze, asemenea unui licean de șaisprezece ani. Sângele i se zbătea în vene. Îl ignoră.

– Ești atentă la mine?

Ginger îi zâmbi.

– Am auzit fiecare cuvânt. Tot ceea ce trebuie să fac este să apropii vârfurile, cam așa. Alunecă scurt și aterizează în fund. Poate că ar fi bine să-mi mai arăți o dată mișcarea.

După o oră și multe alte încercări, ajunseră în sfârșit la baza dealului.

– Am reușit, Vince! Am reușit.

El zâmbi.

Ea îi răspunse tot cu un zâmbet.

Trebuia să-i recunoască meritele. Oricine altcineva ar fi renunțat cu mult timp în urmă. Femeia nu se plânsese de nimic. Sigur era înghețată de la atâtea aterizări în zăpadă, dar nu scosese niciodată nici un sunet de protest.

– Cred că meriți o recompensă.

O apucă de capătul fularului și cu propriile schiuri depărtate, o trase ușor peste el, centimetru cu centimetru.

Ochii ei deveniră mari, iar buzele i se deschiseră.

Și ea îl dorea, realiză Vince; la fel de mult cât o dorea și el.

O va face să admită acest lucru înainte ca ziua să se termine. Având-o atât de aproape, putea să jure că îi auzise inima bătând. Vince întinse mâna și, apucând-o pe a ei, o scuturã.

– Bună treabă, zise el. Acum hai să ne întoarcem în vârf și să începem lecția numărul doi.

*
* *

– Trebuie să te apleci în curbe, îi spuse Vince pentru a suta oară.

Bărbatul avea, decise Ginger, răbdarea unui sfânt.

– Îmi dau toată silința.

– Mișcă-ți șoldurile. Imaginează-ți că ești pe o scenă, la o prezentare de modă. Cam așa. Își mișcă șoldurile cu exagerare.

Ginger râse.

– Vai! Ai un real potențial. Poate tu ești cel care ar fi trebuit să devină model.

– Foarte amuzant. Mai încearcă. Mișcă-ți șoldurile.

Legănându-se într-un fel care nu semăna deloc cu ce ar fi trebuit să facă, oftă exasperată.

– Nu reușesc să prind chestia asta. Ar fi trebuit să-i spună acum că nu există nici o speranță, că posedă o coordonare similară cu a unui pește pe patine cu role? Că la un moment dat, în școală, a primit titlul de Bolovan al Clasei?

Vince veni în spatele ei, schiurile sale cuprinzându-le pe ale ei. Mâini largi, masculine îi cuprinseră șoldurile. Ginger simți că se topește la atingerea lor.

– Mișcă-te așa, șopti el, respirația încălzindu-i gâtul, iar pieptul lui tare presându-i spatele.

Îi conduse mișcările într-un fel care nu avea nici o legătură cu schiatul. Ginger își linse buzele și privi minunata făptură aflată în spatele ei.

– Ești sigur că așa se face? murmură ea.

– Ai încredere în mine.

Ea observă o lucire în ochii lui și o expresie băiețească irezistibilă. A vrut să spună că ar trebui să se încreadă în el ca bărbat. Chiar ar trebui? Dar are ea acest curaj? Ginger își înăbuși nervozitatea.

– Dumnezeule, cât s-a făcut ceasul! Nu avea nici un sens să-i mai spună și lui că de fapt ea nu purta ceas. I-am promis lui Robyn că ne vom întâlni la masă. Ni te alături?

– Pui.

– Ce ai spus?

– Sper că servesc pui. Gropița îi apăru când zâmbi către ea. Mi-e foame.

Ginger făcu plugul în panta mai lentă de la baza dealului, cu Vince urmând-o la o distanță sigură. Încă refuza să treacă în fața ei. După ce își rezemară schiurile de un cadru special, atingerea mâinii lui Vince pe spate o propulsă către intrare.

Apucând un loc lângă șemineu, își dezbrăcară puloverele. Picioarele lui lungi le făcură prizoniere pe ale ei sub masă și frigul instalat în oase se evaporă. Căldura, datorată mai mult apropierii lui decât flăcărilor din cămin, o învălui.

– Să luăm un aperitiv cât o așteptăm pe Robyn?

– Nu prea sunt genul care apreciază aperitivele.

Ea îl privi în ochi. De ce întotdeauna cuvintele lui păreau să aibă și un înțeles ascuns?

– Prefer mai degrabă felul principal.

O, Doamne! Ginger se simțea ca un miel de sacrificiu. Iar Vince arăta flămând, cu adevărat flămând.

Agitația de la intrare îi reținu atenția. Robyn îi făcu cu mâna din cealaltă parte a sălii. Bărbatul numit Rick o însoțea. Când Robyn arătă spre Ginger și Vince, o mimică neliniștită apăru pe fața acestuia. Din locul în care se afla Ginger, păreau că se ceartă. Dură cam o secundă până ce, cu un salut schițat prin aer de Robyn, cei doi plecară.

– E ciudat, șopti Ginger mai mult pentru sine înainte să se întoarcă spre Vince.

– Ce?

Atitudinea lui Rick îi lăsă lui Ginger o senzație neplăcută în stomac. Încercă să scape de ea.

– Robyn și prietenul ei...

– Da?

– Am crezut că ni se vor alătura, dar apoi au plecat.

– Foarte bine. Rânjetul ca de lup dezvălui adevăratele lui intenții. Asta înseamnă că te am numai pentru mine.

După prânz se întoarseră în vârful pârtiei pentru a continua lecția numărul doi. În momentul în care soarele de iarnă începu să dispară printre munți, Ginger vru să renunțe. Nu-și mai simțea nici degetele, nici vârfurile picioarelor, dar cu toate că era obosită, nu le acorda prea mare atenție.

I-ar fi fost mai ușor să se târască până la cameră, decât să meargă în picioare. Vince trebuie să-i fi simțit extenuarea. Strecură un braț puternic în jurul taliei ei și numai că nu o cără până la hotel. Apropierea lui îi tăie răsuflarea mai mult decât exercițiul fizic.

– Doar trimite-mă în direcția camerei mele. Am de gând să mă arunc în pat și să rămân acolo o săptămână.

– O, nu, nici nu te gândi!

– Te rog! imploră ea, prea extenuată și secătuită ca să continue.

– Dacă te întinzi acum, mușchii ți se vor contracta și mâine te vei simți ca dracu'.

– Deja mă simt ca dracu'!

– Se va înrăutăți.

Liftul îi lăsă la etajul lui Ginger și Vince se opri la ușa camerei ei.

– Pune-ți costumul de baie și ne întâlnim la bazin în zece minute.

– Dar...

– Nici un dar. Îi aranjă o șuviță rebelă în spatele urechii. Te-ai descurcat de minune astăzi. Sunt mândru de tine. Aplecându-și buzele, le atinse pe ale ei într-un sărut ușor.

Un tremur străbătu trupul lui Ginger. Inima îi bubuia în piept. Voia mai mult.

– Zece minute, șopti el. Atingând-o ușor pe obraz, se întoarse și o luă spre lift.

Încă înconjurată de mirosul de mosc lăsat de el, Ginger își duse degetele la buze și se rezemă de ușă. Pierdută în gânduri, nici nu sesiză deschiderea bruscă a ușii și se trezi aruncată în cameră.

– M-am gândit eu că aud pe cineva dincolo de ușă, zise Robyn uitându-se în jos la prietena ei.

De pe podea, Ginger îi aruncă o privire furibundă. Aterizarea în fund pentru a doua suta oară nu-i calma deloc mușchii dureros de obosiți.

– Ajută-mă, mormăi ea.

Robyn îi luă mâna.

– Ce-i cu tine?

– Chestia asta cu schiatul e muncă grea. Mă doare peste tot, se văită ea.

– Trebuie să te scufunzi într-un bazin fierbinte. Robyn o ridică de pe covorul bej de pluș.

– Mă întâlnesc cu Vince în zece minute. Sprâncenele i se întâlniră. Ce s-a întâmplat la prânz? De ce ați plecat, tu și prietenul tău?

– Rick e atât de romantic. Robyn rămase cu o expresie visătoare în ochii ei căprui. A spus că nu vrea să mă împartă cu nimeni. Ce tip! Cred că-l voi păstra un timp.

– Minunat! exclamă Ginger. Se duse către valiza ei și scoase un costum de baie dintr-o singură piesă.

Robyn o urmă.

– Doar n-ai de gând să îmbraci chestia aia, sau ai?

Costumul alb-albastru avea o croială modestă.

– Dar ce-i rău la el? întrebă Ginger. Indignarea din vocea ei o făcu pe Robyn să afișeze un zâmbet de cunoscătoare.

– Bunica mea are antichități mai noi decât ăsta.

– În afară de a merge goală, întrebă Ginger sec, ce-mi mai propui?

O scânteie licări în ochii lui Robyn.

– Sunt bucuroasă că ai întrebat. Cred că asta va deveni regula numărul trei.

– Ce?

– Vei purta costumul meu. Cu o expresie de satisfacție, Robyn îl scoase din bagaj.

– Chestia aia? pufni Ginger. Chestia aia nu e costum. Sunt numai niște sfori... susținute de alte sfori.

– Hei! Nu-ți cer să te îmbraci în șireturi de piele sau altceva de acest gen. Fă-mi plăcerea. Încearcă-l. Probă banda aceea aproape inexistentă pe bazinul lui Ginger.

– Alb? Dar pentru ce ai ales culoarea asta? Totul, dar absolut totul se vede prin alb când se udă.

Robyn zâmbi cu inocența unei călugărițe.

– Bineînțeles că se vede. De ce crezi că mi l-am cumpărat?

– O, Doamne! De ce te las să mă atragi în asemenea lucruri? Era ultima dată când se lua după Robyn.

– Fiindcă pentru asta există prietenii.

Ginger își scoase hainele de schi și își puse pe ea cele două piese revoltătoare în baie. Uitându-se în oglindă, simți cum căldura îi invadează fața. Sânii i se revărsau din sutien. După părerea ei, era cu zece numere mai mic.

– Nu pot să fac asta! țipă ea prin ușa închisă.

– Nu ai de ales, veni răspunsul.

Cu un oftat, Ginger părăsi baia.

– Oh! Mi-aș dori să-i am și eu așa mari ca ai tăi, zise Robyn, privind nemulțumită la propriul tricou.

– Nu ți-ai dori.

– Ba da, mi-aș dori. Robyn își puse în evidență sânii strângându-și bluza. Crede-mă! Mi-aș dori.

Luând un tricou, Ginger își ignoră prietena și îl trase peste cap.

– Voi purta stupida și indecenta ta intenție de costum, dar nimeni nu spune că-mi voi da tricoul jos.

O expresie îngrozită își făcu loc pe fața lui Robyn în timp ce se holba la tricoul cu inscripția „Schiorii o fac pe pârtii”.

– Ba da, ți-l vei da!

– Ba nu mi-l voi da! Ginger stătea hotărâtă în mijlocul camerei.

– Ba ți-l vei da!

– Ba nu!

– Ginger!

– Robyn!

– Ai face bine să-l dai jos, altfel nu te voi ierta niciodată. Un zâmbet copilăros îi apăru pe buze.

– Ne vedem mai târziu. Cu o fluturare de mână și cu un surâs gen „nu vei ști niciodată", Ginger înhață un prosop și ieși. Coborând cu liftul, simți cum stomacul i se îngreunează. Pașii i se micșorau pe măsură ce se apropia de locul întâlnirii. Se strădui să se liniștească și își șterse palmele transpirate pe tricoul alb.

O ușă cu inscripția aurie „Bazin" o anunță că e timpul să intre. Inspirând puternic, o deschise. Mirosul de clor și aburii ce se ridicau din apă îi asaltară simțurile. Încăperea era goală.

Se simți dintr-o dată ușurată, puternică și binevenită. Dacă și-ar scoate acum tricoul și ar intra în bazin, Vince n-ar vedea jalnica ei intenție de costum. Îl scoase și-l aruncă pe bancheta de lemn de lângă perete.

Testă pentru un moment apa fierbinte cu vârful piciorului și simți deodată un fluid electric ce o avertiza că e privită. Se întoarse către ușă.

Vince stătea sprijinit de tocul ușii, purtând nimic altceva decât un șort marinăresc albastru. Brațele lui încadrau niște pectorali ce puteau fi descriși doar ca spectaculoși. Chiar și în mijlocul iernii avea un bronz ușor. Mușchii înconjurau un piept presărat cu păr negru. Aprecierea pâlpâia în privirea lui fixă.

Ginger înghiți în sec.

Ca un animal de pradă, el avansă neluându-și ochii de la ea.

Trecu prin spatele ei atât de aproape încât ea îi putu simți căldura trupului, înconjură bazinul și se opri de partea cealaltă. Aburii se rostogoleau între ei.

Cu toate că protestul său împotriva îmbrăcării peticului de material alb nu dăduse rezultate, nimeni n-o va convinge să facă

ceva împotriva voinței ei. Voia ca Vince s-o privească; voia să vadă foamea din ochii lui; voia ca el s-o dorească. Un torent excitant îi străbătu trupul acoperit sumar.

Dar un bărbat atât de sigur pe sine ca acesta era periculos. Ginger nu-și permitea să-i dea de înțeles că îl dorea, că fiecare fibră a trupului ei tânjea să înlănțuie trupul lui devastator de sexy și să nu-l mai elibereze vreodată. Nu, era treaba lui să-și imagineze acest lucru.

– Hai să stabilim un lucru, Danelli.

Sprâncenele lui se arcuiră deasupra ochilor verzi ce exprimau mai mult decât un interes trecător.

– Eu nu sunt, declară ea, felul principal.

– Ai dreptate, Cooper. Nu ești.

Capitolul 3

Vocea adâncă a lui Vince se rostogolise deasupra aburilor ce ieșeau din vârtejurile apei.

– Ești aperitivul, felul principal și desertul, toate reunite într-un preparat delicios.

Vince o contempla din cealaltă parte a bazinului. Dacă s-ar da mai aproape de ea, emoția l-ar copleși. Ghicise că straturile hainelor ei ascundeau un trup frumos, dar nici în visurile cele mai îndrăznețe nu întrezărise întruchiparea perfecțiunii aflate acum în fața lui. Își strânse în pumni degetele ce tânjeau s-o atingă. Sâni fermi, plini și bine rotunjiți, o talie îngustă ce se curba în jos dând naștere unor picioare lungi, atât de lungi.

Bikini-ul alb, aderând ca un al doilea strat de piele, amplifica albeața pielii ei. Simpla vedere a femeii putea scoate din minți un bărbat. Iar el se simțea numai bun și pregătit pentru o cădere a sănătății sale mentale.

Îi privi reflexia în adâncimile agitate ale apei. Modestia ei naturală și neafectată îi intensifica dorința. Dându-și seama că ar face bine să-și scufunde anumite părți ale trupului înainte ca și ea să observe cât de mult o dorea, Vince intră în bazin.

– Haide înăuntru! o invită el. Erau singuri. Exact cum își dorise și cum plănuise.

– Unde sunt ceilalți? se miră ea. Credeam că locul ăsta va fi aglomerat.

– I-am plătit să nu ne deranjeze. Nu-și putea lua ochii de la ea. Blestemat de frumoasă era singurul mod de a o descrie, așa cum blestemat de norocos erau singurele cuvinte ce i se potriveau lui.

– Da, sigur. Ar trebui să și cred asta? râse Ginger.

– Draga mea, în viața mea n-am fost mai serios. Există un lucru, relativ la mine, pe care ar trebui să-l afli chiar acum, zise el, ochii îngustându-i-se. Nu tolerez minciuna. Din partea nimănui, continuă numai pentru sine. Mai ales după ce am pătimit de pe urma lui Liz.

Ea încuviință caraghios din cap și își feri privirea.

Vince se întreba de ce, dar își aminti că nu toate femeile ascundeau motive ulterioare în ceea ce făcea. Nu toate femeile ar fi putut face cu sânge rece ceea ce făcuse Liz. Femeia pe care credea că o iubește mai mult decât însăși viața, își clădise o carieră bazată pe minciuni. Scrâșni din dinți și alungă viziunea chipului ei frumos, dar plin de ură. Era momentul să se miște înainte, nu înapoi.

– Hai înăuntru! repetă el.

Ezitând, Ginger se așeză pe marginea bazinului, picioarele ei lungi legănându-se în agitația bulelor. Încet, centimetru cu centimetru, își afundă trupul, apa acoperindu-i fiecare curbă voluptuoasă. Când toată pielea de la gât în jos fu ascunsă de privirea lui, ea închise ochii. Odihnindu-și capul pe marginea bazinului, oftă cu buzele abia deschise.

– Ah! E ca-n rai.

Vince gândi că semăna mai degrabă cu iadul. Sângele îi curgea prin vene mai fierbinte decât apa în care se afla. Zâmbi malițios.

De ce întotdeauna când cineva își dorea un lucru, dar nu-l putea avea, dorința de a poseda acel lucru se înzecea? Stăpânit de ideea de a obține ceea ce ea pretindea atât de evident a nu fi

atins, Vince pătrunse în teritoriul ei. Asemenea animalului de pradă cu care fusese asemănat de Ginger, se așeză lângă ea. Nu atât de aproape cât să reprezinte o amenințare, dar destul de aproape cât s-o poată atinge la o eventuală invitație. Sau chiar și neinvitat. Și numai Dumnezeu știa cât de mult își dorea s-o atingă.

– Te dor mușchii? întrebă el plimbându-și arătătorul de-a lungul brațului ei mătăsos.

Ginger deschise brusc ochii, surpriza apropierii lui fiind evidentă în albastrul lor. Arăta speriată, ca și cum s-ar fi clătinat pe marginea unei prăpăstii de unde orice mișcare greșită ar fi trimis-o în gol.

Vince simți nevoia ciudată de a o îmbrățișa pe Ginger pentru a o proteja. Era cel puțin ridicol, fiindcă s-ar fi trezit protejând-o chiar de el însuși. Propriile conflicte emoționale îl împărțeau în două. O parte din el îl îndemna s-o ia ușor și încet. Era diferită de restul femeilor întâlnite de el. Cealaltă parte, animalul descătușat din el, voia să o posede chiar acolo unde stătea.

Bătălia între dorință și decență urla în interiorul lui. Având în vedere ritmul agitat al respirației sale și felul în care își simțea partea inferioară a corpului trezindu-se la viață, el ar fi fost primul care s-ar fi abținut de la un eventual pariu asupra învingătoarei din această aprigă bătălie.

– Simt un pic de durere, spuse ea frecându-și gâtul cu degetele subțiri.

Vince se apropie și își puse mâinile pe gâtul lui Ginger. Zâmbi la tresărirea ei. Nu mai întâlnise niciodată o femeie atât de nervoasă. Dar ea se simțea atât de bine; îi era atât de cald, atât de plăcut. Vince n-ar fi putut să se abțină s-o atingă nici dacă întreaga clădire ar fi ars în jurul lor.

– Întoarce-te! îi ordonă el. Îți voi face un masaj.

Ea ezită, aruncându-i o căutătură speriată, apoi se întoarse cu spatele către el.

Cu pricepere, Vince îi masă mușchii încordați. Rigidă la început, ea se relaxă pe măsură ce degetele lui lucrau cu mișcări

magice. Din spate el îi putea vedea rotunjimile sânilor, aureolele întunecate distingându-se prin costumul chinuitor de transparent.

Nevoia lipsită de rușine, deja întinsă la limite asemenea unei benzi de cauciuc, tindea către punctul de rupere. Vince își pierdu controlul. Dorința câștigă rapid avantaj. Incapabil să se abțină, își puse buzele pe gâtul lui Ginger.

Ea se trase înapoi, dar își aplecă puțin capul, permițându-i accesul către gât.

Gura lui rătăcea pe pielea mătăsoasă a liniei obrazului ei. Mușcând-o ușor de ureche, își strecură mâinile sub apă și-i îmbrățișă talia subțire. Dumnezeule, de ce trebuise să treacă atâta timp până să ajungă aici? Sărutul nu era de ajuns. Voia s-o simtă sub el, s-o audă repetându-i numele în extaz, să o ducă spre înălțimile pasiunii.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, ea se întoarse în îmbrățișare și își puse mâinile fremătânde pe pieptul lui. Respirația îi era haotică, iar privirea ei exprima o teamă evidentă. Dar îl ținea strâns. Buzele i se îndepărtară ușor; singura invitație de care Vince mai avea nevoie.

Cu sângele pulsându-i în urechi, o trase către el și îi strivi trupul de al său. Buzele li se atinseră. Simți un ușor gust de clor pe gura ei plină.

Ea îi răspunse încolăcindu-și brațele în jurul gâtului și plimbându-și mâna prin părul lui umed.

Își promisese solemn să o facă să admită că și ea îl dorea. Deși nu se spuseseră cuvinte, nu exista nici o îndoială că și ea îl dorea la fel de mult. Dovada era chiar în buzele ei, în degetele ei, în întreg corpul ei ud apăsându-l pe al lui. În subconștientul minții sale, binele și răul se pregăteau de luptă.

„Nu face asta, Vince! Femeia merită mai mult decât să fie posedată într-un bazin public.

Dumnezeule, ajută-mă, dar nu mă pot opri!"

Cuprinzându-i talia cu mâinile, o ridică pe marginea bazinului, nepierzând nici un moment contactul cu buzele sau pielea ei.

– Apa e mult prea fierbinte, șopti el.

Vince se ruga să-și fi amintit să încuie ușa, fiindcă în următoarele momente amândoi urmau să fie la fel de goi ca Adam și Eva. Ținându-i spatele cu o mână și coborând-o pe pardoseală, el o urmă afară din bazin. Acoperind-o asemenea unei pături, îi privi inocenții ochi albaștri. Citea în ei dorință, dar și nesiguranță.

Un mușchi al maxilarului i se contractă violent. Dacă ar fi un domn, ar trebui să se oprească acum, înainte de a fi prea târziu.

Era convins numai de faptul că trebuia să continue s-o sărute.

Ecoul bătăii în ușă umplu mica încăpere.

– Cine-i acolo? Descuie imediat ușa!

– La dracu'! pufni Vince. Își puse fruntea pe a lui Ginger pentru un moment, dorindu-și ca bătăile inimii să-i încetinească. Minunate momente! De ce a trebuit să se întâmple chiar acum? Era evident că supraveghetorul de zi nu-l informase și pe schimbul lui de noapte de aranjamentul lor. Nu glumise când îi spusese lui Ginger că-i plătise pe ceilalți să nu-i deranjeze. Supraveghetorul pâlpâise ca o reclamă luminoasă la suma primită pentru placheta cu inscripția „Defect" pe care Vince o agățase de ușă înainte să intre. Revoltat, se desprinse din îmbrățișarea lui Ginger. De foarte mult timp, o femeie nu-i mai afectase în felul acesta mintea și inima. Vince nu era atât de sigur că-i plăcea acest lucru.

– Strânge-ți lucrurile, mormăi el fără s-o privească. Nu era în stare să se uite la ceea ce aproape că posedase. Nu și dacă voia să-și păstreze sănătatea mentală. Plecăm.

Lupta pentru victorie dintre minte și trup se sfârșise. Alegerea nu mai depinsese de el. Bătălia se sfârșise, dar războiul era departe de final.

În loc să fie bucuros, un puternic sentiment de frustrare amenința să-l devoreze de viu.

*

* *

După un duș extrem de rece, Ginger se întinse pe saltea abia auzind știrile de la televizor. Gândurile la Vince îi dansau în cap și apa rece nu făcuse decât să le atenueze foarte puțin. Încă îi mai simțea trupul robust lipit de al ei; încă mai vedea pasiunea arzând în ochii lui verzi. O senzație de dor și confuzie îi străpungea corpul.

Nervoasă, își mai aranjă perna cu o lovitură de pumn. Ginger nu putea înțelege atitudinea lui Vince. După ce îi spuseseră supraveghetorului că ușa trebuie să se fi încuiat accidental, se îndreptaseră către camere într-o liniște jenantă. Cu un salut brusc ce o făcuse să se simtă mizerabil, el o părăsise în fața camerei refuzând s-o privească în ochi. El regreta ce se întâmplase? Dar ea?

Ar trebui să aibă conștiința încărcată. Știind ce a trebuit să îndure mama sa care fusese nevoită s-o crească singură, ar trebui să știe mai bine cum să se ferească de a deveni aventura de weekend a oricărui bărbat. Nu avusese probleme în a-i urma sfaturile mamei sale până acum. De ce găsea că îi este atât de greu de data asta? O bătaie în ușă îi întrerupse gândurile chinuitoare.

Robyn sări din patul unde își făcea pedichiura folosind o nuanță de roșu-aprins.

– Era și timpul ca serviciul de cameră să ajungă și aici. Mor de foame. Se îndreptă către ușă numai pe tocuri, astfel încât să nu-și zgârie lacul proaspăt aplicat.

Ginger o privi. Îmbrăcată într-un capot de mătase în alb cu negru și deplasându-se cu greu, Robyn semăna mai degrabă cu un pinguin decât cu o femeie matură. Buzele ei schițară primul zâmbet adevărat din ultimele ore.

– Ia te uită! Robyn reveni în cameră aducând o cutie lungă și albă.

– Ți-a trimis Rick flori? Sigur nu puteau fi pentru ea. Vince îi dăduse de înțeles că nu mai dorea să se apropie de ea.

Privirea lui Robyn deveni răutăcioasă.

– Nu sunt pentru mine.

Inima lui Ginger tresări. Nu avea cum să fie din partea lui

Vince. Sări din pat cu grația unei gazele și înșfăcă cutia din mâinile lui Robyn. Scoțându-i capacul cu grijă, se uită înăuntru. Îndepărtă un strat de hârtie verde și descoperi două duzini de trandafiri galbeni cu tulpină lungă. Respirația i se opri undeva în gât și cu o mână nesigură, luă biletul ce însoțea trandafirii.

Scrisul ferm, masculin al lui Vince acoperea cartonul cu un mesaj simplu și direct.

„Scuze pentru purtarea mea de animal egoist. Ne întâlnim să cinăm la opt?... Te rog. Vince."

– Robyn! strigă ea uitându-se către șifonier. Ai ceva cu care m-aș putea îmbrăca?

*
* *

– Mergem? Limuzina ne așteaptă. Vince o luă de braț.

Apropierea de el, atingerea lui, erau mai mult decât putea îndura. Fără suflare, cu furnicături în tot trupul, ea realiză că se îndrăgostise de el prea repede și prea tare. Dar nu exista absolut nimic care să oprească emoțiile puternice care-i invadau ființa.

Mușchii masivi ai brațului lui se încordară sub mâna ei când Vince deschise ușa. Nimeni nu avea dreptul să arate atât de bine, gândi ea privindu-l. Părul lui pieptănat pe spate arăta la fel de întunecat ca și smochingul negru pe care-l purta. Ginger își aminti cât de moale era și simți nevoia să se joace din nou cu mâinile printre firele lui dese.

Își plimbă palma pe moliciunea catifelei negre a rochiei pe care o purta. Îi venea ca o mănușă și se oprea la jumătatea coapsei, expunându-i picioarele probabil mai mult decât s-ar fi cuvenit.

– Să nu faci nimic din ceea ce eu n-aș face, o sfătuise Robyn când Ginger părăsise camera împreună cu Vince.

În spatele limuzinei, el păstra o distanță corectă, rămânând pe partea dreaptă a canapelei. Dezamăgirea o acoperi pe Ginger ca o mantie grea, confirmându-i că el regreta ce se întâmplase

între ei mai devreme. Încerca oare doar să fie amabil? Ce voia de la ea? Ginger îi admira profilul ferm conturat. Dar ea ce voia de la el?

La restaurant, el ocupă locul opus locului ei. Lumina lumânării pâlpâia între ei. Ginger se lăsă pe spate și-i zâmbi. Tensiunea din aer era la fel de prezentă ca și piciorul lui ce-l atingea pe al ei.

El îi răspunse tot cu un zâmbet, dar ochii îi rămaseră serioși.

– Trebuie să vorbim.

Inima ei o porni asemenea unui lift în cădere liberă. Asta era. Venise momentul când el o informa că se distraseră... dar... Ea oftă. Era bine și așa.

Inspirând puternic, Ginger își umplu plămânii de aer, apoi îl dădu afară încet printre buzele întredeschise. Își ridică ochii și îl privi fix în adâncimile ochilor lui verzi. Era pregătită pentru orice. El putea să provoace tot ce era mai rău, iar ea va suporta.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat mai devreme.

Inima ei tresări puternic. Îi părea rău că s-a întâmplat sau că au fost întrerupți?

– M-am purtat ca un animal. N-o meritai. Sunt sigur că primești mai multă atenție din partea cuiva. Reprezinți mai mult decât o față frumoasă și un trup mortal. N-ar trebui să te afișezi cu oricine îți întinde o mână. Zâmbi, dar seriozitatea era încă prezentă în ochii lui.

Jenată, Ginger își feri privirea de ochii lui scrutători și studie țesătura feței de masă. Era timpul să pună cărțile pe masă, înainte de a fi prea târziu.

– Trebuie să-ți spun ceva.

– Nu.

Ea îi aruncă o privire.

– Nu?

Mâna mare și caldă a lui Vince acoperi mâna ei aflată pe masă. Tresări amintindu-și atingerile de mai devreme. Căldura îi umplu obrajii. Știa că își căuta singură necazuri, dar nu se putea abține. Voia să simtă din nou atingerea lui caldă.

Lumina lumânării dansa în ochii lui, împrumutându-i o înfățișare diabolică.

– Te doresc și tu mă dorești, șopti el. Dar refuz să profit de tine. Plec mâine după-amiază. Până atunci ne vom bucura fiecare de compania celuilalt. Nimic mai mult, nimic mai puțin. Fără revelații... fără surprize. Numai dacă... nu ai cumva un soț ascuns pe undeva?

Ginger clătină din cap.

– Fără soț. Doar un fost logodnic.

– Fost? Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Privirile li se întâlniră.

– Cred că inima mea a știut că tu vei veni. Cuvintele scăpaseră înainte ca ea să le poată opri. Spontaneitatea nu-i stătea în obicei. Faptul că-și măsura cu grijă cuvintele înainte de a le rosti, o ținuse departe de multe situații nedorite. Astăzi se abătuse de la codul autoimpus după care se conducea. Nu o dată, ci de mai multe ori, își aminti ea.

Ochii lui Vince dansau din mai multe motive decât lumina de pe masă.

– Îți mai amintești când te-am întrebat seara trecută dacă accepți să crezi în destin?

Ea dădu din cap. A fost doar cu o seară în urmă? Avea impresia că-l știa pe acest bărbat de secole.

– Acum crezi? întrebă el.

Ginger luă paharul de vin din cristal și pretinse că studiază lichidul roșu.

– Ai putea să mă convingi. S-a convingă? Ce mai glumă! Tot ce avea de făcut era să-i arate o direcție și l-ar fi urmat imediat, asemenea unui puști care se joacă de-a soldații.

– Povestește-mi despre tine, îi ceru ea vrând să schimbe subiectul înainte să-și exteriorizeze toate emoțiile. Chelnerul le puse în față farfuriile încălzite.

Vince luă un cuțit și tăie friptura suculentă.

– Ce ai vrea să știi?

Ginger își proptise bărbia în palmă și-l urmărea savurând mâncarea.

– Ce-ți place să faci când nu muncești?

– Ei bine, când am timp, sunt fratele mai mare al copiilor mai puțin privilegiați.

Ginger știu atunci că mama sa nu avea dreptate. Orice bărbat care se deranja să se ocupe de copiii altora n-ar putea s-o lase baltă vreodată. Cel puțin nu acesta. Știa deja câtă răbdare are, din ziua petrecută pe pârtie. Acum știa și că îi păsa de ceilalți.

În limuzină, îndreptându-se spre hotel, Vince îi înlănțui degetele cu ale sale și o liniște plăcută îi însoți tot drumul. Era târziu când pătrunseră în holul de marmură al hotelului. Un grup pestriț de petrecăreți umplu holul cu ecourile râsetelor lor.

O dată cu închiderea lină a ușilor liftului, toate zgomotele dispărură. Ginger stătea lângă Vince, cu degetele într-ale lui. Nici unul nu scoase vreun cuvânt. Amândoi urmăreau schimbarea luminiței o dată cu succesiunea etajelor, de parcă se aflau în fața celei mai fascinante mașinării inventate vreodată.

Un sunet îi anunță că au ajuns la destinație. Într-o liniște apăsătoare, merseră către camera lui Ginger. Vor relua ceea ce începuseră mai devreme la bazin? O parte din ea își dorea. Cealaltă parte se temea că se va întâmpla.

Nevoia ei pentru Vince o înspăimânta. Deschiderea ei pentru orice fel de emoție o expunea la același tip de durere cu care se confruntase și mama ei. Nu era sigură că e pregătită.

La ușă, Vince o prinse de umeri și o întoarse cu fața către el. Ginger inspiră adânc.

El n-o sărută, dar o îmbrățișă. Ginger își rezemă bărbia de umărul lui și îl prinse în brațe. Ar fi putut sta în îmbrățișarea lui pentru o eternitate. Închise ochii și își puse fața în curbura gâtului lui savurând mirosul de mosc al after-shave-ului, căldura ființei lui. Un oftat îi scăpă de pe buze.

– Obosită? întrebă el.

– Mai degrabă mulțumită, răspunse ea.

Imediat ce rosti cuvintele, o ciudată presimțire o cuprinse. Ceva nu era în regulă. Ochii i se deschiseră brusc. La capătul întunecat al holului, un individ îi urmărea din umbră.

– Ce se întâmplă? întrebă Vince scuturându-i umerii.

– U... un bărbat ne privește, spuse ea arătând în direcția capătului coridorului.

– Stai aici, insistă el îndepărtându-se.

Ginger îl apucă de mânecă. Panica îi cuprinse întreg corpul.

– Ești nebun? Nu rămân aici singură. Îl urmă repede.

Dădură colțul și nu găsiră altceva decât un hol gol.

– Ești sigură că era cineva acolo?

Putea vedea îndoiala din ochii lui.

– Bineînțeles. Tonul ei indignat îl făcu să se încrunte. Cred că mă urmărește încă de ieri.

– De ce te-ar urmări cineva? Te-o fi văzut la o prezentare, sau ceva de genul ăsta?

– O, Doamne! N-am nici un indiciu. N-am făcut nimic rău. De ce m-ar urmări cineva? Nu-mi place. Devine tot mai ciudat.

Vince îi puse un braț protector în jurul umerilor. Ea își dorea să se piardă în îmbrățișarea lui și să rămână acolo o veșnicie. Frica dispăru încet la atingerea lui caldă.

Ajunși din nou la ușa lui Ginger, Vince îi ceru cheia. Descuind, împinse ușor ușa și o trase din nou în brațele sale. Cum buzele lui coborau către ale ei, ea închise ochii pentru un sărut arzător pe care-l simți până în călcâie.

– Mai vrei o lecție mâine?

– Da, șopti ea sub influența brațelor ce o înconjurau, visând la ce urma să se întâmple.

El îi sărută vârful nasului.

– Mă referem la o lecție de schi.

Ginger avu bunul simț să roșească, dar oricum se agăță de el fără rușine.

Cu o atingere tandră, el îi desprinse mâinile.

– Refuz să profit de tine, nu-ți mai amintești?

– Da, îmi amintesc. Cum ar fi putut să uite? Simți o greutate enormă în stomac. Ne întâlnim la nouă în hol?

– Bine. Cu o mână pe spatele ei, o grăbi în cameră. Somn ușor, spuse el și închise ușa după ea.

*
* *

– Somn ușor, pe dracu'! mormăi Ginger pentru a zecea oară, întorcându-se pe salteaua incomodă de hotel. Fornăitul ușor ce se auzea dinspre celălalt pat o irita și era un pic tentată să-i arunce o pernă în cap lui Robyn. Nu era cinstit ca restul lumii să doarmă în timp ce ea nu putea decât să se gândească la Vince.

Vince zâmbind cu expresia aceea diabolică. Vince sărutând-o. Vince urcându-se în mașină și dispărând din viața ei pentru totdeauna. Stătea întinsă pe spate, urmărind dansul umbrelor pe tavan. Nu-l putea lăsa să plece fără a afla cum este cu el... în toate sensurile cuvântului. Zâmbi în întuneric, făcându-și un plan în minte.

*
* *

– Ești deja în picioare? Robyn stătea rezemată într-un cot și își îndepărta buclele negre ce-i acopereau ochii. Și de unde dracu' ai luat chestia aia?

Ginger privi combinezonul din mătase de culoarea pielii pe care-l purta, apoi se uită la prietena ei.

– Închide-ți gura, Robyn! Să nu prinzi muște.

Robyn se ridică în genunchi, holbându-se șocată.

– Ai două secunde ca să mă pui la curent cu ce se întâmplă. Și să nu sari peste nici un detaliu. Dumnezeule! Arăți ca și goală îmbrăcată în ăla. De unde îl ai, de ce l-ai ținut ascuns, și pot să-l împrumut și eu din când în când?

Luându-și pantalonii roșii de schi, Ginger îi trase peste aproape inexistentul combinezon, încercând să-l ascundă cumva. Mâinile îi tremurau, dar nimic nu o mai putea opri acum că se hotărâse.

– L-am convins pe manager să deschidă magazinul de

cadouri mai devreme. I-am spus că e o problemă de viață și de moarte. Se cutremură la amintirea scepticismului din privirea individului când îl plătise. Nu-i stătea în obicei să facă astfel de lucruri. Trebuia să-și demonstreze că mama ei greșea. Ginger își dorea să întrețină o relație cu un bărbat, chiar și numai pentru un weekend, și totuși să supraviețuiască. Oare doar se ținea de șotii?

– Vei face pneumonie numai cu lenjerie intimă pe sub costumul de schi.

– N-am de gând să schiez astăzi.

– O, Doamne! Robyn își acoperi gura cu mâinile. Se ridică din pat și se postă, cu lacrimi în ochi, în fața lui Ginger. N-am fost niciodată mai mândră de tine.

Stând în fața ușii apartamentului, Ginger se întreba dacă ceea ce făcea era lucrul cel mai bun. Nu era nimic rău sau condamnabil în faptul să-și petreacă timpul cu Vince. Chiar dacă-l cunoștea numai de două zile, nu însemna că este o femeie lipsită de orice morală.

Era, cu toată sinceritatea, o problemă a unei inimi căutând-o pe alta. O ființă umană căutând altă ființă de care să-i pese. Și chiar îi păsa de Vince. Dacă ar avea mai mult timp să-l cunoască, sigur ar găsi cheia către inima lui.

Capitolul 4

Corpul lui bronzat contrasta puternic cu pielea ei albă. Ușor ca o șoaptă, el își coborî o mână pe curbura gâtului ei, printre sânii generoși, pe plaja pântecului ei, până la locul unde coapsele se întâlneau.

Era goală.

Părul ei blond cădea ca o cascadă peste mătasea albă a cearșafurilor.

– O, Vince! gâfâi ea, șoldurile fremătându-i la atingerea lui. Ia-mă! Te vreau acum.

Vince descoperi că era deja gol. Când se întâmplase? N-avea importanță. Era gata să-i împlinească fanteziile. Hainele oricum n-ar fi făcut decât să încetinească lucrurile. O cuprinse și îi îndepărtă coapsele.

O bătaie persistentă în ușă îl trezi până la urmă.

– La dracu'! Vince înjură, cu o lovitură în cuverturile răvășite. Nu dă niciodată greș, mormăi el dându-și seama că fusese doar un vis. Frecându-și fața cu o mână, se înfășură într-un cearșaf luat de pe pat.

Pășind desculț pe plușul covorului, ajunse la ușă și o deschise, pregătit să-l pedepsească pe nenorocitul care a

îndrăznit să-i întrerupă visul. Femeia din fantezia sa se afla chiar în cadrul ușii.

Își strânse mai bine cearșaful de satin, încercând să-și ascundă erecția matinală și își trecu o mână prin păr.

– Dumnezeule, m-am uitat dormind. Își privi încheietura, realizând că-și lăsase ceasul pe noptieră.

– Nu. Am venit eu mai devreme. Pot să intru?

Vince se dădu într-o parte.

– Bineînțeles. Clopote de alarmă i se dezlănțuiră în cap la vederea feței ei palide și a ochilor care priveau oriunde numai la el nu. O teamă inexplicabilă îl cuprinse.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu... eu...

– Ce e, Ginger? Ce vrei? Ce s-a întâmplat? Cu un deget sub pielea fină a bărbiei ei, o forță să-l privească în ochi.

Ea ezită trecând nervos de pe un picior pe altul.

– Vreau să profiți de mine, anunță ea fără să clipească. Îl privea în ochi, afișând tăria convingerilor sale și o dorință arzătoare.

Vince n-ar fi putut fi mai surprins nici dacă o bombă ar fi explodat în apartamentul foarte scump pe care-l ocupa. Închise ochii și înghiți în sec. În mod normal accepta tot ce îi oferea o femeie. Dar Ginger nu avea nimic în comun cu Liz sau cu alte femei cu care se mai întâlnise. Ea merita mai mult decât spera el să poată fi capabil să ofere.

Nu putea s-o ia pentru o tăvăleală rapidă prin fân, după care s-o lase baltă. Chiar dacă ea spusese că îl dorea. Dumnezeule, nu tocmai spusese exact acest lucru?

Dacă s-ar culca cu ea, ar trebui s-o păstreze. Transpirația îi inundă palmele. Nu era sigur că era pregătit pentru un astfel de angajament. Trebuia să păstreze distanța dintre ei.

– Numai puțin, să mă îmbrac, spuse el trecându-și mâna prin părul ciufulit. Vin imediat. Vince își trase pe el o pereche de ginși și o cămașă de bumbac pe care nu se mai obosi s-o și încheie.

Când reveni, Ginger stătea exact în locul în care o lăsase, proasta dispoziție fiind vizibilă în fiecare linie a feței ei. Se simțea cel mai mare dobitoc de pe pământ. Nu voia să-i provoace suferință. Nu voia s-o respingă, dar se părea că oricare ar fi fost cursul evenimentelor, ea ar fi suferit. Era ea oare conștientă de consecințe? Îi păsa oare de ele?

– Te deranjează dacă-mi scot pulovărul? întrebă Ginger. Se face tot mai cald aici.

Foarte bine. Schimbarea subiectului era binevenită. Poate reușeau să evite și întreaga problemă a culcatului împreună.

– Fă-te comodă. Oricum am de gând să comand ceva înainte de a ieși pe pârtie. Cu spatele la Ginger, luă telefonul și formă. La sunetul icnetelor ei ușoare, se întoarse.

Ginger se lupta cu fermoarul. Cu o forțare a degetelor ei, acesta se desfăcu. Pulovărul roșu îi alunecă de pe umeri dezvelind fragilul ei combinezon și multă, multă piele albă și goală.

Șocul îl lovi cu forța unui uragan.

– Ce dracu? Receptorul îi alunecă din mână. Pune-ți pulovărul la loc chiar acum! izbucni el. Articolul pe care-l purta o acoperea mai mult decât costumul de baie din seara trecută, dar din cauza culorii sale apropiate de cea a pielii, arăta ca și cum ar fi fost goală. Iar corpul lui Vince răspunse cu un impuls primar pe care nu avea nici o speranță să-l controleze. Căldura îl cuprinse ca un foc alimentat cu benzină. Inima îi bătea ca un ciocan. Se strădui să se controleze.

– Ia-mă! ceru ea cu o șoaptă răgușită, ochii arzându-i.

El știa că dacă o atingea nu mai exista cale de întoarcere. Închise ochii și numără până la zece.

– Fii atentă, Ginger! șuieră el printre dinți, o venă a gâtului pulsându-i necontrolat.

– Am obosit să tot fiu atentă.

Ochii lui se deschiseră la sunetul unui alt fermoar.

De fapt, femeia își dezbrăca pantalonii de schi. Abandonând

materialul roșu, ea păși către el cu seducătoarele ei picioare lungi. Mai lungi decât ar fi trebuit Dumnezeu să permită vreunei femei să aibă.

Vince se dădu înapoi, încercând să păstreze distanța dintre ei, pentru binele sănătății sale mentale. Spatele îi întâlni peretele. Se văzu forțat să se oprească. Ea continuă să înainteze și se opri foarte aproape de el. Mâinile ei delicate alunecară pe pieptul lui gol, trimițându-i valuri de dorință în tot corpul.

Vince se blestemă pentru că nu-și făcuse timp să se încheie la cămașă. Respirația i se accelera haotic. Mintea lui căuta un motiv pentru care n-ar fi înhățat-o și n-ar fi făcut dragoste cu ea, sălbatic și pasionat.

Recurgând la ultimele resurse de autocontrol, își ridică mâinile în aer, refuzând s-o atingă. Dumnezeule, dar mâinile ei erau atât de plăcute pe pieptul lui!

– Nu vreau să te fac să suferi, Ginger.

– Nu-ți cer să mă faci să sufăr. Îți cer... te implor... să faci dragoste cu mine. Își punctă cuvintele cu mici sărutări pe pieptul lui.

Parfumul ei îi umplu nările, sabotându-i voința.

– E același lucru. Continua să se uite în tavan. Tentația ar fi fost prea mare.

– Nu încerc să smulg un angajament de la tine. Ginger își puse mâinile pe obrajii lui, forțându-l s-o privească. Vreau doar ceva care să-mi amintească de tine. Doar atât. E prea mult ceea ce-ți cer?

– Da! Uitând de hotărârea lui de a n-o atinge, Vince o apucă de umeri și privi adâncimile ochilor ei albaștri ca oceanul. Femeia asta era cumva nebună? Poate nu-și dorea un angajament, dar dacă se culca cu ea, era nevoit să-i ofere unul.

– Nu înțelegi? Nu este chiar atât de simplu. Nimic nu este atât de simplu!

O simți bătând în retragere. Ochii i se transformară în cristale de gheață.

– Bine. Am înțeles aluzia. Dacă nu mă vrei, voi pleca. Încercă să se desprindă.

N-ar fi lăsat-o. Doamne, oare intenționat interpreta greșit? Nu-i arătase din momentul în care s-au întâlnit cât de mult o dorea? Ce-i mai trebuia... o reclamă luminoasă care să declare dorința lui?

– Nu te vreau? Nici nu-ți poți imagina cât de tare te doresc. Lăsând orice prevedere deoparte, hotărât să-i arate ceea ce cuvintele nu puteau spune, îi strivi trupul de pieptul său dezgolit.

– Dumnezeule, nu mai pot lupta. Sunt doar un om, apucă el să spună și buzele sale le posedă pe ale ei cu o foame pe care nu o putea controla.

Știuse că dacă o atinge, nu se va mai putea opri. Avusese dreptate.

Sărutările lor deveniră febrile și arzătoare, ca și cum amândoi și-ar fi dorit să recupereze timpul pierdut. Vince își plimba mâinile de-a lungul spatelui ei, în timp ce degetele lui Ginger, lungi și fragile, îi mângâiau pieptul într-o atingere ușoară ca un fluture. El se abandonă senzației ce-i invada tot trupul.

Când limba ei se strecură atingându-i buza superioară, Vince o captură în gură antrenând-o într-un dans cu propria sa limbă.

– E atât de bine! murmură el, simțindu-i părul moale pe obraz, atingerea inocentă excitându-l și mai tare.

Ea răspunse cu mici scâncete, în timp ce-și plimba degetele prin smocurile întunecate de pe pieptul lui. Plăcerea radia prin fiecare terminație nervoasă.

– Am nevoie de tine, Ginger. Cu un deget, Vince îndepărtă breteluța de pe umărul ei și trase în jos combinezonul dezvelindu-i un sân. Ridicând generoasa rotunjime cu mâna, buzele lui cuprinseră mamelonul roz, încercuindu-i sfârcul cu limba și mușcându-l ușor.

Scâncetele ei se transformară în gemete.

– Ar trebui s-o luăm mai ușor, îi respiră el în piele.

– De ce? suspină ea frecându-și mâna de umflătura apărută pe ginșii lui.

Toate urmele de raţiune dispărură. El nu putea gândi limpede ţinând-o în braţe, cu trupul ei lipit de al lui.

– Mă depăşeşte. Gura lui o căută din nou pe a ei, o mână făcându-şi loc spre pântecele ei. Ginger îi deschise fermoarul şi el închise ochii şi icni când simţi atingerea ei tandră pe membrul întărit.

Era cea mai minunată şi cea mai torturantă senzaţie pe care o experimentase vreodată. Nu se mai simţise niciodată aşa.

– N-am de gând s-o fac în pat, bolborosi el cu faţa între ridicăturile sânilor. Ea mirosea a proaspăt şi el inspiră cu nesaţ parfumul pielii ei.

– Paturile sunt depăşite.

Un zâmbet îi traversă faţa. Unde fusese ea toată viaţa lui? Nu se mai simţise niciodată atât de viu, atât de dorit. Vince îşi îndoi genunchii şi o trase după el, înlăturând şi cealaltă breteluţă de pe umărul ei gol. Neluându-şi ochii de la ea, o dezbrăcă până la talie.

Dorinţa descătuşată strălucea în ochii ei.

Vince îi linse buzele uscate ca deşertul. Simţise nasturii combinezonului ei mai devreme, şi-i desfăcu cu o mişcare a degetului, ajutat de o întoarcere a şoldurilor ei.

Ochii ei se lărgiră, apoi se închiseră când degetele lui îi pătrunseră despicătura caldă. Capul îi căzu languros pe spate. Vince profită de ocazie şi îşi strecură limba de-a lungul delicioşului arc al gâtului ei în timp ce degetele lui o penetrau.

Respiraţia ei rapidă îi înfioră urechea, iar unghiile îi lăsară urme pe braţ. Şoldurile ei se mişcau în ritm cu el.

– Dacă n-aş şti, aş spune că îţi place mai mult decât să schiezi. El îşi ridică privirea exact la timp ca să surprindă un zâmbet pe buzele ei când gemu adânc confirmându-i spusele.

Ginger se aplecă peste el şi alunecând cu tot trupul peste erecţia lui, îi trase ginşii de pe coapse. Vince scoase degetul din căldura ei şi o ajută. Liber de orice obstacol, el îngenunche în faţa ei, pregătit şi mai mult decât dornic.

Trăgând-o spre corpul său gol, o mângâie încercând să-şi

stăpânească nevoia ce-i creștea în interior. Ginger îi luă mâna și îi sărută interiorul încheieturii. Senzația smulse un geamăt din gâtul lui. Cum putea o atingere simplă să-l afecteze atât? Păstrându-i mâna în ale ei, Ginger se întinse pe covor și îl trase imediat după ea.

El își strecură corpul lângă al ei, desfătându-se la atingerea pielii ei satinate. Nici o femeie nu-l inundase vreodată cu atâta plăcere. Dumnezeule, ce-i făcuse? Cu toate astea, de ce nu-i păsa că se afla total sub vraja ei?

Ca un înfometat devorându-și ultima masă, Vince îi atacă buzele. O dată cu asaltul său, ea îi masă sălbatic carnea tare a feselor.

Gata să explodeze, el îi îndepărtă picioarele cu genunchiul. Ea se deschise pentru el și își înfășură picioarele în jurul lui ca și cum nu i-ar mai fi dat drumul niciodată.

El nici nu-și dorea să evadeze vreodată.

Cu o mână tremurândă, Vince se ghidă către căldura mătăsoasă dintre picioarele ei. Ea îl dorea. Convingerea că era dorit îl invadă ca o miere caldă și realiză că și el o dorea. Nu, nu o dorea, tânjea după ea cu o intensitate care-l zguduia. Își ținea mâinile pe fiecare parte a feței ei, în timp ce o săruta. Se împinse în centrul ei dulce cât de mult putu.

Ea era strânsă și delicată și fierbinte.

Tot ceea ce el avea nevoie.

Tot ce el își dorea.

Ochii lui se închiseră cu pasiune și plăcere. Mâinile ei îi alunecară pe piept și îi înconjurară gâtul, trăgându-i buzele înapoi către ale ei. Gura lui prindea cuvintele ei calde.

– Vince! O, Doamne! Vince! De ce am așteptat atâta timp? O, Doamne, murmura ea. Mai repede. Vreau... Vince... te rog... O, Doamne, da... mai tare.

Vince se retrăgea și revenea iar și iar în ritm cu șoldurile ei unduitoare. Împreună, îmbrățișau furtuna pasiunii lor.

Transpirația îi șiroia pe spate. Intensitatea orgasmului îl devastă. Mintea și trupul său îi scăpară de sub control și

explodară în jerbe de plăcere. Strigă numele ei, apoi o simți pe Ginger atingându-și punctul culminant, cu o contracție a corpului în jurul lui. Degetele ei i se înfipseră în bicepși.

Rămaseră încleștați într-un binecuvântat final. În cele din urmă, Vince se răsturnă pe spate și o trase în îmbrățișarea sa.

Rămaseră tăcuți un lung moment, fiecare încercând să-și țină respirația.

– Am o singură întrebare, zise Ginger plimbându-și un deget pe buzele lui și apoi în jos, pe bărbie.

– Ce? Doamne, era atât de frumoasă cu părul înconjurându-i în dezordine fața. Arăta ca și cum fusese iubită, iar Vince era al dracului de bucuros că el era cel care o făcuse.

– E întotdeauna așa pentru tine? Vreau să spun... oh! Mirarea răzbătea prin șoaptele sale.

Vince știa exact la ce se referea. Făcuse dragoste cu o grămadă de femei, dar niciodată nu experimentase o asemenea pasiune ieșită de sub orice control.

– Nu. N-a fost niciodată așa. Mă faci să mă simt ca un adolescent înfometat de sex. Faci dragoste tot așa cum schiezi... total haotic. Simți că se întărește din nou numai la gândul de a se afla în interiorul ei. N-am întâlnit în toată viața mea pe cineva ca tine. Se răsuci și țintui de covor corpul ei voluptuos.

Ochii ei albaștri se măriră, apoi un zâmbet îi traversă fața. Când mâna ei îl găsi, el închise ochii și gemu de plăcere.

– Ține-o tot așa, doamnă, și va trebui să devin dur. Vince își însoțea cuvintele cu mici sărutări pe buzele ei, pe gât și apoi în jurul sânilor.

– Cred că, șopti ea mișcându-și mâna într-un ritm lent, îmi va plăcea duritatea ta.

*

* *

Ginger își ridică mâinile deasupra capului și își întinse mușchii obosiți. După ore de dragoste, ajunseseră în sfârșit pe cearșafurile de mătase ale patului. Îl privi pe Vince stând întins lângă ea. O șuviță din părul lui negru i se răsucise pe frunte. Își dorea s-o atingă, dar își păstra mâna la locul ei.

Ginger înghiți nodul ce i se formase în gât. Vince avea să-i lipsească. N-ar putea uita niciodată această zi, timpul petrecut cu el. O va păstra în memorie pentru totdeauna. Lacrimi i se formară în ochi și clipi reținându-le.

– De ce plângi?

Surprinsă, Ginger îl privi. Dumnezeule, ar fi trebuit să doarmă. Nu trebuia s-o vadă plângând. De ce nu-și stăpânise emoțiile măcar până adormea el? Avusese impresia că doar își dorea ceva care să-i aducă aminte de el. Ei bine, obținuse ce-și dorise. Atunci de ce, acum când totul era aproape terminat, se simțea atât de mizerabil?

El îi șterse o lacrimă rătăcită.

Întorcându-și capul, ea îi sărută interiorul palmei.

– Mulțumesc pentru amintiri, șopti ea.

Sprijinit într-un cot, corpul lui suplu, masculin, o domina cu ochii verzi plini de mânie.

– Să stabilim un lucru de pe acum. Nu e vorba numai de astăzi. Ne vom iubi cât timp vom trăi.

Și mai multe lacrimi izvorâră din ochii ei, scurgându-i-se pe obraji.

– Ce? Inima ei amenința să-i evadeze din piept. Un râs nervos îi zbură de pe buze. Eu... tu... noi... ce? „O, Doamne, nu sunt decât o idioată bâlbâită."

Vince râse, un sunet plin, de bariton, ca o muzică în urechile ei.

– De ce plâng femeile când sunt fericite?

Ea încă refuza să creadă ceea ce tocmai auzise. Aplecându-se într-un cot, îl privi în ochi. Trebuia să afle, să fie sigură că înțelesese bine ce îi spusese el.

– Sunt oare fericită?

– La dracu'! Bineînțeles că ești.

– De ce sunt fericită? întrebă ea în șoaptă, fără să respire.

Vince se aplecă și-i sărută colțul gurii.

– Pentru că, dacă ești și tu de acord, bineînțeles, vom vedea unde ne va duce această relație. Nu mă mut la Denver peste două săptămâni, dar aș vrea să te sun în fiecare seară. Mi-ar plăcea să petrecem Crăciunul împreună. Mi-ar plăcea să fac dragoste cu tine până când voi deveni prea bătrân ca să mai fiu în stare.

Fiecare emoție trăită vreodată de Ginger, se lupta să iasă la iveală. Își dorea să plângă, își dorea să râdă, își dorea să-l lovească pentru că o făcuse să creadă că nu voia altceva decât o aventură de o noapte. În loc de asta, îl împinse în pat și se întinse și ea peste perfectul lui corp.

Fără nici o rezistență din partea lui, se sprijini în mâini și se aplecă atât de aproape încât sânii ei îi atinseră din nou pieptul.

– Amice, tocmai am petrecut șapte ore făcând dragoste. Cred că „a nu fi în stare" nici nu există în vocabularul tău.

Ochii lui se măriră brusc.

– Șapte ore? Isuse, cât e ceasul? Aruncă o privire către ceasul de pe noptieră și căzu înapoi pe pernă. Dumnezeule, e ora două!

– De ce? Ce se întâmplă la două? Te transformi într-un dovleac? Își ondulă corpul peste al lui, coapsele ei presându-i erecția în încercarea de a-l face să uite de timp și de restul lumii.

Vince îi mângâie sânul, apoi, apucând-o de talie, o îndepărtă de deasupra lui.

– Am comandat o limuzină peste o jumătate de oră. Trebuie să prind un avion. Îmi pare rău, îngerul meu! Se dădu jos din pat și începu să-și caute lucrurile.

Asta era. Începutul sfârșitului. Golul din stomac o asigura de acest lucru. El chiar pleca. Ginger închise ochii și încercă să rețină furtuna de lacrimi. Luptase împotriva oricărei emoții de atâta vreme, încât acum nu mai era capabilă să le facă față. Ginger deschise ochii când Vince o îmbrățișă.

– Sunt un om de cuvânt, Ginger. Nu mint niciodată. Îi sărută tâmpla și-i îndepărtă din ochi o șuviță de păr. Te voi suna în fiecare seară, îți promit. La dracu', doamnă, dacă te consolează cumva, am atâta nevoie de tine încât mă sperii chiar eu de acest lucru.

Obrazul ei coborî pe pieptul lui și căldura acestuia o liniști, rămânând strâns îmbrățișați în mijlocul patului enorm.

– Mi-e teamă, admise ea.

– Te voi simți aproape tot drumul. Ca și cum am face călătoria împreună. O sărută pe creștet și o trase mai aproape. Și acum pune niște haine pe corpul ăsta sexy, înainte să mă faci să ratez plecarea. O plesni în joacă peste fesele goale.

Când Ginger se îmbrăcă în cele din urmă, Vince o însoți spre camera ei. Stăteau în cadrul ușii deschise. Ginger nu se simțise niciodată mai confuz. Fericirea amenința s-o invadeze, dar tristețea despărțirii lor forțate o urma îndeaproape.

– Îți găsesc numărul de telefon în carte?

– Da. Adică nu! Era înregistrată cu numele ei real, Ginger Thompson, nu Ginger Cooper. Nu sunt trecută. Își încrucișă degetele la spate pentru ca minciuna să nu-i poarte ghinion. Îi va explica adevărul când se vor întâlni peste două săptămâni. Se vor amuza copios pe chestia asta, era sigură. Ți-l scriu pe o bucată de hârtie.

În cameră, ea auzi dușul curgând în baie. Robyn trebuie să-și fi terminat porția zilnică de schi. Ginger cerceta interiorul camerei în căutarea unui stilou. Hotelurile au întotdeauna obiecte de scris în fiecare cameră. De ce nu găsea unul atunci când îi trebuia? Nu-i era de nici un folos faptul că Vince o urma pas cu pas, îmbrățișându-i talia de fiecare dată când se oprea să caute într-un sertar.

– Nu mă ajuți deloc, îl acuză ea când îi simți limba lipindu-i-se de ureche, senzații deloc cuminți cuprinzându-i trupul. Robyn își va termina dușul și va intra goală în cameră.

– Ar fi jenant.

– Mai mult pentru noi decât pentru ea, crede-mă. Descoperi

poșeta lui Robyn în cuier. Dacă un obiect nu putea fi găsit în geanta acestei femei, erau foarte puține șanse ca acesta să fi existat vreodată. Căută și scoase un stilou argintiu în timp ce gura lui Vince îi cobora pe gât către pulovăr. Dinții lui albi mușcară vârful unui sân prin materialul gros. Înșfăcând un carnețel, Ginger își scrise numărul și eliberându-se din îmbrățișarea lui, se întoarse și i-l dădu.

– Ține. Să nu-l pierzi.

El privi hârtia, o împături cu grijă și o băgă în portofel.

– Nu în această viață. Brațele lui puternice o cuprinseră din nou. Buzele li se unire într-un sărut final care explodă în toate terminațiile nervoase din corpul lui Ginger. Ea îl prinse de cămașă și se ridică pe vârfuri, nedorindu-și ca sărutul să se termine vreodată.

Vince se desprinse, regretul fiind vizibil în ochii săi.

– Asta te va păstra caldă până ne vom întâlni din nou. Te sun mâine seară. Cu o atingere de deget pe vârful nasului ei, se întoarse și părăsi camera. Uitându-se înapoi, făcu cu ochiul în timp ce ușa se închidea în urma lui.

– O, Doamne, șopti Ginger cu degetele pe buzele ei ce ardeau. Așa te simți când ești îndrăgostit din cap până-n picioare?

Capitolul 5

– Am întâlnit pe cineva special, mamă. Ginger luă o îmbucătură de salată și o cercetă printre gene pe femeia din fața ei.

– Da?

Era uluitor cum mama ei putea să condenseze atâtea înțelesuri într-un cuvânt de două litere. Nu era nici o îndoială din felul cum își strânse buzele, din felul în care și-a îndreptat spatele, din lucirea ochilor ei, că Eva Thompson nu era mulțumită.

Ginger trase aer în piept și continuă oricum, știind că spusele ei vor avea efectul unui măscărici la o înmormântare.

– Îmi place. Cred că și el mă place. Ar vrea să petreacă Crăciunul cu noi.

Punându-și calmă tacâmul lângă farfurie, mama sa își aranjă o șuviță de păr argintiu în spatele urechii și își împreună mâinile în față.

– Chiar crezi că e înțelept? Ce știi despre el? Cu ce se ocupă? Cum sunt părinții lui? Lucrurile astea contează, îți spun cum este el de fapt.

„Ei bine, mamă, el este tot ceea ce tu disprețuiești. E sexy și viril și mult mai bărbat decât poate o femeie să-și imagineze. Arată atât de bine încât aș putea să-l privesc ziua întreagă. O, și apropo,

e periculos. O privire către el și uit toate sfaturile pe care mi le-ai dat vreodată. Sunt complet neajutorată. Și îmi place asta." Inundată de întrebări, Ginger nu putu decât să-i răspundă:

– E foarte drăguț. O să-ți placă. „Da, sigur. Continuă să visezi, Gin. Mamei tale îi plac numai bărbații pe jumătate morți și care nu ar putea sub nici o formă, intenționată sau nu, să atenteze la visurile și speranțele unei femei."

– Da, doar că sărbătorile sunt pentru familie.

Cum pofta ei de mâncare dispăruse, Ginger puse furculița jos. „Familiile trebuie să crească. De ce nu și a noastră?"

– Dar... dacă el vrea să facă parte din familie?

Eva o privi surprinsă. Muzica festivă ce izvora din difuzoarele restaurantului umplu liniștea. Aplecându-se, ea cercetă mulțimea de la mesele alăturate ca și cum ar fi vrut să se asigure că nu trag cu urechea.

– Te-a cerut în căsătorie? întrebă ea aplecându-se mai aproape, astfel încât șoaptele să nu i se piardă.

Ginger știa că va veni și acest moment.

– Nu chiar cu cuvintele astea. Se mișca nervoasă în scaun, ca o școlăriță prinsă cu minciuna. Nu mai era la fel de sigură de relația ei cu Vince, cum fusese cinci minute mai devreme.

Pentru asta existau mamele, nu-i așa? Să te facă să te simți din nou nesigură, ca și cum ai avea iar zece ani. Ea știa că Vince o dorea, nu numai pentru o aventură de o noapte alături de trupul ei, ci pentru ceea ce reprezenta toată ființa ei. Dar trecuseră două zile fără nimic asemănător cu un mesaj din partea lui. Promisese că e un om de cuvânt.

Ginger se condamnă pentru aceste gânduri. Nu se putea lăsa cuprinsă de pesimismul mamei sale. Totul era în regulă. Erau numai două zile. El era om de afaceri. Era probabil ocupat cu afacerile lui. Va suna când va putea.

– O, draga mea. Mama ei plescăi dezaprobator din limbă și îi aruncă o privire gen „ți-am spus eu". De câte ori trebuie să mai discutăm acest subiect? Dacă un bărbat nu cere nici un fel de angajament, nu dorește decât un singur lucru. Te-ai culcat cu el?

– Mamă! Cum putea să răspundă unei astfel de întrebări? „Da, mamă. M-am culcat. Și aș face-o din nou într-o clipită."

– Încerc doar să te protejez. Nu vreau să suferi în felul în care am suferit eu. Ți-am mai spus și până acum că un bărbat sexy este un bărbat periculos.

Ginger își dădu ochii peste cap. Cum ar fi putut să uite ceva ce era săpat în creierul ei asemenea cuvintelor pe o piatră de mormânt?

– Știu, știu. Un bărbat sexy este un bărbat periculos. Vince nu este așa. Deși sunt de acord că arată extrem de bine, de asemenea te poți baza pe el.

– Ești sigură de asta? Nu-l cunoști de foarte mult timp, nu-i așa?

Vorbise cu toată convingerea de care dispunea.

– Intuiție.

– O femeie, o informă Eva, nu se poate ghida după intuiție dacă e implicat un bărbat. Bărbații au tendința să-ți sucească mințile. Știu din experiență că nu vei mai auzi vreodată de el. Ai face bine să-l uiți chiar acum, Ginger. Cred că ar trebui să vorbești cu Steve și să încerci să reiei relația cu el. Își ridică tonul ca și cum intenționa să rănească cu cuvintele ei. Dacă te va mai vrea după ce l-ai părăsit!

– Steven nu era pentru mine, mamă. Ginger luă furculița și mâncă din nou din salată. Nu mai era o fetiță, cu toate că mama ei o făcea să se simtă așa. Încordându-și mâna atât de puternic încât furculița se îndoi în strânsoarea ei, izbucni:

– De ce să mă agăț de cineva cu care știu că nu voi fi fericită? De ce? N-aș putea niciodată să fiu mulțumită cu Steven. Cu Vince, nu știu, mă simt atât de diferit. Să-l compari pe Vince cu Steven era ca și cum ai compara spălătura de vase cu cea mai bună șampanie.

Eva râse; un sunet supărător care o enervă pe Ginger.

– Nici un bărbat nu-i bun pentru o femeie. Cine spune că diferit înseamnă bun? Pe Steven te puteai bizui. În vremurile de astăzi e greu să găsești pe cineva pe care să te poți bizui. Un bărbat dife-

rit va sfârși prin a te face să suferi. Flutură furculița în direcția lui Ginger. Ține minte cuvintele mele.

– Ei bine, poate eu trebuie să hotărăsc. Poate o dată în viață mi-ar plăcea să fiu capabilă să simt emoția. De asta nu l-ai sunat niciodată pe tata, nu-i așa? Un nod i se formă în gât când se gândi la bărbatul pe care nu-l întâlnise niciodată, la anii pierduți când simțea nevoia să-l cunoască. Ți-e frică să simți. Nu vreau să sfârșesc singuratică și acră, asemenea ție. Ginger își regreta cuvintele imediat ce văzu fața încruntată a mamei sale.

Împingându-și scaunul, Eva își luă poșeta și se ridică.

– Îmi pare rău că am avut o influență atât de nefastă asupra ta. Buzele i se strânseră într-o linie subțire. Îmi pare rău că nu-mi doresc nimic altceva decât binele fetiței mele. Mă voi duce acasă și-mi voi vedea de propria mea viață jalnică, în loc să încerc s-o fac și pe a ta la fel de mizerabilă. Întorcându-se, își făcu drum printre mese.

– Mamă, așteaptă! Prea târziu. Eva Thompson plecase. Ginger știa că va dura mult până ce va trece peste asta. „Dumnezeule, cum am putut fi atât de proastă?" Își puse cotul pe masă proptindu-și fruntea în palmă.

– Să vă aduc nota, domnișoară?

Ginger se uită la zâmbetul plin de complezență al chelnerului. Evident că savurase mica scenă la care fusese martor.

– Da! pufni ea.

După ce plăti, Ginger se grăbi către mașină și se aruncă înăuntru pentru a scăpa de vântul tăios de decembrie. Se gândi îndelung la cuvintele mamei sale în drumul înapoi către slujbă. Sigur nu se putea întoarce la Steven. Nu acum. Și niciodată. Steven era bun și atent și plictisitor. Vince era orice altceva în afară de plictisitor. El dădea un nou sens cuvântului „incitant". Dădea un nou sens vieții ei.

Intră pe ușile agenției Tyler Modeling și se îndreptă spre masa ei de la recepție cu un pas hotărât ce parcă spunea „știu ce vreau și voi obține ceea ce-mi doresc".

– Am primit un telefon ciudat cât timp ai fost plecată, Gin, îi

spuse Tracy, cea care o înlocuia în timpul pauzei de masă. A sunat un tip care se interesa de un model care lucrează aici și poartă numele Ginger Cooper. Mi-a și descris-o. I-am spus că avem pe cineva la recepție care se potrivește descrierii, dar că numele de familie e diferit.

Ginger își simți inima în gât. Respirația i se opri și genunchii i se înmuiară atât de tare încât trebui să se sprijine de birou ca să rămână în picioare.

– A spus cum se numește? întrebă ea cu un ton slab. Trebuie să fi fost Vince. Nimeni n-ar mai fi putut s-o caute pe Ginger Cooper. Pentru că Ginger Cooper nu exista.

– Nu, dar știu că avea o voce sexy, spuse Tracy cu o scânteie în ochi. A insistat spunând că femeia pe care o căuta era frumoasă, sigur era model. I-am spus că arăți foarte bine, dar a rămas de neclintit. Oricine ar fi această mortală Ginger, îl are pe tip la degetul mic.

Aranjându-și părul după ureche, Ginger se prefăcu indiferentă și luând un teanc de mesaje, frunzări prin ele în timp ce inima îi bătea atât de tare încât se temu că îi va sări din piept.

– Sunt sigură că e doar o coincidență. La degetul ei mic? Vince?

– Da. Și totuși mi s-a părut ciudat. Tracy își luă poșeta dintr-un sertar. Mă duc la masă. Ne vedem mai târziu.

– Bine. Pierdută în gânduri, Ginger abia reuși să-i facă cu mâna. De ce încerca Vince să-i dea de urmă? Îi dăduse numărul de acasă. De ce nu-l folosise? O cuprinse neliniștea. Aflase oare de minciuna ei? Telefonul sună și ea își simți palmele transpirate când se întinse către receptor. Era oare Vince? O suna ca să-i spună că relația lor luase sfârșit?

– Agenția Tyler. Cu ce pot să vă ajut?

O senzație de ușurare o cuprinse când auzi o voce de femeie. Făcu legătura și își petrecu restul după-amiezii într-o stare de nervozitate. De fiecare dată când ridica receptorul spera și se temea că va auzi la celălalt capăt timbrul grav al vocii lui Vince.

*
* *

– Au trecut deja două săptămâni. Cât timp mai ai de gând să stai lângă telefon și să aștepți un apel de care orice nebun și-ar da seama că nu va veni? Robyn stătea în fața lui Ginger ținându-și mâinile în șolduri cu un aer autoritar.

– Va suna. De câte ori nu-și spusese Ginger acest lucru de când reveniseră de la munte? Înșfăcă o pernă de pe canapea și o strânse la piept. În fiecare seară se grăbise spre casă, sperând din tot sufletul că va auzi sunetul vocii lui Vince. Și în fiecare seară mersese la culcare cu lacrimi în ochi și cu speranțele spulberate de fiecare zi ce trecea în așteptarea telefonului. Încă nu înțelegea cum îi găsise urma la birou. Ceva nu era în regulă. Nimic nu avea sens.

Robyn era alături de ea.

– Știu cât de mult ții la el. De dragul tău sper că va suna. Dar, Gin, nu poți să-l aștepți tot restul vieții. Trebuie să faci ceva!

– Dar dacă...

– Doar ai un robot telefonic!

Simpatia din ochii prietenei sale era evidentă. „Dumnezeule, arăt la fel de jalnic precum mă simt?"

– Nu cred că sunt încă pregătită să ies.

Robyn stătea la celălalt capăt al canapelei, cu picioarele încrucișate sub ea.

– N-aveam de gând să-ți cer asta, dar cred că ar fi cea mai bună soluție. Vei ieși din casă și, mai ales, te vei dezlipi de telefonul ăla nenorocit. Îi aruncă o privire cu subînțeles.

– Ce vrea să însemne asta?

– Îți amintești de Rick, tipul pe care l-am întâlnit în Steamboat?

– Bineînțeles. Ginger își amintea de bărbatul care o intimida, dar pe care Robyn părea că într-adevăr îl place. După ce se certase cu mama ei, cum ar fi putut ea să conteste alegerea cuiva în acest domeniu?

– A închiriat o cameră la Broadmoor, Colorado Springs. Vrea să mergem acolo mâine seară.

– Și vrei să vin cu tine?

– Nu neapărat, spuse Robyn, cu o privire gen „doi înseamnă o pereche, trei o aglomerație". Îți repet că nu aveam de gând să-ți cer asta, dar vei înnebuni dacă mai stai mult în casă. Aș vrea să mă înlocuiești mâine. E chestie de o seară. Nu vei fi nevoită să vezi pe nimeni și vei putea să te îmbraci cât vrei tu de aiurea. Ce spui? Mi-ai face un real serviciu.

Ginger îi văzu privirea rugătoare.

– Chiar îți place Rick, nu-i așa?

– Mai mult decât mi-a plăcut cineva de o bună bucată de timp.

„Da, și mie îmi place Vince mai mult decât mi-a plăcut vreodată cineva în viața mea."

– Bine. Ce nu fac eu pentru tine? Zâmbi când văzu fața prietenei sale luminându-se.

Robyn își luă poșeta de pe măsuță și scoase un inel plin cu chei de forme și mărimi variate.

– Cum ai mai făcut asta pentru mine, nu e nevoie să-ți mai spun nimic. A! Bine că mi-am amintit. O nouă firmă își deschide un birou. Totul e aranjat, dar președintele companiei vine abia luni. Vor ocupa tot etajul zece. N-am avut plăcerea să-l întâlnesc pe tip, dar managerul clădirii spune că e cam dificil. Să te asiguri că e totul lună, astfel încât să fie mulțumit. Bănuiesc că face o grămadă de nazuri, se strâmbă ea.

Minunat, exact ce-i trebuia, un mofturos. La cum se simțea ea, dacă vreun individ ar avea tupeul să fie impertinent, probabil i-ar zbura capul.

– Totuși, nu vine până luni, nu-i așa?

– Nu. N-ai de ce să-ți faci griji.

*
* *

Seara următoare, Ginger pătrunse în clădirea de birouri, îmbrăcată într-un costum larg de bumbac gri și cu părul neîngrijit legat cu o eșarfă roșie. Era fericită că datul cu aspiratorul și

golitul coșurilor de gunoi nu presupuneau o toaletă mai elaborată. La cât de jalnic se simțea, oricum nu-i păsa cum arăta.

După ce curăță două etaje cu ajutorul oamenilor lui Robyn, ajunse și la etajul zece. Prietena ei nu avusese dreptate. Ieșirea din casă nu-i abătuse mintea de la problemele pe care le avea. Curățatul nu-i solicita creierul, ba mai mult, permitea gândurilor sale să rătăcească aiurea. Se gândea numai la Vince. La cum arăta el în ginși; la cum arăta în smoching; la cum arăta fără nici un fel de haine. Era chiar mai rău decât dacă ar fi stat acasă.

– Blestematul! mormăi ea oprind aspiratorul. Înarmată cu o cârpă, atacă țâșnitoarea cromată de lângă lifturi, lustruind-o până ce străluci. Va putea vreodată să și-l scoată din cap? Putea jura că îi simte parfumul. Avea senzația că înnebunește.

Ginger tresări la zgomotul unei uși trântite. Se simțea ciudat în clădirea uriașă, neavând pe nimeni prin preajmă. Îi veneau în minte imagini sinistre și povești cu fantome. Inima aproape că i se opri când se întoarse și văzu un bărbat stând în fața liftului, cu spatele la ea. Fusese atât de pierdută în gânduri, că nici nu-i observase prezența? Neatenția ei devenea periculoasă.

Îi mai aruncă o privire bărbatului. Părul negru de deasupra gulerului îi amintea de Vince, doar că era un pic mai lung. Alura costumului său îi amintea, de asemenea, de el. Dacă n-ar fi știut că... inima i se opri. Cârpa din mână îi căzu pe podea. Cu un sunet, ușile liftului se deschiseră și bărbatul se întoarse astfel încât Ginger îi putu vedea profilul. Buzele sale scăpară un geamăt. La auzul lui, el privi către ea. Ginger avu prezența de spirit să-i întoarcă spatele și să se prefacă ocupată.

Era chiar Vince!

Dumnezeu s-o aibă în pază, el era aici, la câțiva metri de ea și nu putea nici măcar să alerge la el. Nu mai conta că era îmbrăcată ca o epavă. El nu o dorea. Faptul că n-o sunase demonstra acest lucru. Își duse în grabă lucrurile după un colț și se rezemă de zid, palidă și tremurândă. Scuzele pe care le inventase pentru el erau departe de realitate. Era evident că el nu zăcea muribund într-un

șanț. Se afla chiar aici, în Denver, și arăta absolut minunat.

Ticălosul!

Atunci de ce n-o sunase? La dracu', nu el era prostul, ci ea. Lovi cu pumnul în zid. Istoria se repetă. Era aceeași poveste spusă de mama ei de nenumărate ori. O aventură de o noapte pentru un playboy sexy și arogant. Avusese dreptate și ea, ca o proastă, n-o ascultase.

Ginger se forță să inspire puternic. Simțea că nu mai are aer și că e în pragul unui atac de cord. De nicăieri, o mână îi atinse umărul. Un țipăt îi scăpă de pe buze răsunând puternic în clădirea goală. Își duse mâna la piept ca să domolească bătăile sălbatice ale inimii.

Uitându-se în sus, îl descoperi pe unul din angajați privind-o îngrijorat. Îi îndepărtă mâna de pe umărul ei ca pe un păianjen păros și râse isteric. Crezuse pentru o clipă că Vince era cel care o găsise ascunsă după colț.

– Ai pățit ceva?

– Nu... da... o să-mi revin. Lasă-mă să-mi trag sufletul. M-ai speriat. Întotdeauna te furișezi așa? îl acuză ea.

– Te-am strigat de două ori. Nu m-ai auzit.

Ginger simți că se înroșește ușor. Fusese atât de ocupată să-și plângă de milă, că nu mai auzise nimic.

– Îmi pare rău, reuși ea să spună.

– Nu arăți bine deloc, îi spuse el. Nu vrei să iei o pauză și să mă lași pe mine să termin etajul?

– Nu, e-n regulă. Nu-i nevoie. Ginger se uită în sus. Privirea îi fu atrasă de o plachetă montată pe o ușă masivă de stejar, având inscripția „Vince Danelli – Președinte". Ce ar găsi dacă ar intra și i-ar curăța biroul? Oare își ținea pe masă fotografia ultimei sale cuceriri? Ginger era sigură că în fotografie trebuie să fie o femeie frumoasă, cu zâmbetul pe buze și ochii strălucind de iubire. Sau poate ar găsi pe scaunul lui câte o scrijelitură pentru fiecare cucerire. Blestemă în gând.

Deși Robyn o delegase să-i conducă oamenii, era atât de străină de situație, încât nu putea nici să gândească limpede. Cinci minute erau tot ce-i trebuia ca să-și revină; cinci amărâte de minute.

– În regulă, termină tu.

– Am nevoie de chei.

Ginger bägă mâna în buzunar și simți greutatea inelului plin de chei. Răceala oțelului contrasta puternic cu mâna ei transpirată. De unde știa că poate avea încredere în individul ăsta?

– Cum te numești?

– Johnson. John Johnson.

– De cât timp lucrezi aici?

– Nu de foarte mult, dar destul. Stai liniștită. Robyn nu m-ar fi angajat dacă n-aș fi știut ce trebuie să fac, zâmbi el. Părea sincer.

Ginger privi din nou placheta de pe ușă. Nu putea intra în biroul lui Vince. Cu un clinchet, Ginger scoase cheile din buzunar și le puse în palma întinsă a lui John.

– Bine, dar ocupă-te mai întâi de biroul acesta. Arătă cu o mână tremurândă către ușa lui Vince. Și fă o treabă ca lumea. Mi s-a spus că tipul e... greu de mulțumit.

*
* *

– De ce nu mi-ai spus? întrebă Ginger cu o voce destul de domoală, având în vedere furia care-i pulsa în vene asemenea lavei unui vulcan.

– O, Dumnezeule, Ginger! Chiar crezi că te-aș fi trimis acolo dacă aș fi știut că președintele companiei este tocmai Vince al tău? Robyn măsura agitată podeaua bucătăriei lui Ginger.

– Nu este Vince al meu. Și nici nu mai știu ce să cred. Ginger stătea cu fruntea pe sticla rece a ferestrei. Zăpada cădea în tăcere, acoperind colțul lor de lume cu o pătură de un alb imaculat.

– N-am știut niciodată celălalt nume al iubi... pardon... al lui Vince. E o coincidență prea ciudată.

Inima i se strânse în piept lui Ginger. „Crezi în destin?" Cuvintele lui Vince îi reveniră brusc în minte în timp ce fiori îi coborau pe coloană.

– Nu există coincidențe, șopti ea.

Robyn încetă să se mai plimbe prin bucătărie și se opri lângă ea.

– Ce tot spui acolo?

– Soartă, râse Ginger. Destin, cum ți-e scris. Spune-i cum vrei. Totul se întâmplă cu un motiv.

– Mă adormi cu chestiile astea.

Ginger se întoarse și își privi prietena în ochi.

– Gândește-te! Mama întâlnește un bărbat frumos, se îndrăgostește de el și sfârșește prin a rămâne singură și însărcinată. Eu întâlnesc un bărbat frumos, mă îndrăgostesc și...

– Ești însărcinată? strigă Robyn.

Cu ochii închiși, Ginger se imagină ținând în brațe copilul lui Vince. Cu părul negru și ochii verzi, strălucitori, ar fi un copil minunat.

– Nu. Am fost precauți. Era regret ceea ce simțea în propria voce?

Robyn îi zgudui umărul.

– Nu e destinul. E doar ce ți-a băgat maică-ta în cap împotriva bărbaților... a oricărui bărbat, încă de când erai în scutece. Mă mir că te-ai logodit și cu Steve. Robyn se îndepărtă de fereastră, apoi se întoarse și atacă din nou.

Ochii îi sclipeau de mânie, fața îi era neclintită, dar cuvintele răsunară calm, liniștit.

– Știu că suferi. Sufăr și eu pentru tine. Dar, bine ai venit în lumea reală, Ginger. Tocmai ai experimentat ceea ce majoritatea femeilor află la o vârstă mult mai fragedă. Dacă ți-ai fi permis vreodată să-ți recunoști trăirile, ai fi aflat mult mai devreme.

Să-și permită ei însăși să-și recunoască trăirile? N-o acuzase pe mama ei de același lucru cu câteva săptămâni în urmă? Semăna mult mai mult cu Eva Thompson decât își imaginase vreodată. Cu pumnul strâns de mânie, Ginger își înghiți nodul din gât. Cuvintele lui Robyn o răneau, dar refuza să accepte ceea ce spunea prietena ei. Fusese logodită cu Steve, deci trebuie să-l fi iubit. Iubirea e o emoție. Prin urmare, Robyn greșea.

– Sper doar să nu-l mai văd pe Vince vreodată, spuse ea rar.

– Știu, puștoaico, știu.

*
* *

Crăciunul sosi și trecu. Fusese întotdeauna sărbătoarea preferată a lui Ginger. Anul acesta nu se bucură deloc de el. Tot ceea ce-și putea aminti, era Vince spunându-i că vrea să petreacă Crăciunul cu ea.

Cu toate acestea, îl petrecu mai mult singură.

Vizita la mama ei fusese o tortură. Ginger își dorea cu disperare alinarea pe care numai o mamă o poate oferi. Dar de teamă că mama ei va riposta cu același „ți-am spus eu", dacă i-ar povesti cum Vince a părăsit-o exact așa cum prezisese ea, nu reuși să scoată nici un cuvânt despre asta. În cele din urmă, plecase acasă mai devreme, pretextând o răceală. Ghemuindu-se în pat ca un animal rănit, Ginger plânsese strângând perna la piept până ce adormise.

După o altă săptămână de iad, Ginger știu că trebuia să accepte adevărul așa cum era și să-și continue viața.

Vince nu se mai întorcea la ea.

Refuzase când Robyn îi aranjase o întâlnire de Revelion, dar apoi s-a răzgândit. Hotărârea lui Ginger pentru noul an era nu neapărat să-i arate mamei sale că greșea, ci mai mult să-și demonstreze ei însăși că exista și un alt bărbat care ar fi putut s-o facă să se simtă la fel cum făcuse Vince.

*
* *

– Dragul meu, îmi mai aduci o băutură?

Vince privi către minunata roșcată de la brațul său și zâmbi.

– Bineînțeles, Cynthia. Luă un pahar de șampanie de pe tava unui chelner și îl puse în mâna ei atent îngrijită.

Uite o femeie care știe cum să mulțumească un bărbat, gândi

Vince. Cynthia nu se contrazicea cu el. Cynthia nu-l supăra. Cynthia era de acord cu tot ce spunea Vince.

Cynthia era cam plictisitoare.

Dar era tot ceea ce putea fi mai diferit de Ginger, iar Vince nu avea nevoie de nimic altceva decât să uite. Trebuia să șteargă amintirea celei mai incredibile femei pe care o întâlnise în viața lui. După trei săptămâni, tot nu putea să-și imagineze ce nu fusese în regulă. Când vrusese s-o sune pe Ginger, hârtia cu numărul de telefon fusese complet goală.

La Informații nu era înregistrată nici o Ginger Cooper. Sunase toate agențiile de modele din oraș, fără vreun rezultat. Era ca și cum ea n-ar fi existat, ca și cum ar fi fost doar rodul imaginației lui, un vis care pierise când el revenise la realitate.

– Mi-ai promis un dans, dragule, se pisici Cynthia cu un plescăit din buzele ei rujate țipător, dându-se mai aproape.

Vince credea că ieșirea de Revelion îl va ajuta să se regăsească. Dar când o conduse pe femeia abundent parfumată către ringul de dans, nu se putu gândi decât la Ginger. Hotărât să ignore dorul de ea, o trase mai aproape pe Cynthia. Rochia din lamé auriu îi expunea anatomia generoasă mai mult decât ar fi fost normal.

Ca să uite, avea nevoie să simtă o altă femeie zvârcolindu-se sub el. Ginger nu era prima femeie care-l excitase și spera să nu fie nici ultima.

– Ce ai spune dacă am pleca de aici? îi șopti el în ureche.

Femeia îl privi printre genele de care el era sigur că sunt false.

– Dar nu e nici miezul nopții.

El îi puse o mână pe spate strângând-o ușor.

– Nu avem nevoie de sute de oameni ca să sărbătorim, nu-i așa?

– O! făcu ea, acceptarea licărind în cele din urmă în ochii ei de un verde șters. Cynthia îl luă de braț, îl trase afară de pe ringul de dans și își făcu loc prin grămada de oameni de la garderobă.

Vince își zâmbi în barbă. O femeie îndrăzneață, hotărâtă, era exact ceea ce îi trebuia. Punându-i haina de blană, Vince își lăsă mâinile să alunece pe marginile sânilor ei, dar nu simți nimic. Nu se excitase, nu i se tăiase respirația, nici nu simțise dorință. Nimic.

Detașat, o privea în ochii plini de dorință. Poate că era doar atmosfera. Era sigur că va simți ceva când o va duce în apartamentul lui. Spera să fie și în pat la fel de hotărâtă precum părea. Protejând-o, o conduse dincolo de ușile restaurantului și mai departe pe străzile aglomerate din Denver. Gata să facă semn unui taxi, ecoul unui râs cunoscut îi captă atenția. Pentru un moment în care i se opri și inima, crezu că a auzit vocea lui Ginger. Cercetând aglomerația de petrecăreți de pe trotuare, îi descoperi fața surâzătoare de cealaltă parte a mulțimii.

– Ginger, șopti el scoțând un nor alb în aerul înghețat. O lăsă pe Cynthia și începu să traverseze strada, dar blonda intrase într-o limuzină la brațul unui alt bărbat.

– Ginger! strigă el. Dar era prea târziu. Limuzina neagră o purtase din nou afară din viața lui. Inima lui încetini până la un ritm lent, dureros. Se rugă să se oprească de tot. Nu avea nevoie de inimă.

– Viiince! îl strigă Cynthia. Mi-e frig. Mergem? Își frecă sânii de brațul lui; un gest de care lui îi fu silă.

Ducându-și mâinile la buze, fluieră după un taxi. Când acesta se opri în fața lui, își împinse partenera înăuntru. Aruncă o hârtie de cincizeci pe locul din față și îi spuse șoferului:

– Du-o unde vrea.

– Vince, ce se întâmplă? Unghiile ei roșii și lungi i se înfipseră în mânecă asemenea ghearelor unei pisici.

Vince îi strânse mâna dezgustat.

– Credeam că mergem să... sărbătorim? Cynthia își lăsă haina să cadă, expunându-și sânii abia acoperiți.

Vince închise ochii și își aminti o altă femeie care purta un pulovăr roșu de schi și un combinezon bej pe sub el.

– M-am răzgândit, răspunse el. Trânti ușa și rămase țintuit în timp ce taxiul se îndepărta. Cynthia, cu fața ei de copil obraznic, se holba la el prin fereastra din spate.

Un ceas bătu miezul nopții deasupra lui. Toată lumea își ura „La mulți ani!" în timp ce confetti cădeau ca o ninsoare din cerul nopții.

Mulțimea forfotea în jurul lui, dar Vince se simțea ca și cum ar

fi fost ultima persoană rămasă pe fața pământului. Pe cine dracu' încerca el să păcălească? se întrebă îndesindu-și mâinile în buzunare. Nimeni nu va putea vreodată să umple golul lăsat de Ginger; nu anul acesta, nici anul viitor, niciodată.

*
* *

– Ăsta este cel mai prost an din viața mea! exclamă Robyn intrând în camera de zi a lui Ginger.

– Cu toate cele trei zile ale lui? întrebă Ginger încercând să-și ascundă un zâmbet.

– Nu-i deloc amuzant. Robyn se opri doar cât să-și pună haina pe scaun. Flutură o bucată de hârtie împăturită și deschise gura, dar nu reuși să articuleze nici un cuvânt. Se aruncă pe canapea și își puse mâinile în cap disperată.

– Ce-i cu tine? Ginger îi luă documentul din mână. Își plimbă ochii peste pagină. Cuvântul „citație" îi atrase atenția.

– Ce se întâmplă?

Robyn se uită către Ginger cu lacrimi în ochi.

– Sunt dată în judecată, râse ea nervos.

– De ce? Ginger se scufundă în perne alături de prietena ei. Nu înțeleg.

– N-o să-ți vină să crezi. Robyn clătină din cap, o șuviță cu zăpadă pe ea lipindu-i-se de obraz.

– Încearcă-mă!

Ea inspiră adânc.

– Se pare că, neconfirmat bineînțeles, adăugă ea sarcastic, am furat nu știu ce documente dintr-un birou.

– Ei bine, amândouă știm că n-ai făcut niciodată așa ceva.

Robyn râse amar.

– E clar că știm, fiindcă în seara aia am fost în Colorado Springs împreună cu Rick. E seara în care ai fost acolo, Ginger. Și nu e altul decât biroul lui Vince Danelli.

Capitolul 6

Chiar și cu aerul condiționat dat la maximum, bluza lui Ginger i se lipea de spate din cauza căldurii ce intra prin geamul mașinii în ziua aceea de august. Autostrada I-25 devenise o mare parcare.

Întârziase, și Ginger nu ura nimic mai mult decât să întârzie.

Reușind să iasă din aglomerație, găsi un loc de parcare, își luă poșeta și se grăbi să traverseze către sala de judecată. Lui Ginger tot nu-i venea să creadă că fostul ei logodnic acceptase s-o reprezinte pe Robyn în acest proces. În mod sigur nu era obligat, mai ales după ce Ginger îl părăsise cu un an înainte. Cu toate că ea încercase să-l menajeze, el tot suferise.

Când intră în biroul lui Steven, secretara acoperi microfonul receptorului la care vorbea și îi șopti arătându-i o ușă închisă:

– Vă așteaptă, d-ră Thompson.

Ginger intră în birou și simți imediat fulgerele aruncate spre ea de două perechi de ochi.

– Ai întârziat! o acuzară Steven și Robyn într-un glas.

– Traficul, replică Ginger luând loc lângă prietena ei. Niciodată nu s-au plăcut acești doi oameni. Să-i lași singuri într-o cameră era ca și cum ai fi lăsat un șoarece împreună cu o pisică.

– Procesul începe într-o jumătate de oră, Ginger. Nu avem prea mult timp să recapitulăm, spuse Steve.

O jumătate de oră. Era greu de crezut că după numai atât de puțin timp îl va revedea pe Vince.

– Totuși, cum a reușit să-l pună pe rol numai în opt luni? Am crezut că sunt necesari ani pentru ca un asemenea proces să ajungă în instanță. Ginger își dorea să se termine, dar gândul că îl va revedea pe Vince îi făcea stomacul ghem.

– Se cheamă răufăcătoriu, răspunse Robyn.

Steven scăpă un oftat. Își dădu cu mâna prin părul impecabil tuns și Ginger gândi că mai degrabă și-ar fi folosit mâna ca s-o stranguleze pe Robyn.

– Ți-am mai spus de atâtea ori că se cheamă rechizitoriu, rosti Steven printre dinți. Își lăsase capul pe spate și privea tavanul.

– Ei bine, scuzați-mă! Cred că m-am abătut de la Limbajul Avocățesc art. 101, replică Robyn cu o strâmbătură.

Traficul, căldura și starea de încordare de dinaintea evenimentelor o făcură pe Ginger să-și piardă și bruma de control care-i mai rămăsese.

– Hei! strigă ea. Sărind de pe scaun, bătuse cu palmele în masă.

Steven și Robyn tresăriră, apoi se uitară spre ea cu niște fețe surprinse. Era exact reacția la care sperase.

– Acum că v-am atras atenția, haideți să amânăm lupta până în sala de judecată, nu credeți că e cazul? Ginger se simțea ca o profesoară în fața a doi elevi indisciplinați. Am crezut că suntem toți de aceeași parte? Se poate, vă rog, să ne comportăm ca atare? Văzu privirile furibunde pe care și le aruncară Steven și Robyn, dar preferă să le ignore.

– Eu sunt cea care va sfârși în închisoare. Pe tine ce te deranjează atât? întrebă Robyn.

Steven se înclină cu scaunul, cu un zâmbet pe buze, ca și cum s-ar fi bucurat la gândul timpului petrecut de femeia din fața lui în spatele gratiilor.

– Nu vei sfârși încarcerată, admise el. Dacă vei fi găsită vinovată, vei beneficia, probabil, de o suspendare și vei fi nevoită să juri că nu se va mai întâmpla.

– Nu am făcut-o nici prima dată, sublinie Robyn cu sarcasm fiecare cuvânt. Și crede-mă, nimeni nu-mi va da șansa să o fac vreodată. Să deții o companie cu un proces agățat de coadă nu este chiar o chestie care să atragă potențiali clienți.

Erau cele mai bune prietene, dar cu toate astea, Ginger nu realizase niciodată că Robyn trecea printr-o perioadă atât de grea. Se simțea la fel de vinovată ca și cum ea era cea care furase proiectele din biroul lui Vince. Se așeză la loc pe scaun și o privi în ochi.

– Nu mi-ai spus niciodată că lucrurile au devenit atât de complicate.

Robyn râse și o scutură de umeri.

– Nu-i chiar atât de rău. Încă mai am câteva mici contracte de onorat. Oricum, încerc să mă obișnuiesc cu macaroanele și cu brânza. Ai fi surprinsă să vezi câte poți scoate din ele cu puțină imaginație. Privi pierdută pe fereastră.

Ginger se simțea vinovată. Se presupunea că furtul avusese loc în timp ce ea fusese responsabilă de curățenie. Știa că Robyn avea încredere în ea. Dar uneori toată încrederea din lume nu era de ajuns. Trebuia ca ei toți să demonstreze nevinovăția lui Robyn. Sau să moară încercând.

– Haideți să revenim la treburile noastre și să câștigăm cazul.

– Minunat. Nimic nu m-ar face mai fericită. Și când vom câștiga, în afară de macaroane și brânză, se vor găsi friptură și homar pentru toți.

Spaima îi pusese un nod de neclintit în gât, și Ginger voia să se întoarcă și să fugă. Dar nu putea. Viitorul lui Robyn depindea de mărturia ei. Mai hotărâtă decât s-ar fi crezut în stare, Ginger își îndreptă umerii și împinse ușa masivă din fața ei.

Plină de oameni, sala de judecată zumzăia de zgomotul lor.

– Ia uită-te aici, spuse Robyn. Ce circ! Trecu în fața lui Ginger și se îndreptă spre locul ei de la masa apărării.

Ginger vru s-o urmeze, dar picioarele n-o ajutară. Un al șaselea simț o avertiză că el e prezent, un radar invizibil pe care își dorea să nu-l fi avut.

Vince era acolo.

Îl văzu pe deasupra capetelor mulțimii ce forfotea în sală. Simți că-și pierde suflul și bătăile inimii i se întețiră. Cu spatele la ea, părul lui negru cădea peste cămașa albă; umerii i se lărgeau sub costumul elegant.

Când ajunse la portița care separa mulțimea de avocați, juriu și judecător, se opri. Trecuseră nouă luni de când îl văzuse ultima dată. Nouă luni în care încercase să-și șteargă din minte amintirea lui. Nouă luni foarte lungi de timp pierdut.

Era exact cum și-l imagina în fiecare noapte înainte să adoarmă. Frumos, musculos, sexy, întruchiparea masculinității.

Întorcându-și încet capul, privirea lui o întâlni pe a ei.

– Ginger! îi văzu ea buzele șoptind. Făcu un pas șovăielnic către ea.

Ginger puse o mână pe portița batantă, gata s-o deschidă. Voia să i se arunce în brațe. La dracu' cu faptul că nu sunase. Era acum aici și privirea lui arzătoare îi spunea că e fericit să o vadă. Pentru Ginger era mai mult decât destul.

O mână rece o apucă de braț și o îndepărtă de Vince.

– Haide! Trebuie să ne ocupăm locurile. Robyn o trase pe Ginger împotriva voinței ei, către primul rând din spatele lui Steven.

Când se uită din nou la Vince, fața lui pălise. Neîncrederea rece luase locul privirii fericite din ochii lui. Nu exista nici o îndoială că ea stătea în spatele avocatului apărării. Iar el era reclamantul. Ea îl urmărea în timp ce un zid de indiferență se ridica în jurul lui. În afara mușchiului care i se zbătea necontrolat în maxilar, el părea relaxat, detașat; un bărbat neafectat de împrejurări.

Ginger ar fi dorit să-i facă față, dar nu putea. Corpul i se

transformase într-o masă de nervi. De ce alesese Robyn exact acel moment ca s-o tragă spre masa apărării? Încă două secunde și Ginger s-ar fi aflat în îmbrățișarea lui Vince.

Ea oftă dezgustată. De ce să simtă un gust de care nu putea avea parte? Indiferent dacă se întâmpla acum, peste cinci minute sau când ea va depune mărturia, el tot ar fi aflat. Ea era de cealaltă parte, de partea dușmanilor, chiar dacă era nevinovată. Ginger reprezenta o persoană care trebuia evitată cu orice preț.

– Cine e individul? întrebă Robyn strângând-o de braț și arătând în direcția lui Vince.

– E Vince, spuse Ginger fără să se uite.

– Nu el. Tipul de lângă el.

– Nu știu, răspunse ea, încă refuzând să privească spre Vince.

Auzindu-le discuția, Steven se întoarse către ele.

– Individul este nimeni altul decât David Michaels, Facultatea de Drept a Universității DePaul, șef de promoție. A pierdut un singur caz în întreaga sa carieră. E bun, doamnele mele, extrem de bun.

– Arată bine. Incredibil de... bine. Vocea lui Robyn avea timbrul visător al unei femei gata să se îndrăgostească.

Ginger izbucni dezgustată:

– Te gândești vreodată și la altceva?

– Hei! Încă n-am murit.

– Vince Danelli trebuie să aibă relații sus-puse, continuă Steven. David Michaels nu acceptă chiar orice client. Are reputația de tip crud, autoritar. Îi place să câștige.

Ginger se gândi că descrierea se potrivea cu Vince.

– Ceea ce ai spus e valabil numai în sala de judecată sau și în afara ei? întrebă Robyn.

Ginger se săturase. Cum puteau ei să continue în același stil, ca și cum nu se întâmpla nimic? Lumea din jurul ei se prăbușea, iar ăștia doi se comportau ca și cum s-ar fi plimbat duminica prin parc.

– Mi se face rău, se plânse ea simțindu-și stomacul încordat.

– Știu ce vrei să spui, zise Robyn. Și eu mă simt cam ciudat.

Cu o mână la gură, Ginger se ridică de pe scaun și se grăbi către toaleta femeilor.

*
* *

Vince intrase într-o luptă și își pierduse suflul; nu-și putea recăpăta respirația. Luptându-se pentru aer, gândurile i se învălmășau în minte. De ce era Ginger aici? Ce legătură avea ea cu furtul proiectelor? Era evident că e amestecată, din moment ce stătea în spatele apărării.

Sunetul unui scaun târșâit îi atrase atenția. Cu toate că încercă, Vince nu se putu abține să n-o privească pe Ginger alergând afară din sală, cu o mână încleștată la gură și palidă ca hârtia. Merita să fie bolnavă. Închise ochii, scufundându-se în scaun.

Suferea. Îl durea tot corpul. Nu mai avusese parte niciodată de un atât de puternic sentiment de pierdere, trădare și singurătate. Nici măcar atunci când încercase să-i dea de urmă lui Ginger și nu o găsise. Acum era mult mai rău. Să știe că e aici, dar să n-o poată atinge. Speranțele sale de a continua ce începuseră se sfărâmară în mii de bucățele.

Blestemată femeie.

Blestemată până în iad și înapoi! N-ar mai fi trebuit să se îndrăgostească de orice femeie, după câte pătimise după despărțirea de Liz. Dar Ginger părea atât de diferită. Vulnerabilă cumva.

Își dorea să-și lase capul pe spate și să râdă în hohote. Vulnerabilă? Femeia și-a bătut joc de el încă din primul moment. Dumnezeule, dar se pricepea. Își aminti întâlnirea lor. El îi făcuse avansuri, iar ea se retrăsese. Ce mișcare! Ea știa de fapt că refuzându-l, îl va face s-o dorească și mai mult. Îi mersese. Un bărbat nu putea dori o femeie mai mult decât o dorise Vince.

Dar nimic nu explica ceea ce făcuse. De ce și-ar dori un proiect de arhitectură ultrasecret? A făcut-o pentru bani? Pentru cine lucra?

S-ar fi așteptat la ceva de acest gen din partea lui Renard Duchaine, vechiul său dușman. Gândul la acest nume îl făcu să-și încleștеze pumnii. Tipul încerca de foarte mult timp să-l saboteze pe Vince. De obicei licitau pentru aceleași contracte. Vince câștiga, lăsându-l pe Duchaine să-și promită solemn că se va revanșa, dar acesta eșua la fiecare nouă încercare. Da, proiectul se evaporase către Duchaine. Indiferent cât va dura, Vince va dovedi că acesta e amestecat.

Simți cum i se zburlește părul de pe ceafă. Ginger se întorsese. Știa fără să se uite, ceea ce oricum refuza să facă. Nu i-ar fi dat satisfacția de a ști că încă putea să ajungă la el. Blestemate femei!

– Curtea se ridică pentru onorabilul judecător Winston! strigă aprodul. Un freamăt străbătu mulțimea și vocile se stinseră.

– Asta este. Ești pregătit? îl întrebă David Michaels pe Vince.

– Mai pregătit decât voi fi vreodată, replică el. Împingându-și scaunul, se ridică.

Judecătoarea intră în sală purtându-și roba lungă și neagră cu un aer hotărât. O femeie! Judecătorul era o femeie. Destinul lui depindea încă o dată de o femeie. Vince închise ochii și își frecă fruntea.

*
* *

Ginger opri dușul, își trase pe ea un halat și își înfășură un prosop în jurul părului umed.

– Imediat, imediat! strigă ea lăsând o urmă de apă de la baie până la ușă. Soneria suna insistent. Robyn plecase de douăzeci de minute după înghețată. De ce nu folosea propria cheie ca să intre? Descuie ușa și o deschise cu o răsucire a clanței.

– Lasă soneria, Robyn! Te-am auzit deja.

Ginger se sperie când ușa se deschise brusc și se trânti de perete. Vince stătea în cadrul ușii, cu o privire mai rece decât gheața din Antarctica.

– De ce? șuieră el printre dinți.

Ea se trase înapoi din fața furiei ce răzbătea din cele două cuvinte, până când peretele o opri. Nu mai avea unde să se ducă, unde să se ascundă.

– Nu am nici o legătură cu furtul, Vince. Trebuie să mă crezi.

– Păstrează-te pentru proces! pufni el. Făcu un pas și trânti ușa în spatele lui.

Inima lui Ginger bătea nebunește. Îl privea cercetând încăperea. Ce căuta aici? Cum o găsise?

– Ai o casă drăguță.

După tonul lui sarcastic, își dădu seama că nu-i făcea un compliment.

– Mă întreb cum ți-o poți permite dintr-un salariu de secretară.

Cum putea ști cu ce se ocupă și ce salariu are? O verificase ca pe un criminal?

– Ce ai făcut, ai angajat un detectiv particular?

El întoarse încet capul și ochii lui verzi strălucitori îi întâlniră privirea. Ea văzu neîncrederea ce se reflecta în căutătura lui străină și goală.

– Merită să știi tot despre adversarii tăi, spuse el aproape în șoaptă.

Lovitura își atinsese ținta și Ginger o simți. Dar ar fi o proastă dacă i-ar da satisfacție. Ridicându-și bărbia, luptă cu lacrimile ce erau gata să curgă. Furia își făcu loc încet. Ani de zile strânsese monedă cu monedă pentru casa visurilor sale. La dracu', nu avea nici o vină.

– Nu trebuie să-ți dau nici o explicație. Am muncit din greu pentru ceea ce am.

Vince stătea atât de aproape, că Ginger îi putea simți căldura trupului.

– Da, sigur. Să te întinzi pe spate te solicită foarte mult, nu-i așa?

Căldura umilinței îi invadă obrajii.

– Ticălosule! Din instinct, mâna îi plecă fulgerător către fața lui. El o prinse ferm chiar înainte de impact. Nările i se dilatau de furie, dar nu spuse nimic. Îi îndepărtă mâna, ca și cum atingerea ei i-ar fi ars pielea.

Cu inima bătându-i nebunește, îl urmări pe Vince cum se îndepărtă cu pumnii strânși. Era ca și cum n-ar fi avut încredere să se apropie mai mult de ea. Căutătura sălbatică a ochilor lui o speria. Ginger își strânse halatul în jurul pieptului, cu mâna tremurând de spaimă.

– Pentru cine lucrezi?

– Pentru Agenția Tyler.

– Isuse! Vince își trecu o mână prin păr. Nu. Vreau să spun, cine te-a plătit să furi planșele din biroul meu?

Când o va crede că n-a făcut-o ea?

– Nu lucrez pentru nimeni. Nu m-a plătit nimeni. N-am făcut niciodată un lucru ilegal. Nu-mi place nici măcar să mint. Ginger închise ochii, dându-și seama prea târziu de greșeala făcută. Timpul petrecut cu el la Steamboat nu fusese altceva decât o serie de adevăruri trunchiate.

El știa asta și o știa și ea.

Cât despre adevăratele ei sentimente pentru Vince, oricum el nu o va vedea decât ca ceea ce părea a fi – o mincinoasă. Și asta, își aminti ea, era singurul lucru pe care el îl găsea de neiertat la o ființă.

Când ea deschise ochii, el se afla chiar în fața ei. Îi simți mirosul masculin și îl inspiră adânc. Era atât de aproape, că l-ar fi putut atinge dacă ar fi îndrăznit.

– În seara când ne-am întâlnit am mințit pentru prima dată în viața mea. Cum te pot face să înțelegi că nu are nici o legătură cu tine? Îl privi adânc în ochi, implorându-l să accepte ce încerca să-i spună.

El o înfrunta cu o expresie rece, străină, care o pătrundea până în oase.

– Eu și Robyn încercam doar să ne distrăm, continuă ea. Mă acuza că sunt prea retrasă și am vrut să-i demonstrez că greșea. Și asta mai mult pentru că știam câtă dreptate avea. Viața mea a fost întotdeauna plată, ordonată și precisă și... foarte plictisitoare. Când îndrăzni să-l privească din nou, el stătea cu mâinile în șolduri, cu buzele strânse neîncrezător.

„Ei bine, Ginger, acum sigur nu te mai plictisești."

– A fost ideea lui Robyn să ne inventăm alte nume și alte cariere. Nu o condamn. Cred că mi-a plăcut și mie. Aveam impresia că... nu știu... că ne distrăm. Își strânse cordonul în jurul taliei și atinse intenționat turbanul de prosop de pe cap. Dacă aș fi știut că o minciună atât de nevinovată va provoca atâtea necazuri, n-aș mai fi spus-o vreodată. Ginger îl privi cu niște ochi care implorau. Chiar supărat, era din cale afară de frumos. Inima i se strânse în piept, parcă furându-i tot aerul.

Foarte arătos.

Și foarte departe, afară din viața ei.

– Am încercat să-ți spun adevărul despre cine eram de fapt, șopti ea trecându-și limba peste buzele uscate.

– Când? râse el cu răutate. Când ți-am spus că n-am mai întâlnit o femeie ca tine? Când te îmbrățișam, când te forțai să răspunzi sărutărilor mele, sau atunci când ai ajuns în patul meu?

– Eu... Ginger își reținu un șuvoi de lacrimi. N-a fost nevoie să mă forțez, Vince. Mi-au plăcut sărutările tale.

– Care sărutări ți-au plăcut, Ginger? Vince îi încolăci un braț în jurul taliei și o strânse cu duritate la piept. O sărută delicat pe gură. Atingerea tandră atenuă strânsoarea de oțel a brațului său.

– Sărutul ăsta ți-a plăcut?

Înainte ca ea să poată răspunde, el îi mușcă ușor buza și apoi o sărută zgomotos în timp ce mâna rămasă liberă îi desfăcu cordonul și se strecură înăuntrul halatului ei. Îi mângâie pielea sensibilă a pântecului, încă umedă după duș. Dorințe îndelung înfrânate îi cotropiră întreg corpul.

– Sau poate ți-a plăcut mai mult ăsta? Buzele lui o posedară cu cruzime. Prosopul îi alunecă de pe cap și ateriză la picioarele ei goale.

Ginger știa că ar fi trebuit să opună rezistență. Dar era ca și cum ultimele nouă luni nici n-ar fi existat. Parcă se întorseseră în hotelul din Steamboat Springs și ea era hotărâtă să facă dragoste cu bărbatul visurilor ei.

Cu un oftat, deschise gura și limba lui se strecură înăuntru. Nu putea nega pasiunea, nici măcar nu dorea acest lucru. Trupul ei ardea din cap până-n picioare și înapoi. Mâna lui Vince îi cuprinse sânul și ea îl trase mai aproape în timp ce limbile li se întâlniră. Răspunse la sărutul lui cu aceeași dorință arzătoare.

La fel de brusc cum începuse, Vince o îndepărtă. Halatul lui Ginger atârna deschis și el îi privi sânii ce fremătau, în timp ce se ștergea la gură cu dosul palmei.

– Sau poate îți place stilul dur. Dezgustat, se întoarse și ieși, trântind ușa în urma lui.

Casa i se părea ciudat de tăcută în timp ce-și strângea halatul cu mâini tremurânde. Se scurse încet spre podea de-a lungul peretelui și își îmbrățișă genunchii.

– Mi-au plăcut toate sărutările tale, Vince, murmură ea printre suspine. Mi-au plăcut toate.

Capitolul 7

Vince rămase în fața ușii ei. Un vânt puternic sufla printre copaci, sunetul lui mohorât potrivindu-se perfect cu sentimentul de singurătate ce-l cuprinsese. Greșise când o sărutase. Vrusese să-și demonstreze că simțea doar dezgust și indignare, dar știa acum că greșise.

Vince o dorea pe Ginger la fel de mult ca înainte. Cum dracu' putea dori o femeie în care nu avea încredere? Disperat, lovi furios în zidul de cărămidă, doar ca să mai adauge un motiv de suferință la lunga sa listă.

Îi putea auzi suspinele prin ușa închisă. Își dorea să se întoarcă la ea, s-o ia în brațe, să-și cerșească iertarea. Ezitând, puse piciorul pe ștergătorul din fața ușii. Se trase imediat înapoi schițând un zâmbet. Ar fi la fel de binevenit ca o ladă plină cu șerpi. Și el oricum era sigur că nu făcuse nimic pentru care să ceară iertare. Strângându-și pumnii, rezistă neclintit la suspinele ei.

Ea juca teatru. Era o actriță mincinoasă și lipsită de scrupule; merita un Oscar. Dacă ar face rost de o statuetă, i-ar expedia-o prin poștă.

Având rețineri să plece, dar nedorind nici să rămână, Vince

coborî cele câteva trepte și ieși din lumina verandei. Cu timpul, o va uita și pe Ginger, își spuse el. Va uita cum li se contopiseră trupurile când făcuseră dragoste. Va uita gustul de miere al buzelor ei. Va uita linia zâmbetului ei fermecător și dorința ce ardea în frumoșii ei ochi albaștri.

„Ai avut nouă luni la dispoziție să o uiți, amice. Ce te face să crezi că vei reuși acum?" Dar măcar acum știa adevărul despre ea. Cea care plângea de cealaltă parte a ușii nu era acea Ginger pe care o știa el. Era o impostoare, o copie palidă a femeii de care se îndrăgostise.

Va fi ușor să o uite. La urma urmelor, nu fusese ea doar o aventură de o noapte, o distracție de un weekend? Își blestemă propria slăbiciune. O mașină parcă în fața casei. Vince rămase nemișcat, ascuns în umbra întunecată a copacilor. Își simțea bătăile inimii. Era un alt amant al lui Ginger, care sosea deja? Cineva care s-o cuprindă în brațe, să-i oblojească eul rănit? Nu că i-ar fi păsat, își aminti el, dar îi păsa.

Ușa mașinii se trânti și se auziră pași pe alee. Când se apropiară, Vince ieși din umbră în lumina puternică a verandei. Femeia brunetă din fața lui se sperie și scăpă punga pe care o ținea în brațe, cumpărăturile răspândindu-se în toate direcțiile. O cutie metalică se rostogoli pe alee și se opri pe prima treaptă. Ecoul zgomotului străbătu întunericul.

– Ce dracu' faci aici? întrebă ea cu o mână în dreptul inimii.

Ignorând ușurarea simțită când văzuse că e doar Robyn, prietena lui Ginger, și nu un bărbat, Vince înfruntă privirea ei acuzatoare.

– Dracu' să mă ia dacă știu. Se aplecă și culese o cutie de pe jos. Ridică o sprânceană când citi, apoi întinse înghețata cu ciocolată către Robyn.

– Nu crezi că e prea devreme să sărbătoriți?

Ea înșfăcă înghețata din mâna lui și o puse înapoi în pungă.

– N-ar trebui să te afli aici. Privi către ușa prin care încă se mai putea auzi plânsul înfundat. Pupilele i se măriră, buzele i se strânseră cu un șuierat ce nu prevestea nimic bun. Avansă către Vince ca o ursoaică apărându-și puiul.

– Ce i-ai făcut? Ai rănit-o? Ochii i se micșorară ca înaintea unui atac.

Vince își păstră poziția, în ciuda degetului ascuțit înfipt în pieptul său.

– Singură și-a provocat toate rănile. Se strecură atent printre cumpărăturile risipite și plecă fără să mai privească înapoi.

*
* *

– Ați putea să spuneți Curții cum le-ați cunoscut pe aceste două... doamne?

Ezitarea dinainte de cuvântul „doamne" fusese aproape imperceptibilă. Dar Vince a sesizat-o și știa că au sesizat-o și judecătoarea și juriul și toți ceilalți.

– Le-am întâlnit în timpul unei excursii de schi în Steamboat Springs.

– Și mergeți des să schiați acolo?

– Niciodată. Am câștigat biletele la un concurs.

– Concurs? întrebă David Michaels, avocatul acuzării. Vreți să spuneți că ați fost, să spunem, al zecelea care a sunat la o emisiune de radio?

– Nu. Biletele au sosit prin poștă. Cu toate acestea, nu-mi amintesc să fi participat vreodată la o extragere. Am crezut că e o glumă a cuiva.

– Atunci, de ce v-ați dus?

– Știam că urma să mă mut în Denver în scurt timp. Am vrut să vizitez și restul statului. Să văd cum mă simt aici.

– Înțeleg. Și cum le-ați întâlnit pe acestea două? Avocatul arătă către Robyn și Ginger.

Vince refuză să privească spre ele. Trăsese cu ochiul la Ginger mai devreme și-i era de ajuns. Ochii îi erau roșii și încercănați, fața îi era palidă. Nici costumul de un roz-pal pe care îl purta nu reușise să-i mai pună niște culoare în obraz.

– În seara în care am sosit, începu el, m-am cazat și am

coborât la bar să beau o bere. Imediat ce am intrat, am simțit că cineva mă privește insistent.

– Vă privește insistent? În ce mod?

– Știți, ca și cum m-ar identifica. Era Ginger. Era foarte atrăgătoare. Am invitat-o la dans. Vince încercă să alunge amintirea trupului ei în brațele sale. „Cum te cheamă?" o întrebase el. „Nu-mi spune numele tău. Lasă-mă să-l ghicesc." Își dădu dintr-o dată seama că ea îi știuse numele.

– Dumnezeule! Tocmai mi-am amintit. Îmi știa numele. N-a fost nevoie să i-l spun. Mi-a spus că vrea să-l ghicească și a făcut-o. Trebuie să fi știut cum mă numesc. Cățeaua! continuă el în gând. Doamne, de ce nu-și dăduse seama de asta încă de atunci? Cum a putut fi atât de prost, încât să se lase din nou păcălit de o femeie?

Vince se uită la Ginger. Îl privi și ea cu ochi mari, asemenea unui hoț prins în propria capcană.

– Ca să scurtăm povestea, când i-am făcut avansuri, a pretins că nu este interesată. Când am renunțat, ea era peste mine. Vince nu-și luase nici o clipă ochii de la Ginger, deși ea își coborâse privirea prefăcându-se interesată de suprafața mesei.

– Ați putea, vă rog, să explicați Curții ce înseamnă exact „era peste mine"?

– Exact cum sună. Am făcut sex. Un mușchi i se zbătu din nou în maxilar. Fusese trezirea, conștientizarea a ceea ce trebuie să se petreacă între un bărbat și o femeie. O explozie a simțurilor, o senzație necunoscută lui și de care știa că nu va mai avea parte.

Ginger ridică privirea, ochii ei înlăcrimați întâlnindu-i pe ai lui. Dacă n-ar fi știut mai multe, aproape că ar fi crezut că lacrimile ei sunt adevărate. Nu mai putea să o privească nici o secundă; cel puțin nu acum. Nu când știa că ea își juca scena în afara serviciului, fără a mai putea trage foloase materiale de pe urma lacrimilor sale. Nu când știa că nu fusese decât o partidă de sex.

– Și apoi ce s-a întâmplat? îl întrebă avocatul.

– I-am cerut numărul de telefon. Mi l-a scris pe o bucată de hârtie, dar când am ajuns acasă, numărul nu mai era.

– Sunteți sigur că l-a scris?

– Foarte sigur. M-am uitat la numere înainte să pun hârtia în portofel. Era ca și cum ar fi folosit o cerneală simpatică, sau ceva de acest gen. Am verificat la Informații apoi, dar nu era nimeni înregistrat cu numele ei. Am încercat să-i dau de urmă la agențiile de modele, dar Ginger Cooper nu exista. Vince își aminti durerea pe care o simțise când realizase că nu o va găsi. Chiar și acum, când știa ce fel de poamă este, încă suferea. Toate măruntaiele sale păreau că se adună într-un mare nod.

– Am crezut că era doar o plăsmuire a imaginației mele, că nu fusese reală. Dar am văzut-o apoi în seara de Revelion. Era cu un alt bărbat, râzând și bucurându-se de sărbători. O femeie foarte fericită. Obținuse ceea ce-și dorise de la mine și trecuse la altă pradă.

– Și ce credeți că dorea de la dumneavoastră?

– Obiecție! strigă avocatul apărării. Ceea ce dumnealui crede că își dorea este doar o speculație.

– Onorată Instanță, interveni Michaels, femeia nu era în căutarea dragostei. Cred că răspunsul d-lui Danelli poate arunca o nouă lumină asupra lucrurilor.

– Obiecția se respinge, spuse judecătoarea.

– Din nou, ce dorea de la dumneavoastră? întrebă David.

– Cred că este destul de evident. Voia informații în legătură cu afacerea mea. Voia să afle cât de ușor va fi să-mi deschidă seiful și să-mi fure planșele. Voia să-mi ruineze viața.

– Obiecție!

– Se acceptă. D-le Danelli, vă rog să vă rezumați răspunsurile la fapte, nu la presupuneri. Judecătoarea îl fixă cu o privire autoritară.

– Da, Onorată Instanță. În acest moment, Vince nu era sigur că poate face diferența între ficțiune și realitate. Mintea îi spunea să-și trăiască viața, să se întâlnească și cu o mie de femei, dacă asta era necesar ca s-o uite pe Ginger. Dar inima lui rănită nu era dispusă să asculte de rațiune. Cât de ușor va fi s-o uite, cu excepția faptului că de câte ori închidea ochii, o vedea, o simțea, o gusta? Și o dorea mai mult decât o dorise vreodată.

– Nu mai am întrebări, Onorată Instanță.
– Vă puteți retrage, d-le Danelli.

*
* *

– Jurați să spuneți adevărul și numai adevărul, așa să vă ajute Dumnezeu?
– Jur, răspunse Ginger cu mâna tremurândă pe Biblie.
– Luați loc, vă rog, îi spuse judecătoarea.
– D-ră Thompson, ați putea, vă rog, să ne spuneți numele dumneavoastră complet?
Ginger privi în ochii avocatului. Deși nu vedea nici urmă de compasiune, nu părea atât de înspăimântător cum își închipuise.
– Mă numesc Ginger Ann Thompson.
– Ați folosit vreodată un alt nume?
– Nu.
– Sigur? David Michaels se întoarse către jurați și apoi din nou către ea. Zâmbetul de pe buzele lui îi dădea fiori.
– Nu ați folosit niciodată numele de Ginger Cooper?
– Eu... mi...
– L-ați folosit sau nu?
– A fost un joc prostesc. Degetele ei nervoase nu-și găseau locul.
– Un joc?
– Da.
– Nu a fost mai degrabă o slujbă? O slujbă să-l păcăliți pe clientul meu, Vince Danelli, să se îndrăgostească de dumneavoastră, în speranța că în momentele pasionale vă va furniza informații?
– Nu! strigă Ginger îngrozită.
– Atunci, ce a fost, d-ră Thompson?
– Nu știu. Nu-mi amintesc acum nici măcar de ce am făcut-o. Dar știu că ne-am propus să ne schimbăm numele înainte ca Vince

Danelli să intre în bar. Jur că nu auzisem de el înainte de acea seară.

Avocatul se sprijini cu ambele mâini de blatul din fața ei și se aplecă atât de aproape încât Ginger își putu vedea propria reflexie în pupilele lui.

– Atunci, cum se face că îi știați numele?

– Robyn se afla la recepție când el s-a înregistrat. I-a auzit numele.

– Ce convenabil trebuie să fie pentru dumneavoastră. Întotdeauna trage cu urechea când oamenii se înregistrează?

– Nu. A fost doar o coincidență, sunt sigură.

Avocatul se plimbă tacticos și reveni în fața ei.

– Din ce motiv vă aflați în Steamboat?

– La schi.

– Schiați des acolo?

– Nu. Nu știu să schiez deloc. Sala se amuză și un roșu ușor îi urcă în obraji.

– Dacă nu vă place să schiați, de ce ați mers la schi?

Știa că nimeni nu va crede partea aceasta, dar era adevărat.

– Robyn a câștigat biletele.

– Exact ca d-l Danelli?

Putea vedea în ochii lui că era surprins.

– Da.

– Acest lucru v-a convenit, nu-i așa?

– Nu, deloc. Așa cum am spus, nu-mi place să schiez, dar Robyn m-a rugat să merg. E prietena mea cea mai bună. Nu puteam s-o refuz.

– Deci, de ce v-ați culcat cu el?

Ginger înghiți în sec. Individul se repezea direct la jugulară. Privirea i se opri asupra lui Vince. Știa că sub jurământ, era obligată să spună adevărul, dar simțea adevărul înțepenit undeva în gât.

– D-ră Thompson, trebuie să răspundeți la întrebări, insistă politicos judecătoarea, de undeva de deasupra ei.

Ginger închise ochii și se liniști trăgând adânc o gură de aer.

– M-am simțit foarte atrasă de el. Deschizând ochii, îi văzu pe ai lui Vince îngustându-se oarecum neîncrezători. Credea că ea mințea. Ginger își privi îndelung mâinile. Am crezut că sunt îndrăgostită de el.

– Vă așteptați ca această Curte să creadă că v-ați îndrăgostit de un bărbat în mai puțin de două zile?

– Da, șopti ea.

– Ce a fost asta, d-ră Thompson?

Ginger îl privi insistent pe avocatul acuzării, furia scoțând la iveală ultimele ei resurse.

– Da, spuse ea răspicat. M-am îndrăgostit de el foarte rapid. E fermecător, bun, decent și răbdător. E frumos și sexy și atât de atrăgător încât nu i-am putut rezista și credeți-mă, am încercat. Dându-și seama că spusese ceea ce voise doar să gândească, continuă încurcată. Orice femeie s-ar fi îndrăgostit de el.

– Și l-ați iubit atât de tare, încât l-ați părăsit cu prima ocazie. Nu este adevărat?

– Nu l-am părăsit eu, oftă ea exasperată.

– Haideți să fim serioși, d-ră Thompson. V-ați scris numărul de telefon cu cerneală simpatică, astfel încât clientul meu să nu vă găsească. Dacă n-a fost o mișcare care să-l scoată din viața dumneavoastră, ce a fost?

Ginger știa că avocatul își făcea doar meseria, dar ar fi vrut să sară din scaunul pe care stătea și să-l sfâșie bucată cu bucată. Îl săgetă cu ceea ce credea că e una din cele mai dure priviri ale ei.

– Nu mi-am dat seama că am folosit un stilou cu cerneală simpatică.

– Vă rog, explicați-ne cum a ajuns în posesia dumneavoastră.

Cu un nou oftat, Ginger continuă:

– Căutam un stilou și nu găseam. Robyn are în geantă toate lucrurile inventate vreodată, așa că am luat de acolo ceva de scris.

– Și nu văzuserăți niciodată acel stilou?

Ea se mișcă nervos în scaun.

– De fapt, da, îl văzusem.

– Dar l-ați folosit oricum, chiar știind că de fapt conținea cerneală simpatică.

– Nu eram atentă. Nu puteam gândi limpede. Am uitat.

– Ne puteți spune ce vă distrăgea atenția?

Căldura îi invadă fața. Privi către Vince, dar renunță. Nu voia să îndure căutătura lui plină de ură.

– Vince se afla în spatele meu, mușcându-mi... își coborî vocea până când bolborosi în șoaptă... sânul.

– Îmi cer scuze, d-ră Thompson. Vorbiți mai tare. Nu cred că v-am auzit cu toții.

Ginger își drese vocea și se îndreptă în scaun. Nu urâse niciodată pe nimeni așa cum îl ura pe acest individ.

– Îmi mușca ușor sânul, d-le Michaels.

– Vă așteptați ca juriul să creadă că acest lucru a determinat pierderea oricărei urme de rațiune?

Un zâmbet involuntar îi ridică colțurile gurii la amintirea momentului.

– Evident că n-ați avut parte ca Vince Danelli să vă muște sânul.

Avocatul renunță. Veselia erupse în sală.

– Vă puteți retrage, d-ră Thompson.

*
* *

– Mă bucur că m-ai invitat la cină, Steven. Nu cred că aș fi putut merge într-o casă goală. Chiar am dat-o în bară astăzi, nu-i așa? întrebă Ginger cu un sentiment mizerabil.

– Ai spus adevărul, asta-i tot ce contează. Vom avea o altă șansă mâine, când Robyn va depune mărturie. Îi acoperi mâna aflată pe fața de masă. Ți-am spus că David Michaels e dur, nu-i așa?

– Da, mi-ai spus. Cred că n-am fost pregătită să-i fac față.

– Chiar îl iubești pe acest tip, Vince, nu-i așa?

Un nod i se formă în gât, îngroșându-i vocea.

– Da, îl iubesc, murmură ea încercând să-și oprească lacrimile. Putem să schimbăm subiectul? Riști să-mi strici rimelul, spuse ea încercând să glumească.

– Bineînțeles. De fapt, ar exista un motiv pentru care te-am invitat la cină. Aș vrea să discut ceva cu tine.

Ea surprinse privirea lui cercetătoare. O, Dumnezeule! Te rog nu-l lăsa să-și dorească să reluăm relația noastră.

– Steven, eu chiar nu...

El ridică o mână întrerupând-o.

– Ascultă-mă, înainte de a spune ceva.

– Bine. Spera să sune calm pe din afară. Știa că nu-și dorește în nici un caz să-l rănească încă o dată. Steven era un om bun. Un om pe care te puteai baza. Dar dragostea ei aparținea altuia. Cu toate că Vince o detesta, inima ei încă îi aparținea. Nu mai putea s-o dăruiască altuia. N-ar mai fi putut niciodată.

– La dracu'! schiță Steven un zâmbet, părea mai ușor când am făcut repetiție. Își drese vocea și își trecu mâna prin păr.

– Eu... Chelnerul veni să le umple paharele de vin și o senzație de ușurare îi străbătu fața la întreruperea creată. Ce crezi dacă m-aș căsători? se grăbi el s-o întrebe când rămaseră singuri.

O, Doamne, era mai rău decât își imaginase. Cum ar putea să evite politicos acest subiect de discuție? Era un prieten drag, dar cam atât.

– Steven, am mai încercat deja. N-a mers prima dată, nu va merge nici acum.

Când Steven începu să râdă, ea îl privi în ochi.

– Ce-i atât de distractiv? întrebă ea, încurcată de reacția lui.

– Nu mă refeream la căsătoria cu tine, ci cu altcineva. Am întâlnit o femeie extraordinară, Gin. De fapt extraordinară nu este de ajuns pentru a o descrie. El îi cuprinse mâinile. Ne potrivim perfect. I-am cerut să se mărite cu mine. Îți vine să crezi că a spus da?

Lacrimi se scurgeau din ochii lui Ginger.

– Bineînțeles că îmi vine să cred. Trebuie să fie o femeie minunată. „De ce n-am putut să mă îndrăgostesc de tine,

Steven?" Mă bucur foarte tare pentru tine. Și chiar se bucura, dar simțea și un gust amar. Se întreba dacă goliciunea interioară pe care o simțea, va fi vreodată înlocuită de atâta fericire.

Dar era momentul lui Steven, nu al ei. Încetă să-și mai plângă de milă și ajungând lângă Steven, depuse un sărut prietenesc pe buzele lui.

– Când e ziua cea mare?

O lumină îi străluci în ochi.

– Imediat ce terminăm cu acest proces. Nu ne dorim o nuntă mare. Doar vrem să fim soț și soție.

– E o femeie norocoasă.

Un chelner apăru la masa lor.

– Îmi cer scuze că vă întrerup. Sunteți Steven James? întrebă el.

– Da, eu sunt, răspunse el oarecum îngrijorat.

– Sunteți căutat la telefon.

– Mulțumesc. Scuză-mă, Ginger. I-am spus secretarei unde mă poate găsi. Nu ar suna dacă n-ar fi ceva important. Mă întorc imediat.

Ginger îi zâmbi și se jucă distrată cu paharul de vin în timp ce-l aștepta. Observă cu coada ochiului un cuplu ce străbătea încăperea. Ceva din înfățișarea bărbatului îi atrase atenția. Era Vince însoțit de o brunetă focoasă.

Îi șoptea ceva femeii de la brațul său. Ginger prinse cuvintele „... ne întâlnim în față...", în vacarmul muzicii ce inunda încăperea. Într-un acces de gelozie, își mușcă interiorul obrazului până când simți gustul sângelui. Perechea se despărți cu o prelungă atingere a degetelor.

Un tremur necontrolat îi coborî pe șira spinării. Pe lângă gelozie, invidia îi rodea întregul trup. Ar fi putut fi ea la brațul lui Vince, bucurându-se de mângâierile și privirile lui calde. Dar din cauza unei greșeli prostești și a unor minciuni nevinovate, totul era pierdut pentru totdeauna.

Femeia care-l însoțea purta o rochie neagră atât de strânsă pe trupul ei voluptuos, încât te așteptai să se rupă în orice

moment. După ce aceasta trecu prin spatele ei și părăsi încăperea, Vince se opri în dreptul lui Ginger. Avea pe buze un zâmbet plin de răutate. Își puse mâinile pe masă și se aplecă până când fața lui ajunse la câțiva centimetri de a ei.

Ca de obicei, arăta impecabil în ținuta de seară. Ginger își dorea să-l atingă, să-și treacă mâinile prin părul lui, să-i mângâie gura senzuală.

– Ce s-a întâmplat cu declarația ta de dragoste eternă pentru mine? o întrebă el ridicând o sprânceană.

Inima lui Ginger se opri pentru un moment și apoi continuă să bată haotic. Încurcată, îl privi în ochi fără a găsi vreun răspuns.

– Ce vrei să spui?

– Ai declarat astăzi sub jurământ că mă iubești. Râse ironic. Nu ți-a trebuit prea mult să cauți dragostea în altă parte.

– La ce te referi?

– Scena dintre tine și avocatul tău, la care tocmai am fost martor, mi s-a părut emoționantă. Crezi că e bine să-ți arăți afecțiunea în public, pe durata procesului?

Ea nu avea nevoie de tonul lui sarcastic ca să-și dea seama că nu credea nici el ceea ce spunea.

– Îl felicitam pe Steven pentru niște vești foarte bune. Fără să vrea, îl mângâie pe obraz, bucurându-se de atingerea plăcută a pielii lui și simțindu-i în vârful degetelor sângele ce pulsa. Era o tortură dumnezeiască să-l atingă.

– Dar tu nu vei înțelege niciodată, nu-i așa? Tu crezi doar ceea ce vrei. Dacă ai trece pe lângă adevăr, nici n-ai avea cum să-ți dai seama.

Ochii lui Vince străluciră ciudat; tandrețea și căldura lor îi amintiră lui Ginger de momentele magice petrecute împreună în Steamboat. El reveni la căutătura tăioasă, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva doar i se păruse.

– O, hai să fim serioși, domnișoară... Thompson. Amândoi știm care e adevărul. Sunt sigur că te-ai gândit că doar cu câteva atingeri, poate și cu ceva sărutări bine plasate, ți-ai reduce considerabil

datoria către avocatul tău. Și dacă nu merge, poți oricând să-l bagi în patul tău. Se pare că ești specialistă în așa ceva.

Furia îi invadă fiecare fibră a corpului. Bărbatul acesta n-o va înțelege niciodată, nu va crede adevărul, indiferent ce ar spune sau ar face ea. Apucă paharul de vin cu o mână tremurândă. Plină de indignare, i-l aruncă în față.

– Ticălosule!

Vinul roșul picura de pe fața lui înmărmurită. Făcându-și loc pe lângă el și ieșind din restaurant, Ginger își dădu seama că devenise un obicei să folosească acest epitet la adresa lui Vince.

Capitolul 8

– Ginger, așteaptă! Steven se grăbi către ea, sunetul pașilor săi răsunând în holul tribunalului. Unde ai dispărut aseară? M-am întors de la telefon și tu nu mai erai. Mi-am făcut o mie de griji. Își trecu servieta în cealaltă mână și o privi, așteptând un răspuns.

– Îmi pare rău, Steven. Eu... E prea complicat să-ți explic. Nici măcar ea nu înțelegea relația cu Vince. Cum ar fi putut s-o înțeleagă altcineva?

– E în legătură cu Danelli, nu-i așa? Ochii i se îngustară. L-am văzut în restaurant.

Ginger privea în jos, sigură că ochii ei exprimau numai durere.

– Da.

– Ți-a făcut ceva?

– Da. Adică nu. Bineînțeles că nu mi-a făcut nimic. Cel puțin nu fizic, continuă ea în gând, dar rănile făcute de cuvintele lui nu contau? Uite! Știu că mi-am făcut un obicei din asta în ultima vreme, dar nu putem schimba subiectul?

– Da, desigur. Am încheiat subiectul. Știu că ți-e greu. Hei! Aș

vrea să-ți prezint pe cineva. Se uită prin holul aglomerat. Uite-o. Penny! Sunt aici! Fluturându-și mâna ca și cum ar fi dirijat avioane, îi atrase atenția femeii.

O blondă micuță se apropie și își puse mâinile în jurul lui Steven. Avea o față comună, dar dragostea ce strălucea în ochii ei o transformau într-o femeie frumoasă.

– Ginger, ea este logodnica mea, Penny. Penny, ea e Ginger.

– Deci tu ești cea care i-a furat inima lui Steven. Ginger îi strânse mâna.

Penny râse.

– Cred că, de fapt, e tocmai invers. El mi-a furat inima. Parcă te-aș cunoaște de o veșnicie. Steven vorbește foarte des despre tine. Ceea ce începuse printr-o strângerea de mână, se trasformă rapid într-o îmbrățișare.

Ginger își șterse o lacrimă ce-i apăruse în colțul ochiului. Spera că vor fi prietene. Când se desprinseră din îmbrățișare, Ginger fu sigură că zâmbetul lui Penny era tot o invitație la prietenie.

– Arată-mi inelul, îi ceru ea.

Penny ridică mâna. Lumina de deasupra lor se reflecta în diamant și un curcubeu dansă pe peretele de lângă ei.

– O, Doamne! exclamă Ginger la vederea remarcabilei pietre. Trebuie să aibă cel puțin trei carate. E absolut minunat. Nu-ți obosește mâna? Ai putea trage și cu praștia cu el. Felicitări! Sărută mai întâi obrazul îmbujorat al lui Penny și apoi pe cel al lui Steven. Sunt fericită pentru voi amândoi.

– Aș vrea să luăm masa împreună odată, Ginger. Mi-ar plăcea să fim prietene. Steven vorbește atât de frumos despre tine.

După ce-l părăsise, încă o mai considera prietenă? De ce nu găsea și Vince resurse să poată fi atât de iertător?

– Mi-ar plăcea foarte mult. Și câte povești pot să-ți spun despre tipul ăsta... Ginger își dădu ochii peste cap.

– Hei! Să nu-i dezvălui toate secretele mele. Nu că aș avea prea multe, dar las-o pe ea să-mi descopere defectele. Cuplul schimbă niște priviri pline de dragoste, ca și cum ar fi fost

amândoi întruchiparea perfecțiunii. Dar putem vorbi despre asta și mai târziu, spuse Steven. Acum trebuie să intrăm, înainte ca procesul să înceapă.

– Vin într-un moment. Trebuie să merg până la toaletă. Ginger le zâmbi până ce aceștia dispărură în spatele ușilor sălii de judecată. Mulțimea din hol se mai rărise și Ginger îl văzu pe Vince privind-o fix, cu o căutătură încurcată sub sprâncenele lui încruntate. Zâmbetul de pe fața ei pieri. Inima îi bătea din nou ca unui animal în ghearele morții.

El făcu un pas ezitant către ea și se opri. Ginger se întreba dacă el realizase că ceea ce văzuse fusese continuarea bucuriei pe care o întrerupsese cu o seară în urmă, și nu aventura sordidă la care se gândise. De ce trebuie el să se gândească la cele mai urâte lucruri în privința ei?

Să-i demonstreze că greșea nu i-ar fi adus nici o consolare. Ginger îi întoarse spatele și plecă. Greșise foarte tare tratând-o în acel fel. Chiar dacă n-o exprimase niciodată, nu avea decât să se înece în propria părere de rău. Mândria ei încăpățânată o reținu de la a găsi cuvintele cu care să-l ierte.

*
* *

– Numele meu complet este Robyn Marie Jeffries. Și înainte de a mă întreba, d-le Michaels, pentru că știu că o veți face, da, am folosit și un alt nume. Acel nume este Robyn Banks. L-am folosit în Steamboat. Nu, n-am avut motive premeditate, nu-l cunoșteam pe Vince Danelli și nici nu i-am furat nimic din birou. Robyn stătea dreaptă în scaunul martorilor, cu un zâmbet de satisfacție pe față.

Ginger schimbă privi îngrijorate cu Steven. Nu putea decât să se întrebe dacă stilul neobișnuit de a depune mărturie adoptat de Robyn, va ajuta sau nu în cazul ei.

– Mulțumesc foarte mult, d-ră Jeffries, pentru intenția de a prelua din atribuțiile mele. O expresie stupefiată apăru pe fața

lui Michaels, ca și cum n-ar mai fi întâlnit niciodată pe cineva ca Robyn. Înainte de a vă declara nevinovată și de a vă retrage, vă deranjează dacă vă pun câteva întrebări?

– Aștept, d-le avocat.

– Din curiozitate, numele de Banks, pe care l-ați împrumutat, indică în vreun fel tendințele dumneavoastră de a jefui o bancă sau altceva?

– Nu. Indică doar un simț al umorului foarte dezvoltat.

– Înțeleg.

Ginger nu crezu că el o înghițise. Vinovăția lor părea destul de clară.

– Unde vă aflați în noaptea de nouă decembrie?

– Eram cu prietenul meu în Broadmoor, Colorado Springs. Am avut un weekend romantic, dacă înțelegeți ce poate să însemne asta? Robyn clipi languros către avocat.

Sala se umplu de hohote de râs.

David Michaels roși.

Ginger își lăsă fruntea în palme și oftă.

– Scutiți-mă de detaliile intime, o rugă avocatul, ridicând ambele mâini în aer ca pentru a opri șuvoiul de cuvinte. Spuneți-ne pe cine ați lăsat să se ocupe de serviciile dumneavoastră de întreținere, în absența dumneavoastră?

– Pe Ginger, spuse Robyn.

– Aveți impresia că puteți avea încredere în ea? întrebă el cu scepticism, ridicându-și sprâncenele stufoase.

Ginger își ținu respirația, nefiind sigură nici de propriul răspuns, dacă s-ar fi aflat în locul lui Robyn.

– Garantez cu viața mea, amice, spuse ea zâmbind către Ginger.

Ginger zâmbi și ea, ușurată.

– Dar ceilalți angajați? Aveți încredere în ei?

– Verific fiecare nou angajat. Toți lucrează pentru mine de ceva timp. Nu am nici un motiv să-i suspectez de vreo neregulă, prin urmare, am încredere în ei.

În timp ce avocatul o chestiona pe Robyn, Ginger îndrăzni să

tragă cu ochiul la Vince. Privirile li se întâlniră și ea se uită repede în altă parte. De ce o fixa el? Se mișcă nervos în scaun, deranjată de faptul că el o urmărea. Încercând să-i ignore prezența, Ginger se concentră asupra mărturiei lui Robyn.

– Întotdeauna aveți în poșetă un stilou cu cerneală simpatică? întrebă Michaels.

– Da, am. Orice femeie ar trebi să aibă unul. Uneori poate fi folositor.

– Ați putea să ne explicați în ce mod?

– Întâlnești un tip de care nu ești sigură, dar ar putea să te intereseze.

– Și?

– Ei bine, îți scrii numărul de telefon cu astfel de cerneală și el crede c-a dat lovitura. N-ai de ce să-ți faci griji dacă se dovedește că, de fapt, nu-ți place. Numai că ne-am ars și noi în Steamboat. De! N-am știut de reversul medaliei până când Ginger n-a folosit exact acel stilou ca să-i dea numărul lui Vince. Vreau să spun că șansele erau aproape inexistente.

Robyn îl privi insistent pe Vince și-i adresă lui următoarele cuvinte.

– De fapt, a fost ca o revelație. Asta explică de ce n-a mai auzit de tine, Vince. Dumnezeule! Era devastată de faptul că nu sunai. Nu credeam că-și va reveni vreodată. Știa că ceva nu e în regulă, dar nu știa exact ce. Eu eram sigură că te lovise vreun camion sau ceva de acest gen.

Cu o paloare cadaverică, Ginger se scufundă în scaun, refuzând să privească spre cineva, mai ales către Vince.

– Când Ginger te-a văzut în clădire, nu i-a venit să creadă. Aproape că a făcut atac de cord.

Michaels vru să profite de informația pe care Robyn i-o dăduse fără să vrea.

– Ea l-a văzut? Vorbiți despre noaptea de nouă decembrie?

Capul lui Robyn se roti și ea se uită la avocat ca și cum o uimea prezența lui acolo.

– Se discută aici despre vreo altă noapte?

Avocatul o fulgeră cu privirea pe Ginger. Ea se îmbujoră. Tipul ăsta avea un fel de a se uita care ar fi făcut-o și pe Maica Teresa să se simtă vinovată. Apoi se întoarse către Robyn și-i aruncă ceea ce Ginger era sigură că era una din cele mai bune priviri gen nu-ești-altceva-decât-un-gândac-sub-microscop.

– D-ra Thompson l-a văzut pe clientul meu, Vince Danelli, și nu și-a făcut simțită prezența? Nu găsiți că e un pic cam ciudat pentru cineva care pretinde că era atât de îndrăgostită?

– Nu pretinde, chiar este îndrăgostită de el. Nu mi se pare un comportament ciudat la o femeie, se apără Robyn.

– D-ră Jeffries, haideți să fim serioși, ea nu-l mai văzuse și nu mai auzise de el de cât timp, două săptămâni? Și cu toate astea, când îl vede, se ascunde? Trebuie să ne întrebăm care a fost adevăratul motiv pentru care s-a ascuns d-ra Thompson. O pauză dramatică umplu sala, apoi el continuă. Permiteți-mi să-mi expun teoria și să-mi spuneți dacă am dreptate. David Michaels se sprijini în cot în fața lui Robyn și își petrecu gleznele una peste cealaltă.

Ginger și-ar fi dorit să-i pună o piedică, să-i lipească limba, să facă orice ar fi putut să pună punct aroganței sale.

– În noaptea de nouă decembrie, vă aflați împreună cu prietenul dumneavoastră în Colorado Springs, ceea ce vă conferă un alibi destul de slab. D-ra Thompson v-a înlocuit. Nu se aștepta să-l întâlnească pe Vince Danelli, deoarece știa că acesta urma să vină la birou după încă o săptămână. Când l-a văzut, și-a dat seama că era în pericolul de a-și pierde acoperirea, așa că s-a ascuns. Nu așa s-au întâmplat lucrurile?

– Interesantă teorie, d-le avocat. Robyn se aplecă mai aproape de el. Adevărul este că d-l Danelli nu a sunat-o pe Ginger, deși îi promisese că o va face. Aruncă o privire urâtă în direcția lui Vince. Ginger a crezut că pentru el totul fusese doar o aventură de o noapte. Suferea, era supărată și umilită. Stare justificată, având în vedere evenimentele. Când l-a văzut, emoțiile ei doar au crescut în intensitate. A făcut ceea ce ar fi făcut orice femeie normală, s-a ascuns după un colț și a încercat

să-și revină. În afară de asta, adăugă Robyn, era îmbrăcată în niște cârpe. Ce femeie care se respectă și-ar dori ca bărbatul pe care-l iubește și pe care nu l-a mai văzut de săptămâni întregi, să o vadă îmbrăcată în niște vechituri? O femeie are mândria ei, știți și dumneavoastră.

*
* *

După ce umplu până la refuz două boluri cu înghețată cu ciocolată, Ginger adăugă frișcă, alune și câte o cireașă în fiecare. Umilirea în public era greu de înghițit, dar parcă se ducea mai repede cu ajutorul acestui amestec delicios.

– Pentru a suta oară, îmi pare rău, Ginger. Uneori gura îmi lucrează mai repede decât creierul. Robyn, stând picior peste picior pe canapea, luă unul din boluri și înfipse linguriță în el. Vorbea doar în puținele momente când nu avea gura plină. Cred că totul ne-a ieșit bine astăzi, nu-i așa?

Ginger se strâmbă.

– Așa cum spunea și Steven, tot ceea ce putem face este să spunem adevărul. Bine că mi-am amintit. Ceva m-a frământat toată după-amiaza. Ai spus că toți angajații sunt cu tine de mult timp.

– Așa este.

– Tipul cu care am vorbit spunea că lucrează pentru tine de puțin timp.

– Ce tip?

Ginger luă o gură de înghețată și o lăsă să-i alunece pe gât.

– Cel pe care l-ai angajat în decembrie.

Robyn se opri cu linguriță la jumătatea drumului spre gură.

– N-am angajat pe nimeni de un an de zile.

– Ba da, ai angajat. Cum zicea că-l cheamă? Ginger lăsă capul pe spate și privi în tavan de parcă răspunsul era scris acolo. John... cumva sau altcumva... John... John... Johnson. Asta e!

– N-am auzit niciodată de vreun John Johnson. Robyn întoarse o pereche de ochi căprui plini de îngrijorare către Ginger.

Punându-și desertul pe jumătate mâncat pe măsuța de sticlă, Ginger se ridică și făcu câțiva pași, după care reveni.

– Trebuie să fi auzit de el.

– N-am auzit.

– Spune-mi că ai auzit, se rugă ea frângându-și mâinile.

– Nu am cum și nici nu voi avea, dar spune-mi, de ce?

– Pentru că... Sentimentul de vinovăție o cuprinse pe Ginger. Închise ochii dorindu-și degeaba să fi schimbat trecutul. I-am dat cheile de la biroul lui Vince.

– Ce ai făcut? Robyn se ridică cu bolul de înghețată în mână.

– I-am dat cheile.

Furioasă, Robyn își îndesa linguriță după linguriță în gură.

Ginger se apropie de ea, smulse bolul din strânsoarea de oțel a mâinii prietenei sale și îl puse pe masă lângă al ei.

– Hei! Mă descurc cu ciocolata mea, strigă Robyn deranjată. De ce nu mi-ai spus toate astea până acum? întrebă ea uitând deja de înghețată.

– E unul dintre angajații tăi, insistă Ginger. Chiar tu ai spus că ai încredere în el. Pe lângă asta, i-am dat cheile de la birou, nu de la seif.

– Spărgătorii nu au nevoie de chei. Oricum, de ce l-ai lăsat pe acest John în clădire?

– De idioată ce sunt!

– Aș avea un motiv diferit de cele evidente.

Suferind, dar conștientă că o merita din plin, Ginger se ridică brusc și începu să măsoare încăperea cu pași lenți.

– Cred că eram cuprinsă de panică. Gândul că voi intra în biroul lui Vince mă speria îngrozitor. Ar fi însemnat să-mi amintesc din nou de el, de obiectele lui, de lumea în care își ducea viața. Și nici nu voiam să dau de poza ultimei lui iubite zâmbindu-mi din colțul mesei. Mă înțelegi, nu-i așa?

Robyn clipi în semn că da.

– Hai, renunță la fața aia care doar mă condamnă! Știi foarte bine că și tu ai fi făcut la fel. Se uită către Robyn, implorând puțină înțelegere pentru ceea ce făcuse. Când tipul ăsta s-a oferit să curețe în locul meu, i-am spus doar da, fără să mă gândesc prea mult.

– Cu toate că nu era angajatul meu? se miră Robyn.

– De unde era să știu?

– Înțelegi ce înseamnă toate astea, nu-i așa?

Ginger știa că exista un singur răspuns logic.

– Am fost victimele unei înscenări.

– Te-ai prins. Robyn își trecu degetele prin păr. Asta e mai ceva ca un film de groază. Numai ca ne-am fi distrat mai tare dacă s-ar fi întâmplat altcuiva. O apucă pe Ginger de umeri scuturând-o ușor. Trebuie să-i înfundăm pe nenorociții ăștia. Crezi că poți să-l identifici pe tip?

Ginger închise ochii chinuindu-se să-și amintească.

– Probabil. Era corpolent. Nu avea trăsături aparte, dar îmi amintesc cum arăta.

– Foarte bine. Ne urcăm în mașină și nu ne oprim decât la poliție. Te vei uita prin toate dosarele spărgătorilor, până când îl găsim. Chiar dacă va dura toată noaptea.

Luându-și gențile, ieșiră grăbite și săriră în mașina lui Robyn. După câteva blocuri, Ginger observă că Robyn aruncă priviri îngrijorate în oglinda retrovizoare. Se aplecă și închise radioul.

– Ce se întâmplă?

– Mă crezi sau nu, dar suntem urmărite?

Ginger simți un gol în stomac.

– Suntem urmărite? Frica îi sugruma vocea. Privi nervoasă prin geamul din spate. Farurile mașinii din urma lor o orbiră pentru un moment.

– Bingo!

– Ce vrei să faci?

Rotind brusc volanul spre stânga, Robyn făcu o întoarcere neașteptată, trimițând-o pe Ginger în portieră. Ea prinse din

zbor mânerul, mulțumind lui Dumnezeu că-și amintise să-și pună centura.

– Îi pierdem!

– Pentru numele lui Dumnezeu! Voiai să mergem la poliție. Nu puteam să mergem direct acolo? În acel moment, Ginger ar fi dat orice să se poată întoarce la viața ei normală și plictisitoare. Te rog! Acolo sunt polițiști și tot ce trebuie. Ar putea să ne ajute.

– Nu intra în panică! Robyn luă o curbă strânsă la dreapta, lăsând urme de cauciuc pe asfalt, apoi făcu din nou la stânga. E mai bine să scăpăm de ei. Am auzit de oameni împușcați chiar în fața secției de poliție.

La auzul cuvintelor lui Robyn, Ginger se scufundă în scaun, imaginea gloanțelor șuierând pe lângă ele lăsând-o fără pic de vlagă.

– Sunt încă în spatele nostru? întrebă ea printre scârțâituri de roți și miros de cauciuc ars.

– Da. Încă vreo două curbe și cred că scăpăm de ei.

Ginger nu mai avu timp să se prindă de nimic când mașina viră la următorul colț și se văzu aruncată peste Robyn.

– Hei, încerc să conduc aici!

Iritată, Ginger țipă și ea:

– Fii atentă!

– Sunt atentă. Nu mai da atâta din clanță! Robyn își luă o clipă ochii de la drum pentru a-i arunca lui Ginger o privire indignată.

Ginger mârâi frustrată și privi peste umăr. Mașina părea să se îndepărteze.

– Numai să ajungem întrege la secția de poliție, da?

– Ăsta era și planul. Ține-te bine! După încă două curbe intrară pe o alee. Luminat de farurile mașinii, un zid de cărămidă se ridica în fața lor.

Robyn apăsă frânele la câțiva metri de zid. Ginger țipă și își propti mâinile în bord. Mașina se opri. Cu mișcări grăbite, Robyn stinse farurile și opri motorul. Respirațiile lor precipitate se auzeau în liniștea apăsătoare.

Se priviră în ochi, apoi imediat se uitară prin geamul din spate. Mașina urmăritorilor trecu pe lângă alee, cu motorul zumzăind în aerul liniștit al nopții.

– Crezi că ne-au văzut? întrebă Ginger în timp ce încă mai supraveghea strada.

– Nu par să ne fi văzut, dar oricum, hai să mai stăm aici câteva minute. Robyn răsuflă ușurată. A fost ceva acțiune, nu?

Ginger privi către prietena sa. Scânteia din ochii lui Robyn era molipsitoare. Acum că frica trecuse, trebui să recunoască și ea că fusese destul de incitant. Își țuguie buzele și amândouă izbucniră într-un râs care le ușura.

– Cine crezi că a fost?

– Nu știu. Crezi că sunt microfoane la tine în casă? Poate cel care a fost știa că mergem să verificăm dosarele spărgătorilor și a vrut să ne oprească.

Un tremur necontrolat îi coborî lui Ginger pe șira spinării la gândul că cineva neinvitat ar putea să-i intre în casă. Zidurile ce străjuiau aleea păreau că se apropie strângând-o ca într-o menghină. Tremură din nou.

– Hai să plecăm de aici.

Cu o întoarcere a cheii, mașina porni cu un zgomot ușor. Robyn ieși de pe alee în întuneric. Aprinse farurile numai după ce se asigură că nu era nimeni prin preajmă. Își continuară în liniște drumul către secția de poliție. Robyn parcă, după care intrară și îi explicară situația unui polițist morocănos care era de serviciu.

– Așteptați aici, doamnelor. Îl chem pe detectiv. Le arătă un birou cu pereți făcuți din panouri.

– Crezi că o să ne creadă? întrebă Ginger. Frecându-și tâmplele, se așeză pe marginea unui scaun.

– Nici nu mă interesează dacă ne crede sau nu. Nu ne poate interzice să ne uităm prin dosarele spărgătorilor și să-l găsim pe nenorocitul care s-a dat drept unul din angajații mei. Robyn se așeză pe un scaun lângă Ginger.

– Sper că n-o să dureze toată noaptea. Ginger bătu mărunt cu degetele în masa din fața ei.

Dincolo de ușă se auzeau zgomote de tastaturi, telefoane sunau și oamenii intrau și ieșeau într-o forfotă continuă. Doamne, secția de poliție chiar că era un loc zgomotos. Ginger trase cu urechea la o discuție de dincolo de panou.

– Știam că te voi găsi aici, spuse o voce bărbătească. Îmi pare rău, dar le-am pierdut. Eram chiar în spatele lor, dar fusta aia conduce ca o nebună. Le-am pierdut, Danelli.

Șocată ca și cum ar fi fost lovită în față, Ginger privi către Robyn. Prietena ei rămăsese cu gura căscată.

Îngânară în același timp:

– Danelli!

Nu putea fi decât un om cu acest nume. Asta era prea de tot. Săriră amândouă ca arse de pe scaune și merseră în spatele panoului.

Vince Danelli era acolo. Ochii lui Ginger se îngustară la vederea lui.

– Ne-ai urmărit? îl acuză ea. Avu satisfacția să-i vadă expresia surprinsă, înainte ca el s-o poată ascunde. Ochii lui adânci și verzi o făcură să bată în retragere. Cu toate că era supărată, Ginger observă ce bine arăta el în ginși și într-un tricou roșu. Era destul ca s-o facă să-și piardă firul gândurilor. Aproape.

– Nu-mi vine să cred că ai făcut-o! Cum l-ai putut trimite pe nătângul ăsta să ne urmărească? Arătă către bărbatul înalt și slăbănog care stătea tăcut lângă Vince. Cu o pată de cafea pe cămașa albă și pantalonii șifonați, era clar că-și petrecuse ziua în mașină, urmărind fiecare mișcare a lor.

– Ne-ai speriat al dracului. Îi aruncă individului o privire furioasă, după care se întoarse la Vince. Dumnezeule, am crezut că o să ne împuște.

– Nu port armă, doamnă.

Ginger îl ignoră și-l fixă în continuare pe Vince.

– Ce ai sperat să descoperi făcând asta?

Arăta oarecum rușinat.

– Nu știu, spuse el după o lungă tăcere. Chiar că nu mai știu.

Vocea îi era slabă și răgușită, iar în ochi i se putea citi emoția care o mișcă și pe Ginger. Observă mișcările nervoase ale mâinilor lui.

– Oricum, ce cauți aici? îl întrebă ea regăsindu-și vocea în cele din urmă.

După o scurtă ezitare, el răspunse:

– Verific posibilitățile de a asigura securitatea biroului meu.

– Sunt detectivul Miller. Ce se întâmplă aici? Un ofițer sosise în spatele lor, oprind-o pe Ginger de a găsi un răspuns la remarca lui Vince.

– Arestați-i pe aceștia doi! ceru Robyn arătând către Vince și tipul de lângă el.

Ofițerul se uită la ea ca la o nebună.

– Sub ce acuzații?

– Sub acuzația de hărțuire. Robyn privi către Ginger așteptând un sprijin.

Ginger și Vince continuau să se privească în ochi, neaducându-și nici o contribuție la conversația din jurul lor.

Ginger înghiți nodul din gât, revenindu-și, și se uită în altă parte. Nu putea suporta căutătura prigonită, torturată pe care i se părea că o vede în ochii lui.

Nu mai voia să lupte.

– Lasă, Robyn! spuse ea. Au făcut ce am fi făcut și noi în aceleași împrejurări.

– Dar, Ginger, tu ești cea care...

Ginger clătină din cap.

– Lasă!

– Bine! pufni Robyn și își încrucișă mâinile pe piept.

Ginger se întoarse spre polițist. Era înalt și slab, iar ridurile din colțul ochilor lui arătau că recunoștea o glumă bună, dacă o auzea. După expresia feței lui, era clar că știa despre ce e vorba, lucru de care Ginger profită imediat.

– D-le detectiv Miller, să înțeleg că sunteți familiarizat cu cazul nostru?

– Da, sunt.

– Bine. Eu și Robyn presupunem că am fost victimele unei înscenări. Credem că-l cunoaștem pe unul din cei implicați. Aș dori să mă uit prin dosare, să văd dacă-l pot identifica. Îl simți pe Vince când se ridică în spatele ei. Parfumul lui torturant combinat cu căldura trupului său o făcură să treacă de pe un picior pe altul, încercând să ignore prezența lui de necontestat.

– Cine v-a înscenat și ce? Vocea lui gravă îi mângâie urechea. Cum îl cheamă? De ce nu mi-ai spus până acum?

– John Johnson, răspunse ea. Dar nu cred că e adevăratul lui nume. Și nu ți-am spus și ție pentru că nu prea ne-am vorbit, dacă-ți amintești. Refuză să-l privească. Nu era în stare. Știa că ceea ce simțea i se citea pe față. Dorul de el, suferința, speranțele trădate. În ciuda lucrurilor pe care el credea că ea le făcuse, de ce a trebuit să angajeze un detectiv s-o urmărească? O făcea să se simtă mizerabil și ieftin. O făcea să se simtă asemenea unei hoațe, așa cum o credea el.

Tensiunea plutea în aer.

– Dosarele, d-le detectiv? îi aminti Ginger ofițerului.

– Da, sigur. Urmați-mă la Biroul de Investigații. Ginger și Robyn îl urmară, cu Vince imediat în spatele lor.

– De ce vine și el cu noi? șopti Robyn în urechea lui Ginger.

– Pentru că e și treaba mea, răspunse Vince ca și cum întrebarea i-ar fi fost adresată lui.

Avea tot dreptul să se afle acolo. Lui îi fuseseră furate acele proiecte de arhitectură. Avea tot dreptul să știe cine o făcuse, tot dreptul să fie furios, tot dreptul să angajeze un detectiv.

– Poftiți! Miller arătă către o masă plină de dosare. Sunt sortate după rasă, culoare a părului, păr facial etc. Alegeți-l pe cel care vă trebuie. Vânătoare plăcută!

Așezându-se pe un scaun, Ginger trase un volum în fața ei.

– Faceți-vă comozi, prieteni! S-ar putea să dureze ore întregi.

– Vrei niște cafea? întrebă Robyn.

Ginger suflă puternic peste șuvițele de păr ce-i acopereau fruntea. Dădu prima pagină și descoperi o duzină de fețe serioase care o priveau.

– Da. Ar fi minunat.

După două cești de cafea și trei registre parcurse, Ginger simți că i se taie respirația când Vince se apleacă pe colțul mesei, cu coapsa numai la câțiva centimetri de ea. Încercă să se concentreze asupra delicvenților din fața ei, dar piciorul masculin îi atrăgea atenția. Vince îl mișca înainte și înapoi asemenea unui pendul. Ginger era hipnotizată. Cât timp trecuse de când nu mai atinsese acel picior, de când nu-și mai plimbase mâinile pe el mângâindu-l?

Pentru a se uita mai bine la fotografii, Vince se apleacă spre Ginger, influențându-i și mai tare gândurile.

– Chiar trebuie să stai aici? îl privi ea iritată de reacția la apropierea lui, la mirosul lui, la cât de mult îl dorea.

El ridică o sprânceană.

– Scuză-mă. Alunecând de pe masă, se așeză pe un scaun.

– O! Nu arată rău de loc. Robyn trăsese cu ochiul peste umărul lui Ginger și acum arăta către o fotografie.

– Pentru Dumnezeu, Robyn. E un infractor.

– Nu vreau să mă întâlnesc cu el. Doar... mă uitam prin vitrine.

Iritată, Ginger vărsă fără să vrea ceașca de cafea peste registru. Luă un șervețel din poșetă și curăță mizeria făcută. Puse ceașca de plastic în mâna lui Robyn.

– Îmi aduci încă o ceașcă? spuse ea cu o voce scăzută.

– Sigur.

Ștergând ultimele rămășițe de cafea, Ginger era convinsă că nu-l va găsi niciodată pe misteriosul John Johnson. Dezamăgită, trecu la următorul registru. După două pagini, una dintre fețe îi atrase atenția. Îl mai văzuse pe acest om. Nu era tipul care se numea John Johnson. Era altcineva... cineva foarte cunoscut.

– Dumnezeule!

Capitolul 9

Vince sări de pe scaun și veni lângă ea.

– Ce e? L-ai găsit?

Punând degetul pe fotografie, Ginger se uită către Vince.

– Îți amintești de tipul ăsta? întrebă ea.

El puse o mână pe spătarul scaunului ei și se aplecă.

– Mi se pare cunoscut, dar nu-mi dau seama cine e. O privi în ochi.

Stând numai la câțiva centimetri de el, Ginger se văzu nevoită să se ridice și să se îndepărteze. Apropierea lui o sufoca. Nu putea să gândească, nici să respire.

Robyn intră cu o ceașcă în mână.

– Am pierdut ceva? întrebă ea privind când la Ginger când la Vince cu o mină încurcată.

Dumnezeule, cum să-i spună?

– Robyn, încă te mai întâlnești cu Rick?

– Într-un fel, da. În ultima vreme, atitudinea lui a devenit mai rece decât cealaltă față a pernei. De ce mă întrebi? Ochii i se îngustară. Ce legătură are Rick cu toate astea?

Fără să spună vreun cuvânt, Ginger se întoarse spre registru și puse degetul pe fotografia lui Rick.

Robyn făcu un pas nesigur în față. Un suspin aproape imperceptibil scăpă buzelor ei când privi fotografia. Sângele i se scursese din obraji.

– Mă pricep să-i aleg, nu-i așa? zâmbi ea, dar durerea era vizibilă în ochii ei căprui.

– Îmi pare rău, Robyn. Ginger puse o mână pe brațul prietenei sale, încurajând-o.

– Unde l-am mai văzut? întrebă Vince.

Privindu-l peste umăr, Ginger îi răspunse:

– În Steamboat. L-am întâlnit în timpul acelei excursii. Nu-ți amintești? Trebuia să ia masa cu noi. Acum îmi dau seama că atunci când te-a văzut pe tine, Vince, a refuzat să vină la masa noastră.

El se încruntă.

– De unde știi că prezența mea l-a ținut departe?

– Da, chiar, se amestecă și Robyn. Rick mi-a spus că nu voia să mă împartă cu nimeni. Mă voia numai pentru el. Nu e implicat în asta. Nu are cum. Nu are cum. Vocea i se stinse până la un tânguit slab.

– Ginger privi în tavan căutând un răspuns și își trecu o mână prin păr.

– Fiți serioși! Uitați-vă la fapte! Robyn a câștigat bilete gratuite la Steamboat. Vince, tu ai câștigat bilete gratuite la Steamboat. Seiful tău e jefuit. Firma lui Robyn e acuzată de acest furt. Un tip pe care Robyn l-a întâlnit în Steamboat apare înregistrat ca infractor. De câte coincidențe aveți nevoie ca să vă dați seama de adevăr?

Robyn își drese vocea.

– Deci, ceea ce încerci tu să spui este că Rick nu s-a întâlnit cu mine pentru că sunt o minunată brunetă cu un trup superb, ci ca să pună mâna pe blestematele alea de planșe ale lui Danelli.

Ginger privea în podea. Nu voia să se uite în sus. Nu voia să vadă suferința din ochii prietenei sale. Un nod i se formă în gât. Rănile sufletului se vindecau mult mai greu. Știa asta mai bine decât oricine altcineva.

– Ați găsit ceva? Detectivul Miller intră pe ușă.

Cum nimeni nu răspunse, Ginger se întoarse către polițist.

– Am găsit ceva, dar nu exact ceea ce căutam. Îi arătă fotografia lui Rick.

Miller luă creionul pe care-l ținea după ureche și notă ceva pe o fișă.

– Lăsați-mă să caut în datele de pe computer. Vin imediat.

Ginger se uită către Vince. Stătea cu spatele la ea, lângă fereastră, cu privirea pierdută în întunericul nopții. Își simți din nou inima bătând. El încă n-o credea. Chiar acum când avea probele în față, el încă o considera o hoață.

Cele mai lungi zece minute din viața ei se scurseră în liniște. Vince nu se mișcă de la fereastră. Din profil, obrazul său păstra o linie rigidă.

Detectivul se întoarse în încăpere.

– Se pare că Rick Dugan, alias Rick Flanders, alias Richard Milman are un cazier impresionant, anunță el.

– Nenorocitul! Robyn se ridică furioasă și cu pumnii încleștați. Am să-i rup capul ăla gras de pe gâtul și mai gras și am să hrănesc cu el porumbeii de pe Strada 16.

Robyn dădu să iasă, dar detectivul stătea în cadrul ușii blocându-i calea.

– Unde credeți că vă duceți, doamnă?

– Mă duc direct acasă la Rick Dugan Milman Flanders, să mă răzbun pentru toate mizeriile prin care am trecut din cauza lui.

Polițistul rămase neclintit. Mai mult, păru să umple și mai tare cadrul ușii.

– Este o problemă de competența Poliției. Spuneți-ne doar ultima adresă cunoscută și ne vom ocupa noi de asta. Vorbea cu o voce calmă, blândă, de parcă ar fi încercat să domolească o nebună.

Și Robyn simțea cum o cuprinde nebunia. Stătea cu mâinile încrucișate pe piept, imitându-l pe bărbatul din fața ei. Un zâmbet răutăcios îi dansă pe buze.

– Nu vă voi spune adresa, dar aș fi mai mult decât bucuroasă să vă arăt unde stă.

– Îmi pare rău. Individul e cunoscut ca fiind foarte violent. Nu ne putem permite să expunem un civil la un asemenea pericol.

– Nu mă faceți să trec peste dumneavoastră, îl înfruntă Robyn.

– Doamnă, nu mă obligați să vă leg cu cătușele de un scaun. Ochii polițistului se îngustară. Robyn nu părea să înțeleagă.

Ginger își dădu seama că situația începea să scape de sub control. Trebuia să facă ceva.

– Robyn, spune-i adresa și lasă-l să-și facă meseria, o rugă ea.

Robyn se uită spre ea cu o căutătură urâtă, dar Ginger rămase fermă pe poziție.

– Cu cât îi spui mai devreme, cu atât mai repede îl vor băga după gratii.

– Bine. Robyn își aruncă mâinile în aer într-un gest de exasperare. Cu un oftat, scrise adresa pe hârtia pe care i-o dădu Ginger și o înmână detectivului împotriva voinței ei.

– Mulțumesc. Nu are sens să vă mai pierdeți vremea pe aici. Vă vom suna imediat ce-l interogăm, dacă vom mai avea întrebări rămase fără răspuns. Îi salută și părăsi încăperea.

Robyn așteptă două secunde, după care își înșfăcă geanta de pe masă.

– Grăbește-te! Trebuie să ajungem acolo înaintea lor.

Șocată, Ginger o apucă de braț încercând s-o oprească.

– Ce tot spui acolo? Doar nu vorbești serios. L-ai auzit pe detectiv spunând că Rick ar putea deveni periculos.

– O, crede-mă! Nu are cum să fie la fel de periculos cum mă simt eu acum. Își eliberă brațul. Vii sau nu? o întrebă cu niște ochi ca gheața.

Ginger rămase nemișcată, gândindu-se dacă s-o oprească pe Robyn sau să meargă cu ea.

– Bine. Mă duc singură. Fără să aștepte vreun răspuns, Robyn dispăru.

– Așteaptă! strigă Ginger. Dumnezeule! Ce mă fac acum? Nici măcar nu am mașina cu mine. Se întoarse către Vince și deschise gura gata să-i ceară ajutorul, dar se opri. La cine apela ea! La cel care o considera o hoață. Și chiar își dorea ajutorul lui? Da, sigur, când or zbura porcii.

Vince o prinse de mână și o scoase din cameră.

– Haide! spuse el. Dacă ne grăbim, o putem prinde din urmă.

Ginger îl privi în ochi, mirată de schimbarea atitudinii lui.

– Ai face asta pentru mine? De ce?

Vince se opri brusc și ea intră în el lovindu-l în spate. Îl apucă de braț, de frică să nu cadă. Corpul lui puternic încă avea puterea s-o liniștească.

– Nu-mi pune întrebări la care n-am de gând să răspund. Ochii lui verzi o priviră topindu-i inima.

Cu un zâmbet ezitant, Ginger aprobă din cap. Pentru moment era de ajuns că voia s-o ajute.

– Mai bine ne-am grăbi, îi aminti ea scoțându-l din nemișcarea în care se afla, privind-o fix cu o expresie mirată.

– Da. Vince o luă de mână. Să mergem!

Îi arătă direcția spre apartamentul lui Rick după care se cufundară într-o tăcere mai densă decât ceața din Denver. Ginger își făcea griji pentru Robyn.

Sentimentul pericolului iminent îi fulgeră tot trupul. Dacă Rick era chiar un psihopat? Dacă o rănea pe prietena ei? Dacă poliția sosea înainte ca ei să aibă timp s-o ia pe Robyn de acolo, și ar fi toți arestați pentru obstrucționarea unei investigații?

– Mergi mai repede! îl zori ea pe Vince.

El simți îngrijorarea din vocea ei. Fără să spună vreun cuvânt, apăsă pedala de accelerație. Ea se întoarse către el și îi studie profilul. Dumnezeule! Pierduse ocazia de a fi lângă el. De a-i mângâia gropița care-i apărea când zâmbea. Era atât de frumos, chiar și cu expresia serioasă de pe fața lui. Numai Dumnezeu știa de când nu-i mai văzuse zâmbetul. De prea mult timp. Era ca și

cum relația lor se consumase într-un alt timp și un alt spațiu, într-o altă lume.

Un ușor rid îi brăzdă fruntea. Dacă n-ar fi știut cum stau lucrurile, ar fi putut crede că își făcea griji pentru Robyn. Sau poate se întreba de ce acceptase s-o ajute. Vru să-l întrebe de ce o făcuse, dar deja ajunseseră în parcarea blocului.

– Isuse! Ce are de gând să facă? spuse Vince oprind brusc mașina.

– Ce? Unde? Ginger cercetă împrejurimile și îi văzu pe Rick și Robyn undeva la etajul doi. Înainte ca ea să aibă timp să deschidă portiera, Vince urcase deja jumătate din scări. Luptându-se cu centura de siguranță care refuza să se desfacă, ea strigă după el:

– Așteaptă-mă!

Dacă Vince a auzit-o, oricum i-a ignorat cererea de a o aștepta. După ce scăpă de centură, Ginger se grăbi pe mica zonă de iarbă și apoi pe scări. Când ajunse la ei în sfârșit, se opri zâmbind la ceea ce se petrecea.

Robyn îl ținea pe cunoscutul Rick Dugan-Flanders-Milman, sau cum l-o fi chemând, lipit de un perete. Sudoarea îi curgea peste tot individului, lăsându-i șuvițele dezordonate de păr umed pe frunte.

– Cum ai îndrăznit să-mi faci una ca asta? Cum ai îndrăznit? Cine te crezi? Vreau să știu pentru cine lucrezi, nenorocitule, și vreau să știu chiar acum, că altfel!... Robyn striga fluturându-i un deget prin față.

– Nu știu despre ce vorbești. E numai faptul că nu mai vreau să ieșim împreună? Încercă să se miște, dar Robyn îl împinse înapoi în zid cu ambele mâini. Tipul era de două ori mai mare decât Robyn. Dacă ar fi vrut să facă uz de forță, ar fi aruncat-o ca pe o așchie.

Ginger se sprijini de celălalt perete, lângă Vince.

– Trebuie s-o scoatem pe Robyn de aici, îi șopti ea, înainte ca el s-o rănească sau s-o aresteze poliția.

El zâmbi către Ginger și inima îi tresări la vederea gropiței din obrazul lui.

– Numai un minut. Las-o să-și descarce nervii pe el.

– Ascultă, Robyn, ce a fost între noi a fost... drăguț, dar s-a terminat. Gata.

– O să afli tu când voi termina eu cu tine, gunoi ce ești! Robyn îl lovi pe fostul ei prieten cu pumnul strâns în stomac, făcându-l să icnească de durere. Rick încercă să se protejeze cu mâinile.

– De ce mi-ai făcut asta? întrebă Robyn. De ce mi-ai folosit firma ca acoperire? Ce ți-am făcut eu? Am de gând să te mai întreb încă o dată pentru cine lucrezi, după care am să-l las pe tipul ăsta să se ocupe de tine. Robyn arătă către Vince.

Vince îi făcu cu mâna.

– Spune! Știu că n-ai făcut-o de unul singur. Nu ești destul de deștept. Îl prinse de păr și-i scuturâ capul.

Prinzându-i brațul, Rick îl răsuci până când Robyn căzu în genunchi de durere.

– Ah! Mă doare, țipă ea.

Vince făcu un pas către el.

– Nimic nu m-ar bucura mai tare decât să te zdrobesc bucată cu bucată, spuse el cu o voce calmă. Nu-mi oferi nici un motiv să fac asta.

Cu frica în ochi, bărbatul dădu drumul brațului lui Robyn ca și cum i-ar fi ars carnea.

Ginger auzi sunetul îndepărtat al sirenelor. Îl atinse pe Vince. Pielea îi era caldă, mușchii încordați.

– Trebuie să plecăm de aici acum.

– N-avem cum, spuse Vince fără să-și ia privirea de la Rick. Dacă plecăm, o să dispară. Vreau să-l văd după gratii, acolo unde îi e locul. Mai vreau să mai știu și cine e șeful lui. Polițiștii îl vor face să spună... într-un fel sau altul. Rick păli.

– Mai lăsați-mi cinci minute cu el, spuse Robyn frecându-și brațul. Veni lângă Ginger și se simți în siguranță. O să obțin toate informațiile de care am nevoie.

Mulțimea se adunase în jurul lor, evident plictisită de lipsa de activitate.

– Dă-te la el, drăguțo! strigă cineva dintre ei.

– Ooo, chiar mă sperii, Robyn! rânji Rick. Asemenea unor luptători, cei doi se rotiră în cerc de câteva ori, până când Vince puse o mână pe fiecare despărțindu-i.

În zgomotul sirenelor, două mașini ale poliției parcară în față, girofarurile sclipind în întuneric.

Ginger oftă ușurată și vinovată în același timp și o prinse pe Robyn de mână. Li se specificase să nu meargă la apartamentul lui Rick. Poate că dacă se amestecau în mulțime, detectivul Miller nu le va observa.

Robyn se desprinse din strânsoare și se uită urât către ea.

– Termină, Ginger! Nu plec nicăieri.

O căutătură sălbatică apăru în ochii lui Rick și, într-o descătușare de energie, se aruncă spre mulțime sperând să scape. Ginger întinse piciorul în față și Rick se împiedică de el prăvălindu-se la podea.

Vince îi răsuci mâinile și-l țintui în locul în care căzuse. Îi aruncă un zâmbet lui Ginger.

– Bună mișcare!

Ea îi întoarse zâmbetul, cu inima gata să explodeze la cuvintele lui. Un simplu compliment era mai mult decât suficient ca să i se înmoaie genunchii.

– Mulțumesc. Am făcut doar ce trebuia făcut.

Polițiștii deja urcau scările, cu Miller în frunte. Înainte să se ocupe de bărbatul întins pe ciment, o privi dezaprobator pe Ginger.

Zgomotul cătușelor se auzi în timp ce Miller îi lua locul lui Vince.

– Te căutăm de multă vreme, spuse el ridicându-l pe Rick. Împingându-l în zid, îl percheziționă rapid. Duceți-l la mașină! Și nu uitați să-i citiți drepturile.

Rick dădu drumul unei serii de înjurături pline de culoare în timp ce era condus nu tocmai politicos pe scări.

– Ticălosule! strigă Robyn în urma lui. Sper să te condamne pe viață.

Privirea pe care Rick o aruncă peste umăr o făcu să tremure pe Ginger. Fuseseră norocoși că nu le făcuse nimic. Tipul era mai mult decât periculos.

– N-o să scoată nimeni nimic de la mine. Mă auziți? Nimeni. Nici un cuvânt. Nici un nenorocit de cuvânt. Ofițerul îi smuci brațul și Rick râse. O să ies pe cauțiune peste câteva ore. O să te caut imediat, drăguțo. Își țuguie buzele și sărută aerul în direcția lui Robyn.

– Încearcă, amice! Fața îi era palidă, dar ridică un pumn către el, refuzând să-i arate că era înspăimântată. Te aștept.

Miller veni spre ei.

– Ce căutați aici, când v-am spus în mod special că nu vreau să vă amestecați în nici un fel?

– Căutăm să ne facem dreptate, pufni Robyn.

Polițistul o privi dezgustat.

– Doamnă, felul în care vă faceți dreptate de obicei duce la oameni uciși. Le arătă o armă pe care tocmai o confiscase de la Rick. Luminile mașinilor se reflectau în oțelul rece.

– O, Doamne! suspină Robyn, fața ei pierzând orice culoare. Îmi pare rău. Își duse o mână tremurândă la gură. Îmi pare rău. Eu... Eu trebuie să plec de aici. Coborî treptele grăbită.

Detectivul o privi pe Ginger, o sprânceană ridicându-i-se întrebător.

– Ea era... interesată de el, răspunse Ginger întrebării ce nu mai trebuia pusă. E greu să descoperi că cineva la care ții nu este ceea ce ai crezut despre el. Vince se uita la ea cu o privire care ridica și ea întrebări. Ginger nu putu să-l privească.

După o tăcere apăsătoare, Vince se întoarse către detectiv.

– Rick știe cine e responsabil de toată treaba asta, spuse el.

Miller dădu din cap aprobator.

– Ce aveți de gând să faceți în legătură cu asta? Vince stătea cu picioarele depărtate, ținându-și mâinile în șolduri. Furia îi ieșea prin fiecare por.

O urmă de zâmbet apăru în colțurile gurii ofițerului.

– Vom lua măsurile necesare, îi asigură el. Îl vom interoga și

imediat ce aflăm ceva, veți fi primii pe care-i vom suna. Se întoarse către trepte. Mă scuzați, dar am de înregistrat un arestat.

În câteva secunde, Ginger va rămâne singură cu Vince. Un tremur interior o avertiză că nu-și dorea deloc asta. Nu acum. Nu când sentimentele ei erau atât de răvășite.

– D-le detectiv, eu am cam rămas fără mașină. Ar putea oamenii dumneavoastră să mă conducă și pe mine acasă?

– Trebuie să mergem la secție cu arestatul. Să vă chem un taxi, d-ră Thompson?

– Nu vă deranjați, se auzi vocea hotărâtă a lui Vince din spatele ei. O duc eu acasă.

*
* *

Stătea în spatele mulțimii, urmărind arestarea lui Rick. Era atât de aproape. Atât de aproape de a-l elimina pe Danelli de pe piața de arhitectură. Atât de aproape de a-l îndepărta pentru totdeauna din viața și din amintirile lui.

Renard Duchaine își frecă absent firele de barbă abia vizibile. Investise prea mult timp și prea mulți bani, ca să-l mai oprească cineva în acest moment.

Îl privi cu ochi micșorați pe Vince Danelli. Părea invincibil, dar Renard știa că nu era așa. Îl îngenunchiase o dată. Fosta lui soție fusese atât de ușor de manipulat. Tot ce avusese de făcut fusese să-i fluture banii pe sub năsucul obraznic și ea executase tot ce-i ceruse Renard. O cunoștea pe Liz mai bine decât propriul ei bărbat.

„De ce nu poți tu să semeni cu Vince? El e atât de deștept, atât de bun. E atât de drăguț și politicos cu noi. Tu de ce nu poți să fii respectuos? În fond suntem părinții tăi." Într-adevăr, Renard era ca un străin față de familia lui. Vince era întruchiparea fiului perfect, ceea ce el n-ar fi putut fi niciodată. După un timp, a și renunțat să tot încerce. Oricum nu conta.

Chiar dacă le-ar fi oferit lumea întreagă, Vince tot ar fi fost un fiu mai bun în ochii lor.

Nu le mai vorbise părinților lui de zece ani. Nu le simțea lipsa. Nu avea nevoie de dragostea lor. Nu avea nevoie de nimeni, nici măcar de Liz. N-o iubise cu adevărat. Îl deranjase ideea că Vince ar putea să i-o fure, așa cum furase și dragostea părinților. Dar tot el râsese la urmă. I-o furase înapoi, chiar dacă fusese nevoie să-i ofere bani.

Danelli învinsese totuși. În loc să se scufunde în durere și disperare, el revenise mai puternic, proiectele lui deveniseră și mai complex elaborate decât înainte. Nimeni nu va lua vreodată în serios proiectele lui Renard Duchaine, atâta timp cât Vince exista pe piață.

Singura lui șansă era să îndepărteze concurența lui Vince Danelli.

O dată pentru totdeauna.

Capitolul 10

Luna revărsa o lumină blândă în interiorul mașinii lui Vince, aruncând o aură albăstrie în jurul lui Ginger. Ea stătea cu mâinile în poală, privind drept înainte. Părea nervoasă. La dracu', el era nervos. De ce se oferise să o ducă acasă? Îi era oare predestinat să se îndrăgostească de femei care mai degrabă l-ar trăda, decât să-l susțină?

Vince își dorea să se întoarcă în scaun și să-i admire chipul angelic. Dar, își aminti el furios pe propria slăbiciune de moment, era doar un truc al luminii. Frumusețea și trădarea mergeau adesea mână în mână.

Ce-l apucase să se ofere să o ducă acasă? se întrebă el din nou. Nu se mai sătura privind-o. Încă o privire, își apuse el. Încă o privire și ar fi renunțat. O devorase din ochi de câte ori avusese ocazia. La tribunal, la secția de poliție, în mintea lui când încerca să adoarmă.

Ginger scoase un oftat care-i pătrunse în inimă și Vince îi privi gura umedă în lumina lunii. Era ca și cum tocmai și-ar fi trecut limba peste buze, sau ca și cum tocmai ar fi fost sărutată.

Strânse atât de tare de volan, încât crezu că i se va rupe în mâini. Un geamăt i se zbătea în gât. De ce, se întrebă el a suta

oară, de ce avea nevoie de ea cu o intensitate care-i cutremura corpul cu 8,5 grade pe scara Richter. Cu piciorul pe frână, Vince se opri la un semafor.

– Mulțumesc pentru că m-ai condus. Vocea ei, care-i suna în urechi ca o șoaptă seducătoare, se răspândi în interiorul mașinii chinuindu-i toate simțurile.

– Nici o problemă, mormăi el. „Pe dracu' nici o problemă! Cum ar trebui să mă descurc cu tine în mașină? Coapsa ta e atât de aproape că aș putea s-o ating, să-i mângâi pielea mătăsoasă."

O mașină claxonă în spatele lor.

– E verde, îl anunță Ginger.

Vince apăsă puternic pe accelerație. Cauciucurile scrâșniră ca un protest. Jenat, el mai încetini. Se purta ca un licean. Oricât și-ar fi dorit el, condusul nebunește nu-i va îndepărta nici gândurile de la Ginger, nici dorința care-i tortura trupul.

În cele din urmă, când oricum el credea că nu va mai rezista, ajunseră la ea acasă. Luând curba, Vince opri motorul. Se întoarse către ea și îi privi profilul.

– Te deranjează dacă intru? întrebă el.

Ea îi aruncă o privire surprinsă.

– Ce motiv ai avea să intri? Își aranjă o șuviță de păr blond după ureche.

– Trebuie să stăm de vorbă.

– Eu... nu cred că e cazul. Nu mai vreu să intri în casa mea; nu după ce s-a întâmplat ultima dată când ai fost. Amândoi am sfârșit prin a spune lucruri regretabile.

Ultima dată o sărutase. Chiar și prin întunericul din mașină, Vince putea vedea cum obrajii ei palizi prinseseră puțină culoare.

– Bine. O să stăm de vorbă chiar aici. Se întoarse către ea.

– Despre ce vrei să discutăm?

– Despre încredere. O putu vedea cum se îndreaptă în scaunul de piele albă.

– Mi-ai spus deja că nu ai încredere în mine, că mă disprețuiești și că ți-ai dori să nu mă fi întâlnit niciodată. Se întoarse și îl privi în ochi. Vrrei să mai răsucești cuțitul în rană?

Vedea durerea reflectată în ochii ei albaștri, dar continuă netulburat.

– Dumnezeule! Vreau să am încredere în tine, Ginger. Dar deocamdată nu pot. Vince își trecu degetele tremurânde prin păr. Nu-mi pot permite mie însumi, gândi el.

Ea puse mâna pe mânerul portierei, dar el o opri prinzând-o de braț.

– Nu vrei să auzi și de ce?

– Ar fi vreo diferență? Ochii îi sclipiră de mânie.

Vince îi strânse încheietura. Era o tortură să o atingă, dar nu o putea lăsa să plece. Nu înainte ca ea să înțeleagă.

– Te rog? Nici el nu știa de ce trebuia să-i explice, dar trebuia.

– Bine, murmură ea lăsând mânerul.

Vince slăbi strânsoarea. Pielea ei avea culoarea perlelor în lumina lunii. Ar fi vrut să-i mângâie obrazul fin. N-ar fi trebuit să dorească atât de tare o femeie care îl trădase. Înjurând în gând, el își puse dezamăgit mâna pe volan. Sunetul claxonului umplu aerul liniștit al nopții, făcându-i pe amândoi să tresară.

– Trebuie să mai fac ceva înainte să discutăm. Vince o văzu cum își înghițea nervoasă nodul din gât.

– Ce?

– Să te sărut. Privirile li se întâlniră. Ochii ei se măriră, dar el nu era sigur dacă motivul era frica, bucuria sau surpriza. Cu o mișcare tandră, îi așeză o șuviță după ureche și apoi degetele îi alunecară pe curbura gâtului ei, trăgând-o spre el. Dumnezeule, se simțea atât de bine. Ea nu era o femeie căreia trebuia să-i reziste.

Ea nu se opuse, dar nici nu-i răspunse.

– De ce faci asta? întrebă Ginger cu o voce scăzută care nu făcu decât să sporească dorința lui.

– Pentru că am nevoie de tine.

– Nu ai încredere în mine și totuși vrei să mă săruți?

El se aplecă și își plimbă nasul pe gâtul ei.

– Nici nu pot să-mi dau seama ce se întâmplă.

Cuvintele lui Vince îi răsunară în minte lăsându-i un gol în stomac.

– Poate că eu nu simt nevoia să sărut pe cineva care nu are

încredere în mine. Îl împinse puternic cu mâinile în piept. Ce ușor ar fi să-l atingă, să se cuibărească în îmbrățișarea lui caldă, să-și satisfacă foamea îndelung refuzată. Dar nu-și mai dorea să reprezinte numai o aventură de o noapte pentru nimeni, mai ales pentru el.

Cu o mișcare a mânerului, portiera se deschise și Ginger aproape căzu, în graba ei de a pleca. Alergă pe trotuar căutându-și cheile în poșetă.

– Ginger, așteaptă!

Să deschidă ușa și să-și stăpânească suspinele se dovedi a fi prea mult pentru ea. Inelul de chei căzu din mâna tremurândă.

– La dracu'! De ce tocmai acuma? murmură ea cu lacrimi în ochi. Nici măcar nu vedea unde au căzut.

O mână caldă o prinse răsucind-o. Era blocată între ușa rigidă și la fel de neclintitul Vince Danelli.

– Nu știu de ce mă tulbură atât prezența ta. Respirația lui îi mișca șuvițele de pe tâmple.

Ginger luptă din răsputeri împotriva unei nevoi irezistibile de a se arunca în brațele lui.

– Știu doar că mă tulburi și nu sunt capabil să neg acest lucru. Nu mă poți minți. Și tu simți același lucru. Știu asta. Se vede în felul în care mă privești. Îți simt corpul tremurând când sunt lângă tine. Și acum tremuri. Nu simți electricitatea dintre noi? Vince îi mângâie brațele și își lăsă un deget să-i atingă sânul.

Fiori îi coborâră pe șira spinării. Ginger închise ochii și își mușcă buza. Se forța să reziste freamătului ce-i cuprinsese trupul la atingerea lui. Nu, nu-l putea minți; cel puțin nu cu intenție. Își trecu limba peste buze.

– Și dacă simt același lucru? Nu înseamnă nimic. Încercase să pună toată ura de care era capabilă în vocea sa, dar, în loc de asta, cuvintele sunară ca niște șoapte seducătoare.

– Sigur nu înseamnă nimic? Se aplecă și ridică inelul de chei lipindu-și trupul musculos de al ei. Băgă o cheie în ușă și o deschise. Nu ne putem opune, așa că hai să nu mai încercăm să

ne luptăm. Nu mă pricep la jocuri. Nu m-am priceput niciodată. O ridică în brațe. Unde e dormitorul? întrebă el închizând ușa cu piciorul.

Ginger îi privi ochii verzi întunecați de dorință.

– Eu... își încolăci brațele în jurul gâtului lui. Eu nu pot face asta, Vince.

– Nu mă minți.

– În regulă, șopti ea, dând drumul cuvintelor pe care voia să le spună de nenumărate luni. Te vreau. Te doresc atât de mult încât mă doare. Am nevoie să-ți simt trupul lângă al meu. Mi-e dor să te simt înăuntrul meu. Asta voiai să auzi? Te simți bine acum?

– Nu încă.

Ginger îi simțea inima bătând la unison cu a ei.

– Pe hol și apoi la stânga. Văzându-se înfrântă, ea își puse capul pe umărul lui, în timp ce Vince parcurgea coridorul spre dormitorul ei. De ce făcea asta? De ce n-a putut să spună nu? Nu era nici o speranță că asta va dura vreodată. Să facă dragoste cu Vince nu putea decât s-o îndurereze. Mâine s-ar putea să se urască pentru slăbiciunea ei, dar acum dorința luase locul rațiunii.

Vince o depuse pe cuvertura albă și îi acoperi corpul cu al său. Mâini calde o blocară de fiecare parte.

– Te doresc, Ginger. Cu toate că era îmbrăcat, umflătura erecției sale, pe care o simțea presând-o, îi spunea cât de mult era dorită.

Inima lui Ginger bătea sălbatic. Îl dorea. Tânjea după el. Nu mai conta decât momentul de aici și de acum. Mâine va veni în curând. Regretele puteau să aștepte până atunci.

– Atunci, ia-mă! îl rugă ea în șoaptă. El o auzise.

Buzele lui coborau încet și sigur către ea. Ginger închise ochii și suspină. Asta așteptase atâta timp. Sărutul lui Vince o făcea să se simtă împlinită, vie, satisfăcută. Trebuia să facă acest moment să dureze o viață, pentru că era ultima dată când avea parte de el.

El își luă buzele de pe ale ei și îi găsi sânul. Îi mușcă ușor sfârcul prin bluza de bumbac.

Ea gemu și se arcui spre el oferindu-i-se fără inhibiții. Își plimbă degetele prin părul lui trăgându-l mai aproape. El îi

descoperi din nou gura și sărutul deveni sălbatic. Într-o amestecătură de brațe și de picioare, se ajutară unul pe altul să scape de hainele nedorite. Ultima ei fărâmă de rațiune dispăru când simți corpul lui gol frecându-se de al ei. Piele pe piele. Dorință peste dorință.

Mâini înfometate care o atingeau peste tot o făcură să piardă orice legătură cu lumea. Era gata. Avea nevoie de el.

– Acum, Vince! Te vreau acum! Își mușcă buzele și își încolăci picioarele în jurul lui, deschizându-se. Cu o voce plină de pasiune îl grăbi, implorând eliberarea pe care numai el i-o putea oferi. Vince o pătrunse și ea țipă la minunata senzație.

Luând-o de șolduri, Vince se lăsă pe spate și o trase deasupra lui. Șoldurile lui împinseră în ale ei. Ginger se sprijini cu mâinile de pieptul lui, potrivindu-și ritmul cu Vince. Se lăsă pătrunsă cu o intensitate ce aproape o înspăimântă.

Eliberându-i șoldurile, mâinile lui îi mângâiară pântecele și îi cuprinseră sânii. Când el îi strânse ușor sfârcurile excitate, ea își dădu capul pe spate lăsându-se pradă torturii lui dulci. Ginger îi repetă frenetic numele atingând orgasmul în timp ce trupul lui Vince se zvârcolea în propria eliberare.

Alunecând în îmbrățișarea lui, ea i se cuibări la piept în fericita oboseală a finalului. Vince o sărută pe creștet și Ginger, închizând ochii, se lăsă cuprinsă de o stare euforică. Îl iubea pe acest bărbat. Pentru totdeauna.

Vince își eliberă picioarele și se ridică. Ginger deschise ochii și își simți din nou inima bătând.

– Unde te duci? întrebă ea văzându-l că își ia ginșii. Își linse buzele care se uscaseră brusc.

Vince nu-i promisese nimic. Îi spusese în față că nu are încredere în ea. Nu făcuse presiuni să ajungă în patul ei. Ea îl implorase cu o intensitate căreia nici un bărbat sănătos nu-i putea rezista.

– Ai spus că vrei să discutăm, îi reaminti Ginger privindu-i spatele gol. Ochii i se umplură de lacrimi. Venise deja momentul „dimineții de după”, deși noaptea încă mai înnegrea cerul.

Vince se ridică, își trase ginșii pe el și își încheie fermoarul. Se întoarse și își plimbă privirea peste goliciunea ei.

Ginger tremura. Conștientă de nuditatea ei, trase un colț al păturii și o înfășură în jurul trupului. Nuditatea pe care mâinile lui o mângâiaseră cu atâta dragoste. Nuditatea pe care i-o oferise cu atâta libertate. Ginger stătea pe marginea patului, îmbujorată și răvășită, dar simțind răceala peste tot.

Vince se așeză pe balansoarul de lângă pat, ca și cum nu avusese nici un efect asupra lui și nu avea nevoie de ea decât pentru plăcerea fizică. Cu pieptul gol, nu avea pe el decât ginșii. Tricoul zăcea pe undeva la picioarele ei.

Ginger privea umbrele ce dansau pe tavan.

– Am impresia că te cunosc de o veșnicie, spuse ea și se uită în ochii lui. Dar acum am impresia că nu te cunosc deloc. De ce, Vince? De ce trebuie să fie așa?

El nu răspunse. Nici nu era obligat. Știa care e motivul. Amândoi știau care e motivul.

Trădarea și minciunile ei. Minciuni nevinovate, care le schimbaseră în rău viețile amândoura.

Ea se obișnuise cu întunericul atât cât să observe ridurile ce-i apăruseră pe frunte și ochii lui mari, surprinși. Vince putea să pretindă că nu-i păsa, dar ea știa că fusese la fel de tulburat de cele întâmplate.

– Am crezut că vrei să discutăm despre... încredere.

Tăcerea se întinse minute bune, spartă numai de ticăitul ceasului de pe noptieră.

– N-am nici o șansă când sunt lângă tine, șopti el în liniștea nopții.

Inima ei bătu amenințând să-i rupă coastele.

– Ce vrei să spui?

– După divorțul meu de Liz, am fost atât de distrus. Puteam să mă feresc de oricine, dar se pare că de tine nu mă pot feri. Ironia este că nici nu pot să rămân cu tine. Încredere. Fără ea nu avem nimic. Fără ea, indiferent cât te-aș dori, indiferent cât de bine ne simțim împreună... nu pot să rămân.

Ginger ar fi vrut să dea drumul lacrimilor care-i scăldau ochii,

dar se forță să reziste. Trebuia să țină la mândria ei.

– Într-o zi, Vince Danelli, îți vei da seama că ai fi putut avea încredere în mine tot timpul.

– Nu pot conta pe asta.

Lacrimi de indignare îi inundară ochii. Clipi rapid, îndepărtându-le.

– De ce, Vince?

El se ridică din balansoar și se duse desculț la fereastră. Întorcându-se către ea, cu umerii curbați ca și cum s-ar fi apărat de o durere invizibilă, își îndesă mâinile în buzunare.

Arătă, pentru un moment, ca un băiețel rătăcit. Ginger își dorea să-l îmbrățișeze, să-i rezeme capul de sânul ei și să-l mângâie cu cuvinte de dragoste. Dar știa că era mai bine să-l lase să vorbească.

– M-am căsătorit cu Liz când eram amândoi tineri și naivi. Credeam că avem o relație care va dura la nesfârșit. La dracu'. Eram genul de oameni care își terminau propoziția unul altuia. Schiță un zâmbet spre Ginger și se întoarse din nou către fereastră.

– Am prins o slujbă la o prestigioasă firmă de arhitectură, imediat după facultate. Le plăceau tare schițele mele. Mă simțeam ca pe acoperișul lumii. Atunci a început să șchioapete relația mea cu Liz. Dar, ca un prost, am ignorat toate semnele. Râsul lui era un pic indiferent. Am încercat s-o păstrez cumpărându-i cadouri, cu cât mai scumpe, cu atât mai bine. Bijuterii, mașini. În curând n-a mai fost de ajuns. Ea cheltuia mai mult decât produceam eu. Banii o hipnotizau. Dumnezeule, parcă era posedată. Într-una din nopți, în timp ce dormeam, s-a furișat în biroul meu și mi-a furat un proiect. L-a vândut concurenței. Nu mă iubea cum iubea culoarea banilor. Am iubit-o pe Liz. Am avut încredere în ea. Ea mi-a trădat încrederea.

Ginger deschise gura șocată. Cum putea cineva să-i facă așa ceva bărbatului pe care-l iubea? Lui Vince? Se forță să rămână acolo unde era.

– Eu nu sunt Liz, îi aminti ea.

– Nu, dar ești acuzată de același lucru. O fulgeră cu o privire acuzatoare.

Bărbia ei se ridică îndrăzneț.

– Sunt nevinovată, Vince.

– Mi-ar plăcea să cred asta mai mult decât orice pe lume. Dar până când nu apare vinovatul, nu pot.

Inima ei se frânse în o mie de bucăți pe care ar fi vrut să le mături sub covor și să uite de ele. Dar nu exista uitare când era vorba de Vince.

– Când nevinovăția mea va fi demonstrată – și crede-mă, va fi – ce se va întâmpla data următoare, și data următoare? Ce se va întâmpla dacă voi veni târziu de la serviciu? Dacă, Dumnezeu să mă ierte, îți rătăcești vreuna din planșe? Tot eu voi fi cea pe care vei da vina? Ginger își strânse pătura pe ea, încercând degeaba să alunge durerea.

– Și dacă nu sunt eu, ce se va întâmpla cu femeia care va fi după mine, și cea care va fi după ea? Mi-e milă de cea pe care o vei alege, Vince. Ea niciodată nu va fi la înălțimea așteptărilor tale, indiferent cât ar încerca. Indiferent cât te-ar iubi sau ai iubi-o tu. Încrederea... apare numai în ambele sensuri. Gândul la o altă femeie care l-ar avea o răni și nu putu să ascundă asta. Cred că înainte să ai din nou încredere într-o femeie, ar trebui mai întâi să încerci să ai încredere în tine însuți. Ginger trase o gură de aer. Cred că e mai bine să pleci. Și continuă numai pentru sine: Te rog, Vince, rămâi. Hai s-o rezolvăm cumva. Hai să salvăm ce ne-a mai rămas.

Privirea pe care el i-o aruncă o făcu să creadă că ceea ce spusese atinsese ținta. Păși desculț pe covor. Stătea în fața ei, cu mâinile atârnându-i, cu o privire înfrântă. Arăta de parcă ar fi vrut s-o atingă, dar nu o făcu.

– Nu vreau ca ăsta să fie sfârșitul.

Vocea lui răgușită o încurajă pe Ginger.

– Cum poate fi sfârșitul când tu refuzi să începi vreodată ceva?

– Ginger, eu...

Ea își feri privirea.

– Du-te, Vince! Te rog, suspină ea.

Înjurând în gând, își luă hainele de pe podea și se îndreptă spre ușă. Trăgându-și pe el tricoul, Vince se întoarse și o privi.

– Vreau să cred că ești nevinovată, spuse el răgușit. Vreau să am încredere în tine, dar...

– Asta este, Vince. Întotdeauna va exista un dar, nu-i așa?

El își băgă picioarele în pantofi.

– Ne vedem mâine la tribunal. Se întoarse și plecă.

Capitolul 11

Plin de antichități și obiecte de colecție, biroul judecătoarei Winston radia un aer prietenos și confortabil. Dar, cu toate că atmosfera era atât de plăcută, Ginger nu-și găsea locul în scaun. Toate părțile implicate în proces fuseseră convocate în biroul judecătoarei. Vince nu sosise încă. Era ultima persoană pe care își dorea s-o vadă după noaptea trecută.

– Nu te mai mișca atât, insistă Robyn. Mă enervezi. Se aplecă mai aproape de fața lui Ginger. Arăți la fel de rău cum mă simt eu.

– Oo! Mulțumesc, se strâmbă Ginger.

Știa că nu putea să iasă din starea asta mizerabilă decât uitându-l pe Vince. Tipul nu intenționa să aibă vreodată încredere într-o femeie. Nu acum. Niciodată. Nimeni nu putea spera să treacă de zidul pe care-l ridicase în jurul lui.

Ușa se deschise și Ginger tresări. Steven intră în încăpere și ea răsuflă ușurată. Dumnezeule, trebuia să rămână calmă. Nu putea să-i dea de înțeles lui Vince cât de mult o afecta prezența lui. Nu voia nici ea să fie conștientă de asta.

– Doamnelor, spuse Steven așezându-se de cealaltă parte a mesei,

bucuria dansându-i în ochi, sunt zvonuri referitoare la o amânare.

Robyn se aplecă atât cât putu peste masa de stejar.

– Spune! Vreau detalii. Despre ce e vorba?

Ginger înghiți în sec, știind că veștile aduse de Steven aveau legătură cu arestarea din seara trecută.

– Nu sunt sigur. Trebuie să așteptăm să vedem ce spune judecătoarea, replică Steven.

Ușa se deschise din nou și Ginger trase câteva guri de aer. Apoi își ridică ochii uitându-se fix la Vince Danelli. Inima bătu atât de tare încât, pentru un moment, avu impresia că toată lumea din încăpere o putea auzi. Nu mai era nici o speranță să rămână calmă.

El se strecură într-un scaun departe de Ginger, cu o căutătură în ochi ce nu prevestea nimic bun. În costumul lui albastru-închis, Vince arăta extrem de sexy, ca de obicei. Jucându-se nervos cu bareta gentii, Ginger îl privi printre gene. Pentru a mia oară, își aminti cuvintele mamei sale: „Un bărbat sexy e un bărbat periculos".

Și Vince era cel mai sexy.

Cel mai periculos.

„Un bărbat irezistibil ar trebui evitat cu orice preț."

De acum încolo, Ginger își propuse să facă tot posibilul să-l scoată din viața ei. Dacă ar fi urmat sfatul mamei sale, ar fi scutit-o de multă suferință.

Blestematul!

Nu știa el oare că se aflau la două poluri opuse – poluri care nu aveau legătură cu tribunale, judecători și avocați – poluri care despărțite de cuvinte ca angajament, dragoste și încredere? De ce nu-i dăduse nici o șansă? Dar, de fapt, el îi dăduse toate răspunsurile noaptea trecută.

Nu avea încredere în femei.

Ginger era femeie.

De aceea, ei erau dușmani.

Ușa încăperii se deschise pentru a treia oară și judecătoarea Winston își făcu apariția. Aranjându-și roba lungă și neagră, se așeză pe scaunul din capătul mesei de conferințe cu un aer de superioritate elegantă.

– Vă mulțumesc pentru că ați răspuns invitației mele. Femeia încărunțită deschise mapa din fața ei. Aștept un telefon de confirmare, dar se pare că litigiul dumneavoastră a căpătat o întorsătură drastică. Se uită pe deasupra ochelarilor săi bifocali la fiecare din cei prezenți.

– În funcție de acest telefon, s-ar putea să descoperim partea responsabilă de furtul proiectului ce aparține d-lui Danelli.

Ușa se deschise și un grefier intră.

– D-nă judecător, sunteți căutată la telefon de detectivul Miller.

– Este ceea ce așteptam. Vă rog să mă scuzați. Vin imediat.

Tăcerea umplu încăperea. Ginger închise ochii și numără în gând bătăile pendulei de pe perete.

– E o vreme splendidă, nu-i așa? întrebă Robyn. Nu-i răspunse nimeni. Ce părere aveți, retrogradează Broncos?

– Pentru Dumnezeu, Robyn! spuse Steven, suntem în plin sezon de baseball.

Ginger deschise ochii la timp ca să observe fruntea încrețită a lui Steven.

– Încercam doar să fac conversație, amice.

Ginger se uită către Vince. O privea fix, cu o expresie plictisită. D-l Calm, Rece și Controlat. Indignarea fierbea înăuntrul ei. Cum putea el să se poarte de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic între ei? Știa că noaptea trecută nu fusese un vis. O sărutase așa cum orice femeie visează să fie sărutată. Făcuse dragoste cu ea ca un bărbat îndrăgostit.

Ginger blestema destinul care o aruncase într-o situație atât de imposibilă. De ce se îndrăgostise de un om care reprezenta toate lucrurile de care se ferise în viața ei? De ce?

Ginger încerca să găsească răspunsuri studiindu-i linia fermă a obrazului, gura senzuală, părul negru ce-i cădea pe frunte. Cu excepția faptului că arăta cum nu se poate mai bine, își ascundea adevărata fire. Dar Ginger nu putea uita bărbatul tandru, sensibil, plin de umor, care se ascundea în spatele acestei fețe, oricât de indiferent ar fi încercat el să pară.

Judecătoarea reveni la fel de calmă cum ieșise. Ginger renunță să mai privească indiferența studiată afișată de Vince.

– D-le Danelli, i se adresă judecătoarea lui Vince, se pare că individul arestat noaptea trecută de detectivul Miller s-a hotărât să vorbească. A divulgat numele persoanei care l-a angajat. Vă spune ceva numele Duchaine?

– Renard Duchaine? întrebă Vince nevenindu-i să creadă.

Judecătoarea deschise un dosar și încuviință din cap.

– Nimeni altul decât el.

Ginger îl văzu pe Vince ridicându-se încruntat.

– Am crescut împreună cu Duchaine. Familia lui era ca o a doua familie pentru mine. Cred că am petrecut mai mult timp în casa lor decât la mine acasă. Am fost cei mai buni prieteni până când proiectele mele au început să fie mai apreciate decât ale lui. Vince își frecă absent bărbia. Nici acum nu știu de ce, dar a început să mă discrediteze în fața profesorilor. Când asta nu i-a mers, a încercat să-i întoarcă pe șefii mei împotriva mea. Când a eșuat și cu acest lucru, a reușit să-mi mituiască fosta soție. Se întoarse și o fulgeră pe Ginger cu o privire plină de ură. Mi-e ciudă că nu mi-am dat seama mai devreme că lucrezi pentru nenorocitul ăla.

Trăgându-și scaunul, Ginger se ridică înfigându-și unghiile în palmele transpirate.

– Nici nu-l cunosc pe Renard Duchaine. Nu ți-am furat eu proiectele și nici nu lucrez pentru cel care le-a furat. Vocea îi suna mai tare cu fiecare silabă rostită. Ți-am spus de nenumărate ori că nu am nici o legătură cu nimic din toate astea.

Ginger ocoli masa și se opri în fața lui Vince.

– Ce trebuie să fac ca să te conving că sunt nevinovată? întrebă ea împungându-l în piept cu degetul arătător.

Vince o privea cu o detașare care o mânie și mai tare.

– Nu te uita așa la mine! strigă ea. Enervează-te! Urlă la mine! Arată-mi că te afectează cumva.

– De ce? întrebă el cu o voce ciudat de calmă.

– Ca să arăți că trăiești.

– Cine spune că trăiesc?

– Eu! Naiba să te ia! Ginger lovi furioasă cu pumnii în pieptul lui tare. Am văzut pasiune în ochii tăi. De ce distrugi tot ce e între noi? De ce pretinzi că relația noastră nu există? De ce?

– Ginger, termină! o avertiză Steven.

– Îndepărtați-o de clientul meu! spuse avocatul lui Vince intrând.

– E nevoie să chem grefierul? întrebă judecătoarea cu o voce autoritară.

– Spune-i și lui Ginger, se auzi vocea lui Robyn acoperindu-le pe celelalte.

O mână o apucă ferm de braț, dar Ginger se desprinse furioasă.

– Ce trebuie să fac, îl întrebă încă o dată pe Vince, ca să-ți demonstrez că sunt nevinovată? Să-mi dau viața pentru tine? râse amar printre suspine. Dumnezeule, în clipa asta aproape că-l ura. Ce vrei, Vince? Spune-mi doar ce vrei. Șiroaie de lacrimi i se scurgeau pe obraji.

Vince nu părea mișcat de izbucnirea ei sentimentală.

– Nu vreau... nimic... de la tine.

Ginger simți cuvintele lui ca un cuțit înfipt în piept, dar după durere nu mai simți nimic.

– Haide, Ginger!

De data asta nu se opuse când Steven o trase de lângă Vince. Nu mai putea. Nu-i mai rămăsese decât tristețea.

– D-nă judecător, cu permisiunea dumneavoastră, aș vrea să amânăm pentru o altă zi, spuse Steven peste umăr în timp ce o conducea afară pe Ginger.

– Cred că e o idee minunată. Aveți permisiunea mea. Sunați mâine la biroul meu. Acum ar fi cel mai bine să vă scoateți clienta de aici.

Ginger îl urma pe Steven în tăcere, asemenea unei oi rătăcite. Respira greu și vocea îi tremura când vorbea.

– Unde mă duci?

– Acasă.

– Lasă-mă să merg la toaletă mai întâi. Aș vrea să-mi dau cu

niște apă pe față și să-mi revin. Ginger îl privi în ochii îngrijorați. Te rog. Mi-e bine, serios.

– Bine, bine, încuviință el. Robyn, du-te cu ea!

– Nu sunt un bebeluș, oftă Ginger. Pot să-mi port și singură de grijă.

– Nimeni n-a zis că nu poți, adăugă Robyn. Dar eu chiar trebuie să merg, dacă înțelegi ce vreau să-ți spun. Am băut prea multă cafea de dimineață, așa că vei avea parte de compania mea, indiferent dacă vrei sau nu.

Fața care o privea pe Ginger din oglindă nu semăna deloc cu ceea ce-și amintea despre propria persoană. Lacrimile îi lăsaseră dâre umede pe obrajii palizi. Ochii îi erau roșii și umflați, iar părul i se lipise de tâmple. Schiță un zâmbet.

– Știi, Ginger, se auzi Robyn dintr-una din cabine, cred că avem nevoie de o vacanță.

Ginger nu se putu abține să nu râdă. Cu cât își dădea silința să se abțină, cu atât râdea mai tare. Ținându-se cu mâinile de stomac, reuși să articuleze:

– Din cauza unei vacanțe am intrat în toate astea.

– Nu văd nimic amuzant în propunerea mea, spuse Robyn. Ieșind din cabină, se opri în fața unei oglinzi. Asta, fără nici o îndoială, ar trebui să fie o vacanță fără bărbați. Doar noi două. Scoase un ruj din poșetă și își mai aplică un strat de roșu strălucitor pe buze.

Cu cât Ginger se gândea mai mult, cu atât începea să-i placă ideea.

– Știi, aș avea în curând niște timp liber. Hai să plecăm cât mai departe posibil. Am auzit că în Vermont e foarte frumos în perioada asta a anului.

Robyn puse rujul înapoi în poșetă, o închise și apoi o scutură pe Ginger.

– S-a făcut partenere!

Cu un zâmbet ce-i ascundea durerea interioară, Ginger o urmă pe Robyn în hol. Steven era acolo, așteptându-le încruntat.

– Ce tot râdeți acolo? Am fost gata să-mi risc reputația și să intru peste voi.

– Ei bine, d-le avocat, dacă tot vă interesează, discutam despre vacanța pe care ne-am propus să ne-o luăm, îl informă Robyn.

Se uită către Ginger cu scepticism.

– Cred că glumiți! Cineva să-mi spună că e o glumă.

– Ce e rău în faptul că vrem să plecăm? întrebă Ginger neînțelegând ce-l deranjează.

– Doamnele mele, acest caz nu este închis. Și nici una dintre voi nu părăsește orașul până nu va fi. Înțelegeți? Cu degetul întins către ele, le vorbise ca unor copii, accentuând fiecare cuvânt.

Robyn îl bătu pe spate.

– Relaxează-te, avocate. Vom da dovadă de răbdare și vom aștepta până când îl prind pe nemernicul responsabil de ruinarea vieților noastre. Îi făcu cu ochiul. Intuiția mea de femeie îmi spune că lucrurile se vor sfârși curând.

– Mă bucur că ai atâta încredere, spuse Steven sarcastic.

– Hei! Voi doi, am avut parte de destulă ceartă astăzi. Aș vrea doar să merg acasă și să uit că această dimineață a existat vreodată, suspină Ginger.

Steven avea măcar bunul simț să se arate rușinat.

– Ai dreptate, spuse el luând-o de braț. Hai să plecăm de aici.

*

* *

Vince simți o strânsoare ciudată în piept când Ginger părăsi încăperea. Într-un fel straniu, o admira. Indiferent ce se întâmpla, ea rămânea în picioare.

Numai Dumnezeu știa că și Vince se săturase de luptă, dar nu se putea abține. Ginger era slăbiciunea lui. Lupta era singurul mijloc de a se proteja pe care-l cunoștea.

– O să sun mâine la biroul judecătoarei, să văd când e noul termen. David Michaels, avocatul lui, stătea sprijinit în cot ca o ultimă mărturie a ceea ce se întâmplase.

Cum a putut spune acele cuvinte oribile? De ce nu-l oprise nimeni? Dar și mai rău, cum nu se putuse opri el însuși? Ginger îl detesta acum. La dracu', Vince se ura pe sine mai mult decât îl ura pe Renard Duchaine.

– Sună-mă și pe mine, reuși el să-i mai spună avocatului înainte să iasă pe ușă.

Treptele de marmură ale tribunalului reflectau soarele strălucitor al acelei zile de august, deranjându-l în acel moment. Cu coada ochiului, o văzu pe Ginger ieșind.

Își dorea să se ducă la ea, dar picioarele îi erau țintuite în acel loc.

Ea stătea numai la câțiva metri, părul blond strălucindu-i în lumina soarelui, iar fața exprimându-i durerea purtată în suflet.

Să se ducă la ea?

Să îndrăznească să încerce?

O iubea pe Ginger. Avea nevoie de ea în viața lui. Totuși, parcă exista o linie invizibilă care-i separa și el trebuia să facă efortul s-o treacă. Ea încercase să treacă de bariera dintre ei. Acum era rândul lui. Păși către ea avându-i numele pe buze.

– Danelli!

Înainte ca el să poată spună ceva, cineva îl strigase. Vince își duse o mână la ochi apărându-se de razele soarelui care-l orbeau. Văzu o sclipire metalică înainte să se fi obișnuit cu lumina supărătoare.

Renard Duchaine stătea în capul treptelor, strângând în mână o armă îndreptată către el.

– Spune-ți rugăciunea, Danelli! Nu vei mai fi niciodată mai bun ca mine.

Fruntea îi transpiră, o picătură scurgându-i-se în ochi. Ar fi vrut să se șteargă, dar rațiunea îi dictă să nu facă nici o mișcare. În spatele lui, mulțimea vocifera speriată.

– O, Doamne! Are o armă. Pași repezi se auziră pe trepte, pe măsură ce toți se împrăștiau.

Gura i se uscase.

– Renard, fi serios! Își ținea palma ridicată încercând să se protejeze. Hai să discutăm!

Ochii lui Duchaine se măriră într-o căutătură dementă și Vince văzu degetul apăsat pe trăgaci.

Moartea era aproape.

Vince o simțea, îi simțea gustul.

– De ce? Ce ți-am făcut eu? Credeam că suntem prieteni.

Duchaine clipi dând din cap și își linse buzele.

– Nu! N-am fost niciodată prieteni. Mi-ai luat totul. Totul. Părinții. Liz. Orice șansă de afirmare pe care am avut-o vreodată.

Dumnezeule, chiar credea că-i făcuse toate astea? Odinioară fuseseră ca frații.

– Proiectele tale erau bune, Renard.

– Dar ale tale au fost întotdeauna mai bune, nu-i așa? Duchaine râse cu amărăciune. Nu voi permite să se mai întâmple. Ia-ți adio!

– Nu!

Cineva se aruncase peste el chiar când arma se descărcase asurzindu-l. Căzură împreună la pământ.

Vince se uită în sus și o văzu pe Ginger pălind din ce în ce mai tare.

– Îmi pare rău, șopti ea înainte să închidă ochii.

Sudoarea îi acoperi cămașa. Privi în jos.

– Isuse! Sânge proaspăt se revărsa în jurul lor. Uluit, Vince o ridică pe brațe ținând-o ca pe un nou născut.

Nu putea gândi.

Nu simțea nimic.

Doar stătea acolo legănând-o ușor.

Cineva ajunse la el și îl scutură de braț. Vince îl ignoră și continuă să privească fața ei palidă.

– Danelli, vino-ți în fire! îl îndemnă Steven îngrijorat. Ambulanța trebuie să vină. Ajută-mă să-i opresc hemoragia!

Vince tresări ca după o palmă. Isuse! Stătea încremenit, lăsând-o pe Ginger să moară. Adrenalina îi crescu brusc. Rupându-și haina, o presă peste rana din piept. Cu mâini tremurânde, îi căută pulsul la gât. Se simțea. Slab, dar se simțea.

Sângele trecu prin haina de pe rană.

– O, Dumnezeule, de ce? Inima îi zvâcni în piept.

Nu fusese niciodată mai neajutorat.

Sau mai disperat.

Haosul continua să domnească în jurul lui. O privire peste umăr îl asigură că Duchaine avea cătușele la mâini și era înconjurat de polițiști.

Steven o prinse de încheietură și își privi ceasul.

– Unde dracu' e ambulanța aia?

„...să-mi dau viața pentru tine?

...viața pentru tine?

...viața pentru tine?"

Vince presă mai tare pe rană în timp ce cuvintele lui Ginger îi răsunau în minte. Lacrimi îi năpădiră ochii.

– Rezistă, iubito! Nodul din gât îl sugruma. Nu mă lăsa! Să nu îndrăznești să mă lași!

Capitolul 12

Nu avea voie. Nu aici. Ușa se închise în spatele lui Vince, blocând mirosul de antiseptic. Personalul spitalului alerga în costume verzi, iar interfonul cerea prezența imediată a unui doctor la camera de urgențe. Lambriul gros de stejar îi suportă greutatea când se rezemă de el, refuzând să meargă mai departe în încăperea liniștită.

Lumânări pâlpâiau în capela mică a spitalului. Un nedorit sentiment de seninătate îl cuprinse. Închizând ochii, Vince luptă cu senzația asemenea unuia care lupta pentru ultima răsuflare. Nu merita seninătate.

Imaginea lui Ginger, palidă, fragilă, conectată la fire și tuburi ce duceau către aparate care ticăiau și bâzâiau, îi reveni în minte.

Pieptul îl strângea. Respirația îl durea. Cu toate astea, Vince își dorea durerea, în locul calmului pe care i-l inspira capela.

Își merita agonia.

Suferința.

Tortura.

Merita să zacă întins în acel pat de spital în locul lui Ginger. Ea era o victimă nevinovată a împrejurărilor. O victimă a urii și dorinței de răzbunare care-l stăpâniseră pe Renard

Duchaine. De ce nu putuse să vadă adevărul mai devreme?

Nu ascultase. Văzuse lucrurile numai cum își dorea el să vadă. Nu existase nici o persoană în care ar fi putut să aibă încredere mai multă decât în Ginger. Acum o știa și el, dar nu-l mai ajuta cu nimic. Din cauza lui, fusese împușcată și acum se lupta cu moartea.

Dacă ar supraviețui acestei nopți, ar fi un miracol.

Un miracol? Ce glumă. Imaginea lui Isus părea să-l vegheze. Compasiune și înțelegere iradiau din ochii statuii de marmură. Vince pătrunse în capelă. O făcea pentru Ginger, își reaminti el. Numai pentru Ginger. Nu pentru că Dumnezeu ar interveni. Dacă ar fi existat un Dumnezeu, și avea multe rezerve în această privință, nu s-ar fi întâmplat toate astea. Păși pe covor și se strecură pe al doilea rând de banchete. Un păcătos ca el nu avea ce să caute în primul rând. Renunțase cu mult timp în urmă la religie și Dumnezeu. Oricum rugăciunile sale nu fuseseră niciodată auzite.

Vince îngenunche cu mișcări nesigure. Își împreună mâinile pentru rugăciune. Era din nou un băiețel – mergând în fiecare duminică la biserică însoțit de părinții săi – sigur de faptul că Dumnezeu exista și putea rezolva orice.

Totul.

„Dumnezeule mare, salveaz-o pe Ginger. Dacă o faci, îți promit că am s-o iubesc și am s-o protejez din toată inima, din tot sufletul... toată viața mea. Pentru tot ceea ce reprezintă ea, o iubesc, Doamne."

Vince tresări simțind o mână pe umăr. Inima îi bătu cu putere în piept. Privi fața zbârcită a omului care-l speriase.

– Nu te-am auzit venind, părinte, reuși el să spună.

Preotul îi surâse cu bunătate.

– Îmi pare rău, sunt părintele O'Donnell. Arătați tulburat. Mă întrebam dacă nu cumva ai nevoie de cineva cu care să vorbești?

Vince îl privea uluit, neputând să scoată vreun cuvânt.

– Mi s-a spus că știu să ascult. Îi zâmbi din nou.

Vince își simți pieptul strâns și își lăsă capul în jos.

– Mă aflu aici pentru... cineva foarte iubit. Mă aflu aici numai

pentru ea – nimic mai mult. Privi în jur. Nu am mai fost într-o biserică de ani întregi.

– Desigur. Înțeleg. Asta se întâmplă cu mulți care intră în această capelă. Ochii albaștri ai preotului parcă îl hipnotizau. Dar ceea ce cauți tu se află în inima ta – în iubirea pe care o poți oferi și o poți primi. Ai încredere în Dumnezeu, fiule! Restul va veni de la sine. Punându-i din nou mâna pe umăr, preotul plecă la fel de tăcut cum venise.

Vince stătea cu capul plecat, simțind înfrângerea. Muncise din greu să ridice un zid în jurul lui, destul de înalt și puternic ca să-l ferească de suferință. Sau cel puțin așa crezuse.

Ginger dărâmase zidul încet, încet, strat după strat. Și acum un străin, un om în sutană, îi amintea adevărul pierdut – puterea binefăcătoare a dragostei. Dragoste pe care ea i-o oferise din suflet, dar pe care el o refuzase din teamă.

Copleșit de emoție, rămase cu capul plecat.

Dar dacă Ginger nu reușea să supraviețuiască...? Inima aproape că încetă să-i mai bată. Cum ar mai putea să trăiască fără ea?

„Ai încredere în Dumnezeu."

Putea fi atât de simplu?

„Ai încredere în Dumnezeu și restul va veni de la sine."

Privea către statuia de marmură, rugându-se în tăcere. Se ridică și păși spre ieșire. Trebuia să creadă că Ginger va supraviețui acestei nopți. Când se va trezi, îi va spune câtă nevoie are de ea.

Dacă îl va vrea.

Dar acum nu exista decât un mare „dacă".

Vince se întoarse pe coridorul spitalului. Interfonul urlă din nou:

– Cod albastru la Reanimare. Cod albastru la Terapie Intensivă.

Teama îl lovi cu puterea unui tren.

Inima îi bătu sălbatic și sângele îi pulsă în cap, dându-și seama că Ginger se afla la Terapie Intensivă.

Alergând pe coridor cât putea de repede, Vince se îndreptă către salonul ei. Evită cu greu două scaune pe roți și un pacient care se plimba încet, cu un perfuzor după el.

Ca într-un coșmar, picioarele îi erau de plumb. Cu cât voia să

alerge mai repede, cu atât membrele sale refuzau să se miște. Ajungând în sfârșit la Terapie Intensivă, trase adânc aer în piept și închise ochii. Ar fi vrut să se prăvălească pe podea și să plângă ca un copil.

Nu era Ginger cea care avea nevoie de resuscitare. Simți milă pentru cel care avea nevoie, dar fu infinit recunoscător că Ginger, cel puțin pentru moment, rezista, cu ajutorul aparatelor la care era conectată.

Prin peretele de sticlă, îi privi corpul imobil întins în patul de spital. Prietena ei, Robyn, stătea pe un scaun lângă ea, vorbindu-i cu toate că Ginger n-o auzea.

– Cum se simte? întrebă detectivul Miller care apăruse lângă Vince.

Întorcându-se către el, Vince se sprijini cu spatele de geam.

– Nici o schimbare. Cu o oră în urmă, nu i-ar fi convenit să spună asta, dar după spaima trasă la auzul Codului Albastru, „nici o schimbare" suna ca un dar ceresc. Viața putea s-o părăsească în orice clipă.

– Renard Duchaine a mărturisit că nici una dintre ele nu are nici o legătură cu furtul, îl anunță Miller. Este acuzat și de tentativă de omor. Dacă d-ra Thompson nu supraviețuiește, Duchaine va fi condamnat pe viață. Au fost prea mulți martori.

Vince se cutremură la gândul morții.

– Va supraviețui, reuși el să spună.

– Sigur că va supraviețui. Îmi puneam numai problema „dacă". Detectivul îl bătu pe umăr și plecă.

Simțind nevoia s-o atingă, să se asigure că respiră, Vince deschise ușa salonului ei.

O soră îi blocă imediat calea.

– Îmi pare rău, o ducem jos pentru analize. Nu puteți intra acum.

În ciuda staturii ei mici, Vince o simțea ca pe o forță care se va impune. Și în acest moment nu avea energia s-o înfrunte. Era sleit. Văzându-se înfrânt, aruncă o privire către Ginger, se întoarse și plecă în căutarea sălii de așteptare și a unei cafele.

Gustând din lichidul amar cumpărat de la automat, Vince se așeză pe o canapea de plastic. Închise ochii și capul îi coborî pe

speteaza tare. Oboseala îi cuprindea oasele asemenea cetii mișcându-se încet, în rotogoale. O să închidă ochii doar un minut, nu mai mult.

Respirația i se adânci.

Imagini îi apărură în minte. O femeie, departe, îi făcea cu mâna chemându-l. Stătea pe marginea unei stânci, părul blond și rochia albă fluturându-i în briza ușoară. Era oare Ginger? Vince se apropie vrând să fie sigur. Femeia îl chema cu mâna ridicată, privindu-l cu tandrețe.

Era Ginger. Îi zâmbi și zâmbi și ea, dragostea strălucindu-i în ochii albaștri. Ginger trăia și-l întâmpina. Îl dorea în viața ei. Vince ar fi dorit să alerge la ea, dar picioarele îi rămâneau nemișcate. Încurcat, privi în jos. Două mâini ce răsăriseră din pământ îl strângeau de glezne.

Un nor negru acoperi soarele. Vântul șuiera în jurul lor, ținându-i departe unul de celălalt. Vince îi făcu semn să vină spre el. De nicăieri, Renard Duchaine apăru lângă ea. Deși era întuneric, arma din mâna lui sclipea amenințător.

Vince voia s-o salveze, să-i spună să fugă. Ca și cum trupul i s-ar fi transformat într-o statuie, nu se putea mișca, nu putea vorbi, nu putea face nimic. Trebui să rămână acolo și să privească paralizat cum Duchaine ridică arma țintind-o pe Ginger și, fără nici o remușcare, apăsă pe trăgaci.

Vince se trezi brusc, vărsându-și cafea rece pe mână.

– La dracu'! mormăi el scuturându-și capul parcă pentru a scăpa de coșmar.

– Îmi pare rău, n-am vrut să vă trezesc.

Vince își ridică privirea. În fața lui, pe cealaltă canapea, stătea o femeie încărunțită.

– Ginger? Femeia semăna incredibil de mult cu ea, dar era mai în vârstă. Șuvițe argintii îi brăzdau părul. Riduri îi apăruseră în colțurile ochilor și în jurul gurii.

– Nu. Sunt mama ei.

– Cum se simte? îl cuprinse teama. Retrăirea ororilor în vis îl speriase. Viitorul îl speria.

– E încă jos pentru analize. Vom afla mai multe peste câtva timp.

Vince își îndreptă părul ce-i acoperea fruntea. Simți un gol în stomac. Cum putea această femeie să stea în aceeași încăpere cu el fără să-l omoare pentru ceea ce făcuse?

– Doamnă Thompson, probabil că mă disprețuiți.

Femeia își lăsă capul pe o parte într-un fel care amintea de Ginger și el simți o durere în inimă.

– Ai dreptate. Ar trebui să te urăsc.

Vince trase aer în piept. Se așteptase la asta, dar era surprins cât de mult îl dureau cuvintele ei.

– Totuși, nu te urăsc. Nu mi-am dat seama cât timp am pierdut, până când nu mi-am văzut fiica întinsă pe un pat de spital. Ochii i se umplură de lacrimi. Îl privea pe Vince, cu mâinile strânse în poală, ca și cum amintirile erau mai mult decât ar fi putut suporta.

– De ce îmi spuneți toate astea? întrebă el încurcat.

Ea vorbea atât de încet încât Vince trebui să se aplece ca s-o audă.

– Nu vreau ca fiica mea să aibă parte de singurătatea și suferințele pe care eu am fost nevoită să le îndur. Îți cer iertare.

Despre ce vorbea?

– Să vă iert? Pentru ce? Totul s-a întâmplat din vina mea. Îi scăpase o parte din conversație în vreun moment? Preferă să privească în tavan mai degrabă decât spre ochii care semănau atât de mult cu ai lui Ginger.

Femeia se ridică și veni către Vince. Așezându-se lângă el, îl mângâie prietenoasă.

– Singura persoană vinovată este cea care a apăsat pe trăgaci. Nu aveai de unde să știi că toate astea se vor întâmpla. Nimeni nu putea ști.

Vince se răsuci și privi în ochii Evei, dincolo de simpatie și înțelegere, dincolo de durere. Încercă să pătrundă în suflet – în adevăratele ei sentimente. Dacă ar fi fost fiica lui... la dracu', nu știa ce ar fi făcut. Se luptă cu cuvintele.

– Acel glonț îmi era destinat mie.

– Poate. Poate nu. Dădu din umerii ei firavi.

Vince o privi cu neîncredere. De ce încerca să răstălmăcească adevărul?

– Era dușmanul meu, spuse el arătând cu degetul spre

propriul piept. Ginger nici măcar nu-l întâlnise vreodată.

– O! Dar eu nu neg că individul îți voia răul. Numai că Dumnezeu lucrează pe căi misterioase. Poate că lucrurile nu evoluau în același fel dacă ai fi fost tu împușcat.

Era pentru a doua oară în câteva ore, când era invocată prezența divină. Nu era sigur că era pregătit pentru așa ceva.

– Despre ce vorbiți? Avea din nou impresia că îi scăpase ceva. Ce ar fi fost diferit? Nu înțeleg.

– Dacă ai fi fost tu împușcat, ți-ai fi dat seama că o iubești pe fiica mea?

Vince închise ochii și-i deschise imediat ce revăzu în minte trupul însângerat al lui Ginger. O iubea mai mult decât iubise vreodată pe cineva în viața lui.

– Aș vrea să fi fost eu în locul ei.

– Bineînțeles că ai vrea. Doar o iubești pe Ginger. N-ai fi aici dacă n-ai iubi-o. Și ea te iubește.

Își simți bătăile inimii pulsându-i în urechi. Ginger îl iubea?

– V-a spus ea asta?

Eva își plecă din nou capul într-o parte. O intenție de surâs i se juca pe buze.

– Nu chiar cu cuvintele astea. Trebuie să o înțelegi pe fetița mea, iar noi ne înțelegem perfect una pe alta. Poate că nu suntem întotdeauna de acord, dar fiecare știe ce gândește cealaltă. Uneori comunicăm fără să ne vorbim. De Crăciunul trecut, mi-a spus că există cineva special pe care ar vrea să-l întâlnesc. Acel bărbat nu a mai apărut. Ginger s-a perpelit săptămâni întregi, ca un cățel părăsit. Mâna ei o acoperi pe a lui Vince.

– Am dreptate când presupun că tu ești acel bărbat?

Cu lacrimi în ochi și având un nod în gât, Vince nu reuși decât să încuviințeze din cap.

– Îmi pare rău că-ți spun asta, dar la momentul respectiv m-am bucurat. Nu voiam ca ea să sufere. Ce proastă am fost, oftă ea. Absența ta din viața ei i-a făcut mai mult rău decât i-ar fi putut face vreodată prezența ta. Nu știu ce s-a întâmplat între voi doi, dar lasă-mă să-ți împărtășesc din experiența mea, nu lăsa mândria să

stea în calea dragostei. Demnitatea nu te va încălzi în timpul nopții. Cu cât îi vei adăuga mai multe straturi, cu atât mai frig îți va fi.

Vince se gândea la cât îi era de dor de Ginger, la dorința lui de a se strecura în patul ei de spital și de a o îmbrățișa pentru totdeauna.

– Nu mi-a mai rămas nici un pic de mândrie, murmură el.

– Foarte bine. E un sentiment total nefolositor. D-na Thompson se ridică si-i întinse mâna. Hai să vedem ce mai face fiica mea, mergem?

Când Vince se ridică, Eva îl luă de braț ca și cum ar fi fost cel mai natural lucru pe care l-ar putea face.

Intrară împreună pe ușile duble ce separau Terapia Intensivă de restul spitalului. În spatele geamurilor, o cohortă de medici și asistente mișunau în jurul lui Ginger, ascunzând-o de privirea lui Vince. Simți în coaste bătăile inimii. Robyn stătea în fața ușii. Lacrimi i se scurgeau în voie pe obraji.

– O, Dumnezeule! D-na Thompson se desprinse de Vince și alergă la Robyn. Ce s-a întâmplat?

Din spate, Vince o ținu de umeri, gata să intervină dacă ar fi leșinat. Robyn îi privi și începu din nou să plângă.

– Și-a mai revenit? o întrebă Vince scuturând-o ușor de braț.

– Nu. Începutul unui zâmbet îi lumină fața. S-a trezit izbucni Robyn. În sfârșit s-a trezit.

Vince se simți atât de ușurat, că aproape se prăvăli. Se sprijini cu fruntea de sticla rece, cu gustul propriilor lacrimi pe buze.

– Ce a fost mai rău a trecut.

Vince văzu un doctor în costum verde stând în fața mamei lui Ginger. Se apropie și el cu pași nesiguri.

– O vom mai ține și peste noapte la Terapie Intensivă, doar ca să fim siguri, după care o vom muta mâine dimineață în aripa principală. Puteți intra, câte unul, doar cinci minute fiecare. E încă foarte slăbită. Orice ați face, n-o solicitați prea mult!

Îl priviră toți îndepărtându-se și intrând în camera asistentelor. Luă o foaie de observație și începu să scrie cu gesturi rapide.

– Dumnezeule! Du-te tu primul, Vince. Eva îl împinse ușor către ușă.

Teama îl asaltă. Își încleștă mâinile tremurânde și dădu din

cap. Ce i-ar putea spune? Cum ar putea să îndrepte lucrurile?

– Nu am dreptul.

– Ai toate drepturile. Îți amintești ce ți-am spus despre mândrie? Inima mea îmi spune că Ginger vrea să te vadă – vrea să știe că îți pasă. Și acum intră, înainte să mă răzgândesc!

– Bine, reuși el să articuleze. Intră și se uită către pat. Doi ochi albaștri îl priveau. Un zâmbet slab, tremurând, apăru pe fața lui Ginger. Vince ezită, apoi făcu un pas spre ea. Îi mulțumi ființei de existența căreia se îndoise până acum.

– Îți rămân dator, Doamne!

*
* *

Neliniștită, Ginger îl urmărea pe Vince așezându-se pe scaunul de lângă pat. Mâna care o cuprinse pe a ei era rece și umedă. Era chiar Vince sau era doar un vis?

– Cum te simți? șopti el, ochii lui verzi cercetându-i fiecare centimetru al feței.

Nu avea puterea să-și ridice capul de pe pernă, dar să-l aibă pe Vince lângă ea, cu ceea ce părea a fi dragoste strălucindu-i în ochi, era de ajuns.

– Mă simt minunat, murmură ea printre buzele uscate.

Aplecându-se, el o sărută pe frunte cu infinită tandrețe.

– Vince, șopti Ginger.

– Ce e? El îi luă mâna într-ale sale și își lipi buzele de ea.

– Mă vei putea ierta vreodată?

O umbră trecu peste ochii lui.

Teama îi străbătu corpul lui Ginger și buza de sus începu să-i tremure. El nu putea. Și de ce ar ierta-o? Nu-i adusese decât necazuri de când se cunoscuseră. Nu fusese decât o mincinoasă.

– Nu putem vorbi despre asta acum, Ginger. Nu ai destulă putere. Doctorul a zis...

– Nu-mi pasă ce a zis doctorul. Trebuie să știu acum. Mă ierți pentru că te-am mințit când ne-am întâlnit? Lacrimi i se scurseră

pe față udând perna. El nu o iubea. Probabil se simțea doar vinovat pentru că ea încasase glonțul ce îi era destinat lui.

– Liniștește-te, iubito. Te-am iubit încă de la prima ta minciună. Pe lângă asta, nu e nimic de iertat. Cel puțin din partea ta. Vince își trase scaunul mai aproape de ea. Mă întreb dacă tu mă vei putea ierta vreodată?

Bineînțeles că putea.

– Pentru ce? Spusese el oare că o iubește?

– Pentru că m-am îndoit de tine, pentru că n-am avut încredere în tine, pentru că nu ți-am propus din seara în care ne-am întâlnit.

În ciuda slăbiciunii, inima îi zvâcni în piept.

– Să-mi propui? Ce să-i propună? Să nu se mai vadă vreodată? Să uite amândoi că s-au întâlnit?

– Să-ți propun... îi aruncă zâmbetul diavolesc ce o făcea să se înfioare într-un fel despre care știa că nu are nici o legătură cu medicamentele pe care i le administraseră doctorii.

– Să-mi propui? întrebă ea din nou.

Vince își trecu degetul pe buzele ei.

– Grăbește-te să te faci bine. Cred că o nuntă de Crăciun ar fi frumoasă, tu nu?

Pleoapele i se îngreunară.

– Oh, șopti ea, ăștia mi-au dat ceva medicamente. Am halucinații. Chicoti. Visez că tu vrei să te căsătorești cu mine. Nu e chiar un șut în spate?

– Numai că tu nu simți același lucru.

Ginger încercă să deschidă ochii. Printre pleoapele ei, imaginea lui Vince devenea confuză și îndepărtată.

– Am vrut să mă căsătoresc cu tine încă de când m-ai sărutat prima dată. Dar toată lumea știe că nu obții întotdeauna ceea ce vrei. Un râs slab scăpă buzelor sale înainte să o cuprindă somnul. Știu că următorul lucru pe care mi-l vei propune va fi să mergem să schiem în luna de miere.

Capitolul 13

Un vânt rece îi lipea lui Ginger părul de față. Mirosul brazilor îi gâdila nasul. Își șterse cu mănușa zăpada de pe gene.

Potrivindu-și clăparii, Ginger trase adânc aer în piept, împinse cu bețele în zăpadă și își începu coborârea. Trebuia să recunoască faptul că se pricepea din ce în ce mai bine la schiat. Dar, chiar când încrederea în priceperea ei începuse să crească, un copil o depăși trimițându-i un nor de zăpadă cristalină în față.

Ginger, dezechilibrată, se aplecă ușor pe o parte, apoi se prăbuși. Stătea întinsă pe zăpada rece, privind la cerul înnorat, când un bărbat se opri deasupra ei.

– Nu sta degeaba, spuse întinzând mâna, ajută-mă!

Bărbatul în costum negru de schi își scoase clăparii din schiuri. Le înfipse cu vârfurile în zăpadă ca să nu alunece, le scoase și pe ale ei, apoi o prinse de mână și o ridică în brațele lui.

– D-nă Danelli, spuse el tărăgănat, un zâmbet sexy jucându-i pe buze. Cum poate o femeie atât de necoordonată pe pârtie să se... coordoneze așa bine în dormitor? Ridică o sprânceană în așteptarea răspunsului.

– Chiar nu știu, D-le Danelli, chicoti Ginger în timp ce încerca să-și frece corpul de al lui într-un mod cât mai sugestiv. Când își

pierdu echilibrul, se prinse de jacheta soțului ei ca să nu cadă.

Vince râse și o trase mai aproape. Cu o mână îi cuprinse talia, iar cu cealaltă îi ridică bărbia aplecându-se. Buzele sale le atinseră pe ale ei într-un sărut care-i încălzi și picioarele, amenințând să topească zăpada de sub ea.

– Mmm, murmură ea. Spune-mi D-le Danelli, ce căutăm noi pe pârtia asta înghețată când ne așteaptă un pat foarte mare și cald în apartamentul matrimonial?

– Bună întrebare. Cine ajunge ultimul e un ou clocit! Dintr-o mișcare rapidă, Vince se desprinse de ea, sări pe schiuri și dispăru în vale.

Grăbită, Ginger se strădui să-și pună schiurile.

– Ah! Clăparii îi intraseră în legături și începu să coboare. Aterizâ din nou pe fund. Bărbații, bolborosi ea încercând să se ridice cu o oarecare grație. Nu poți schia cu ei. Nu poți schia nici fără ei.

Reușind în cele din urmă să coboare toată pârtia, Ginger își predă echipamentul și urcă cu liftul către apartamentul lor. Strecurând cartela în încuietoare, deschise ușa și văzu o sută de lumânări sclipind în întunericul încăperii. O cărare de boboci de trandafiri albi și roșii o conduceau către dormitor.

Ginger o urmă. Vince stătea pe pat, rezemat de o grămadă de perne. Era acoperit de la brâu în jos cu un cearșaf alb de mătase, cu excepția unui picior îndoit pe care își sprijinea brațul.

Lui Ginger îi lăsă gura apă la vederea lui. Era atât de frumos, atât de devastator de sexy, atât de al ei și numai al ei.

Ochii lui verzi sclipiră.

– De ce ți-a trebuit atâta timp? întrebă el într-o șoaptă seducătoare.

Ginger se hotărî să nu-i spună că se oprise la magazinul de cadouri. Ca să-l chinuiască, desfăcu ușor fermoarul pulovărului ei roșu. Urmărindu-i fața, ea își lăsă costumul să-i cadă de pe umeri, apoi pe podea. Știu exact momentul în care el își dăduse seama că purta sub costum un combinezon de mătase de culoarea pielii.

Cu un zâmbet pe buze, Ginger descheie și fermoarul

pantalonilor, lăsându-i să alunece pe podea lângă pulovăr.

– Iubito, dacă nu vii în pat în două secunde, voi fi obligat să vin după tine.

Alergând prin cameră, Ginger zbură peste marginea patului și ateriză peste el. O luă de talie și schimbară pozițiile, el ajungând deasupra ei.

– Știi ce-mi faci, doamnă?

– Bineînțeles că știu, șopti ea jucându-se cu un deget printre firele de păr de pe pieptul lui. Nu ai încredere în mine?

– Pe viață, iubito. Pe viață.

Sfârșit